

Tà Vương Diễn Tỳ

Contents

Tà Vương Diễn Tỳ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	59

Tà Vương Diễn Tỳ

Giới thiệu

Chỉ vì đại ca nàng giữa lễ rước dâu, cướp đi thê tử chưa cưới của “Ma kiếm sơn trang” Thiếu chủ Na

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-vuong-dien-ty>

1. Chương 1

Tà vương diễn tỳ - Chương 01

Chợt lớn sau giờ ngọ không khí thật nhộn nhịp vui vẻ.

Trẻ con chạy nhảy qua lại trên đường cái rộng lớn, tiếng rao to của những người bán hàng nghe không dứt bên tai. Nào là bánh bao, bánh bèo, son bột nước, đến tranh chữ, vải vóc, châu hoá trang sức, đủ loại kiểu dáng đủ loại thương phẩm làm chong người mua hàng chỉ thấy muốn hoa mắt váng đầu, chẳng kịp chọn lựa thứ gì cả.

Nó như vậy, trong tình cảnh đó, nhìn qua nhìn lại đã không kịp thấy gì rồi, làm sao còn có thể chú ý người khác ở trên đường làm cái gì ? Nhưng mà, giờ phút này lại có một nữ tử đã hấp dẫn không ít ánh mắt.

Người này là cô nương tuổi chừng 17 18. Sở dĩ khiến người khác phải dừng lại quan tâm không chỉ bởi vì nàng có một mái tóc đen dài thẳng mượt như thác nước; Cũng không phải chỉ bởi vì nàng có một đôi mắt to sáng trong suốt, hay là do có một đôi môi đỏ mọng khép hờ, lại càng không chỉ vì nàng có một thân hình lung linh vạn vật (thể cuối cùng là vì cái gì vậy cha ?)

Dung mạo kiều diễm vô song của nàng, quả thật là nguyên nhân chính hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhưng mà mọi người kinh diễm nhiều bao nhiêu thì càng cảm thấy tò mò về lai lịch của nàng bấy nhiêu.

Dù sao, trông nàng cả người đều là lẳng lơ tư lự hàng thượng đẳng, cho dù nàng không phải nữ nhi của một vương tôn quý tộc nào đó, thì cũng chắc chắn là thiên kim của một nhà giàu. Mà một nữ tử như vậy, xuất thân ra ngoài lại không có lấy một tỷ nữ hay hộ vệ đi theo, cái này chứng tỏ nàng không tầm thường.

“Ai, vị cô nương áo trắng kia là người nào nha ?” Một gã nam nhân tầm hai mươi tuổi nhìn không được quay sang hỏi chủ quầy bán bánh bao mong muốn tìm hiểu được lai lịch của giai nhân.

“Tạ cũng không hiểu được” Chủ quầy bánh bao lực bất tòng tâm lắc đầu “Ta chỉ biết cứ cách đêm bữa nửa tháng là nàng lại đến chợ đi dạo, còn lại ta không biết thêm gì cả”

“Làm sao có thể ? Người không phải đã bán bánh bao ở trong này nhiều năm sao, tại sao lại không biết được ? Chẳng lẽ người chưa bao giờ hỏi qua nàng sao ?”

“Ta đương nhiên có hỏi qua a!”

“Vậy nàng nói như thế nào ?” Nam tử tò mò truy vấn, một vài người qua đường nghe thấy chuyện bọn họ nói, tất cả đều tò mò dừng lại nghe.

Nhìn mấy gương mặt háu hức muốn biết đáp án kia, chủ hàng bánh bao có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Nàng ta cái gì cũng không nói, lập tức chuyển đề tài sang chuyện khác. Cô nương người ta đã không muốn nói, ta cũng không thể cầm dao dìm cổ bắt nàng nói phải không ?”

Vừa nghe hắn nói vậy, trên mặt mấy nam nhân đều không giấu được thất vọng, hiển nhiên mọi người đều muốn biết lai lịch của nữ tử xinh đẹp kia

“Tại sao lại thần bí như vậy ? Chẳng lẽ nàng là tiểu thư con nhà ai cũng không một ai biết cả sao ?”

“Ai, xem ra là không ai biết thật đâu”

Ngay tại lúc mấy nam nhân tiếc nuối đồng thanh thở dài, lão bản bán tranh chữ đột nhiên bày ra vẻ mặt đắc ý cười trộm

“Hắc hắc hắc, cũng không phải không có ai biết hết !”

Mấy nam nhân đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo ánh mắt đều hưng phấn sáng loá lên.

“Chẳng lẽ người biết lai lịch của nàng ?”

“Đúng vậy !” Lão bản bán tranh chữ vừa nói, vừa ưỡn ngực vênh mặt, một bộ dáng kiêu ngạo vô cùng.

“Thật vậy hả ? Người làm sao mà biết được ? Nói không chừng người chỉ là thuận miệng bịa chuyện thôi !” Chủ hàng bánh bao có chút không phục nói.

“Không phải ta bịa chuyện đâu ! Ta thật sự biết lai lịch của nàng !” Lão bản bán tranh chữ vội vàng thanh minh. “Có một lần, vị cô nương kia đến quán tranh chữ của ta mua tranh, ta xem nàng tâm tình rất vui vẻ, liền thừa cơ cùng nàng hàn huyên vài câu, từ lời nói của nàng ta mới biết được thân thế của nàng a.”

Vừa nghe thấy ông ta nói như vậy, mấy tên nam tử kia đều chạy đến trước cửa hàng tranh chữ, đến ngay cả chủ quán bánh bao cũng tạm ngừng buôn bán, một lòng muốn thám thính lai lịch của giai nhân.

“Người biết những cái gì ? Nói mau a!”

“Vị cô nương kia rốt cuộc là người ở đâu ?”

“Nàng tên gọi là gì ? Có hứa gả cho nhà ai hay chưa ?”

“Khụ! Ân, các người nghe cẩn thận” Lão bản quán tranh chữ thần bí hề hề, đề thấp thanh âm nói “Nàng chính là muội muội của “Minh Vương” Hắc Mộc Dạ tên là Hắc Mộc Diệp”

“Cái gì ? Minh Vương ?!”

Vừa nghe đến cái tên này, biểu tình của mấy nam nhân kia đang hưng phấn nhảy nhót thoáng chốc cứng đờ, có người thậm chí nhịn không được rùng mình một cái, giống như có cơn gió lạnh thổi qua vậy.

“Người nói người xưng “Minh Vương” kia có phải là “Huyền minh thành” thành chủ Hắc Mộc Dạ không ?”

“Đúng vậy, chính hắn !” Lão bản quán tranh chữ khẳng định gật đầu

“Không thể nào ! Nàng thế nhưng..... thế nhưng lại là muội muội của Minh Vương...”

Mấy nam nhân đều mang vẻ không dám tin, khuôn mặt vốn xấu hổ ban đầu giờ hoá thành khiếp sợ cùng không thể tin.

Kỳ thật cũng khó trách bọn họ phản ứng như vậy, dù sao danh hiệu “Minh Vương” này cũng khiến người ta tâm sinh khiếp sợ. Bởi vậy, mặc dù Hắc Mộc Diệp có một vẻ đẹp khuynh thành, nhưng bọn hắn vẫn thấy nên bảo trì khoảng cách với nàng có vẻ tốt hơn, bởi vì ai cũng không dám đắc tội với “Minh Vương” – người có thể quyết định sống chết của người khác.

“Ai, nhìn các người kia, toàn là đại nam nhân lại bị dọa thành như vậy, nghe được sao ?”

Lão bản quán tranh chữ không chịu nổi lắc đầu “Kỳ thật Mộc Diệp cô nương tính tình hiền lành, một chút cũng không hề đáng sợ.”

“Nhưng nàng là muội muội của “Minh Vương”, chỉ sợ không ai dám tới cửa cầu hôn đi?” Ông chủ quán bánh bao có chút khiếp đảm nuốt nước miếng.

“Thối! Có dám hay không là một chuyện, có được hay không lại là một chuyện khác. Người muốn đi cầu hôn, cũng phải xem Mộc Diệp cô nương có để người vào trong mắt hay không nữa !”

“Haha, nói cũng đúng” Mấy nam nhân cùng nhau gật đầu, dù sao, đường đường là muội muội của “Huyền Minh Thành” thành chủ lại lấy một ông chủ bán bánh bao nhỏ bé, nhìn thế nào cũng không thấy xứng đôi.

“Các người cười cái gì mà cười ? Ta chưa nói muốn đi cầu hôn !” Ông chủ bán bánh bao đỏ mặt tái tái lại.

“Tuy rằng miệng người chưa nói, nhưng vẻ mặt chính là bộ dáng cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga a” Lão bản quán tranh chữ tiếp tục giễu cợt hắn.

“Nói hươu nói vượn ! Tầm bậy tầm bạ ! Ta không nghe người nói linh tinh nữa, ta quay lại bán hàng đây !” Ông chủ cửa hàng bánh bao có chút thẹn quá hoá giận, thở phào trở về đứng cạnh lồng hấp bánh bao của hắn.

Hắn lớn tiếng hét to mời chào khách hàng, ánh mắt lại nhịn không được hướng Hắc Mộc Diệp nhìn lên một cái, dung mạo xinh đẹp cùng thân ảnh yếu điệu kia làm hắn khó có thể rời ánh mắt, dù cho nàng đã đi vào quầy quần áo, hắn vẫn si ngốc nhìn cửa quầy bố trang (cửa hàng quần áo), thật lâu không rời đi khỏi đó.

“Người ta đã đi rồi, vẫn còn nhìn không ngừng, người nói đối với nàng không có mộng tưởng mờ ám, ai tin ?” Lão bản quán tranh chữ giống như muốn cùng hắn gây chiến không bằng, luôn tìm cơ hội để giễu cợt hắn.

“Câm miệng !” Ông chủ cửa hàng bánh bao buồn bực quát, khuôn mặt đồng thời cũng đỏ bừng lên.

Hắc Mộc Diệp tiến vào cửa hàng bán trang phục, liền bị một cái liếc mắt sắc bén của lão bản nhìn trúng, nhiều năm kinh nghiệm buôn bán ngay lập tức hắn nhận ra trang phục nàng mặc đều thuộc hàng thượng hạng, thậm chí khách quý tới cửa rồi.

“Hoan nghênh hoan nghênh! Xin hỏi cô nương đã nhìn được cái gì vừa í hay chưa ?” Bố Trang Lão bản thân thiện đón tiếp, đem hai vị cô nương hãy còn đang đứng trong cửa hàng vút cho tiểu nhị tiếp đón.

Hắc Mộc Diệp mỉm cười, nói: “Lão bản không vội, cứ để tự ta đi xem qua một lượt đã, ngài hay nhất vẫn là tiếp đón mấy vị khách nhân này trước đi!”

“Ác, được rồi! Vậy cô nương cứ từ từ xem, chậm rãi chọn, vài vóc trong cửa hàng của ta đều thuộc loại nhất đẳng, ngài cứ việc yên tâm.”

“Tạ ơn, cảm ơn lão bản.”

Hắc Mộc Diệp đứng trong cửa hàng phục trang chậm rãi chọn lựa, nàng tính chọn cho mình cùng đại ca mấy khối vải dệt để may quần áo, cùng với vài món vật dụng vật vãn khác.

Kì thật mấy việc nhỏ nhặt vật thể này, đại khái có thể giao cho mấy người hầu trong “Huyền Minh Thành” để họ lo liệu, nhưng cái chính là do nàng thích đến chợ đi dạo một chút, thậm chí ngay cả một tí nữ hay hộ vệ cũng không mang.

Đại ca nàng tuy nói rằng nữ tử một mình đi dạo ngoài đường phố không thoả đáng cholest, nhưng biết rõ cá tính nàng thích tự do tự tại, để tránh phức tạp liên tuynàng đi, dù sao nàng cũng biết một chút công phu quyền cước, mặc dù không sossánh được với võ lâm cao thủ, nhưng dùng để bảo vệ bản thân thì cũng dư sức.

Huống chi, bằng trí tuệ thông minh bẩm sinh của nàng, muốn bắt nàng phải chịu thiệt cũng không có chuyện đó đâu!

Trong lúc Hắc Mộc Diệp đang chuyên tâm chọn ít vải may quần áo, bên tai truyền đến thanh âm hai vị cô nương khác đang nói chuyện với nhau...

“Nói cho người nghe a! Cuối tháng trước, cha ta đi ‘Ma kiếm sơn trang’ làm khách, ta quần quít đòi cha ta mang ta đi, kết quả gặp được ‘Ma kiếm sơn trang’ thiếu chủ đó!”

“Thật sao?” Một nữ tử khác hưng phấn đến mức tí nữa thì hét thét thanh ngay tại chỗ đông người. “Nghe nói Nam Cung Mị tuần mỹ vô trù, chỉ là một ánh mắt liền đủ để hèn xiêu phách lạc, rốt cuộc là thật, hay giả?”

Nghe các nàng nói chuyện, Hắc Mộc Diệp thiếu chút nữa nhịn không được phụt ra một tiếng bật cười

Chỉ cần một ánh mắt liền đủ để hèn xiêu phách lạc? Chuyện này cũng không phải nghe rất thái quá đi! Người tên Nam Cung Mị kia cũng không phải Quỷ Vô Thường chuyên đi câu hồn người khác!

Ngay tại Hắc Mộc Diệp lắc đầu bật cười, đồng thời lại nghe được thấy hai nữ tử tiếp tục nói “ánh mắt ta cùng Nam Cung Mị chỉ giao nhau trong nháy mắt, nhưng mà tâm của ta phát lạnh” ...

“Là thật, kia tuyệt đối không phải tung tin vịt! Tuy rằng hoàn toàn bị hấn nắm bắt hết cả rồi! Cho tới bây giờ ta cũng chưa gặp qua mỹ nam tử nào lại cao cường như hấn vậy, hấn quả thực rất giống một vị tiên thượng, không phải phàm nhân!”

“Thật sự? Ai, ta cũng tốt muốn gặp hấn, cho dù chỉ có liếc mắt một cái cũng tốt!”

Nghe hai nữ tử kia ngữ khí kích động không thôi, Hắc Mộc Diệp không tin lắm, nhưng cao đuôi lông mày, nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút tò mò.

Người xưng “Ma kiếm sơn trang” thiếu chủ Nam Cung Mị, đến tột cùng là bộ dáng bình thường ra sao? Chẳng lẽ trên đời này thật có nam tử tuấn mỹ đến độ người ta đều nhất nhất nghe theo, hay chỉ nhìn liếc mắt một cái liền thần hồn điên đảo?

Trong khi Hắc Mộc Diệp đang cố gắng tưởng tượng Nam Cung Mị bộ dáng ở trong đầu, bỗng có một nữ tử chạy tới đại môn của cửa hàng phục trang ...

“Trời ạ! Ta thật không dám tin nữa!” Nàng ta nói như thét lên, giọng điệu vui sướng như sắp ngất đến nơi.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tạ ơn gặp Nam Cung Mị!”

“A! Thật sao? Ở nơi nào?” Một nữ tử khác đang đi ngoài đường cũng chạy vội vào đứng cạnh cửa. “Trời ạ! Là nam nhân kia sao? Khó trách người vừa gặp đã thương hấn!”

Hắc Mộc Diệp thật sự rất muốn xem nam tử trong miệng các nàng có bao nhiêu tuấn mĩ vô trù, vừa nghe gặp Nam Cung Mị ngay tại bên ngoài, nàng cũng bất giác xoay người hướng ra ngoài phố.

Ngay tại cái nhìn đầu tiên, ánh mắt nàng liền bị hấp dẫn mà khoá chặt một nam nhân ngồi trên khoái mã.

Nhất định là hắn!

Tuy rằng chưa từng gặp qua Nam Cung Mị, nhưng Hắc Mộc Diệp cũng tin tưởng nhất định là hắn! Dù sao, hắn thật sự là trông cũng rất được!

Chodù đi giữa một đám thị vệ, cả người hắn vẫn là chói mắt nhất, rất tự nhiên như vậy nhưng lại có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Bởi vậy, toàn bộ người trong chợ, không chỉ có mình nàng cùng mấy cô nương kia, cơ hồ là ánh mắt của tất cả mọi người đều tự chủ không được mà nhìn hắn.

Nam Cung Mị như là sớm thành thói quen trở thành tiêu điểm chú mục của mọi người, thần sắc hắn tự nhiên xoay người xuống ngựa, một gương mặt tuấn mĩ, dáng người cao lớn, cùng với động tác xuống ngựa gọn gàng, lập tức rước về một đồng ánh mắt ái mộ của hàng loạt các cô nương.

Trong ánh mắt chú mục của mọi người, không biết hắn hướng ra phía sau phân phó với thị vệ tùy tùng cái gì, thị vệ tùy tùng lập tức cưỡi ngựa chạy đi, y theo hắn phân phó mà đi làm.

Hắc Mộc Diệp nheo lại ánh mắt, cẩn thận đánh giá hắn đang đứng lặng bên trong đám người, trong lòng không hiểu sao lại đập mạnh không ngừng.

Nàng phải thừa nhận, nam nhân này hấp dẫn nữ tử toàn thiên hạ hoàn toàn tự nhiên. Nàng tin tưởng, chỉ cần hắn có tâm dự đồ, rất khó có ai thoát khỏi mị lực của hắn.

Ngay tại thời điểm Hắc Mộc Diệp đang âm thầm soi mói hắn, Nam Cung Mị như là phát hiện ánh mắt của nàng, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại đây, mà hành động này của hắn, lập tức làm mấy cô nương đứng cạnh cửa kia kích động đến muốn ngất.

“A! Hắn nhìn về phía bên này kìa!”

“Hay là hắn nhận ra ta đến đây?”

“Phải không? Nói không chừng hắn là đang nhìn ta kìa!”

“Làm gì có chuyện ấy! Hắn nhất định là đang nhìn ta!”

“Lời này của người có í tứ gì hả? Chẳng lẽ không phải là hắn nhìn ta sao?”

Chỉ là một ánh mắt của Nam Cung Mị, liền khiến hai tỷ muội trong chớp mắt trở mặt thành thù.

Nhưng mà, châm chọc là, Nam Cung Mị căn bản không nhìn bất kì ai trong hai người các nàng cả.

Cặp mắt đen thẳm sâu thẳm không lường được của hắn đã tự động lực bỏ qua hai nữ tử đang đứng cạnh cửa tranh cãi nhau, cùng với đôi mắt của Hắc Mộc Diệp tương hợp giao nhau.

Khoảnh khắc giao tiếp nhau đó, tim Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên run lên, giống như bị kim đâm sâu vào trong tâm.

Nàng phản xạ tính nhanh chóng xoay người, tránh đi ánh mắt của hắn, giả bộ đang chăm chú chọn lựa vải vóc. Nhưng mà, tốc độ tim đập không ngừng không ngừng ngày một tăng.

Đến khi phát hiện mình phản ứng theo bản năng, Hắc Mộc Diệp không khỏi âm thầm buồn bực.

Nàng đang làm cái gì vậy? Bất quá là cùng hắn bốn mắt nhìn nhau thôi, cũng không phải ăn cắp ăn trộm gì của người ta, vì sao nàng lại hành xử giống như người phạm phải sai lầm mà trốn tránh ánh mắt của hắn?

Không được! Thân là “Minh vương” muội muội, nàng cũng không thể làm ra chuyện khiến người khác phải khinh thường được!

Nàng thở sâu, sau khi cố gắng ổn định nhịp tim đập của mình, lập tức ngang cẳng quay đầu lại, không ngờ lại phát hiện Nam Cung Mị sớm đã biến mất không rõ tung tích.

Nhìn về nơi hân vừa đứng lại, trong lòng Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên nổi lên một loại cảm giác khó có thể diễn tả thành lời, giống như trong lòng đột nhiên thiếu một góc, không biết mất mát ở chỗ nào...

Bởi vì đã không có tâm tư yên tĩnh hảo hảo mà chọn lựa vải dệt, vậy nên Hắc Mộc Diệp một nửa súc vải cũng không mua, liền ly khai cửa hàng phục trang.

Nàng có chút không yên lòng đành đi lòng vòng quanh chợ một lát, sau khi mua một ít son bột nước, liền quyết định dẹp đường hồi phủ.

Trên đường đi ra ngoại thành, nàng bỗng nhiên dừng cước bộ, gương mặt xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc. Bởi vì nàng đột nhiên phát hiện, theo suốt quãng đường đi, gương mặt tuấn mỹ của của Nam Cung Mị thế nhưng vẫn xoay quanh ở trong đầu của nàng!

Tại sao có thể như vậy? Điều này thật sự là rất khác thường!

Chẳng lẽ thật sự giống như lời nói của hai vị cô nương vừa nãy, chỉ là cùng Nam Cung Mị ánh mắt giao nhau trong khoảnh khắc, nàng liền bị câu dẫn tâm hồn?

Không! Điều này sao có thể xảy ra?

Nếu so sánh về vẻ bề ngoài, Nam Cung Mị đúng thật là tuấn mỹ vô trù, nhưng đại ca nàng Hắc Mộc Dạ cũng coi như là một nam tử tuấn tú bất phàm, này mười mấy năm qua nàng sớm xem chán khuôn mặt tuấn tú của đại ca nàng, cho nên không thể có khả năng hân trưng ra bộ mặt của mình liền đủ để làm nàng thần hồn điên đảo nha!

Vậy... Nàng rốt cuộc vì cái gì lại khác thường như thế?

Là vì đôi mắt đen thẳm thẳm không lường được của hân? Hay là bởi vì khí thể tôn quý bất phàm giống như quân vương của hân? Hoặc là... Có cái nguyên nhân gì mà ngay cả nàng cũng không thể giải thích nổi?

Hắc Mộc Diệp nhíu lại mi tâm âm thầm suy tư (>"< nhíu=" giống=" thể=" này=" á=" ,=" tại sao=" nghĩ=" mãi=" cũng=" không=" ra=" đáp=">

< class="calibre10">“Quên đi! Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Hân có cái gì tốt đáng để ta lo lắng?” Hắc Mộc Diệp lắc đầu, vứt bỏ vấn đề phiền lòng này.

< class="calibre10">Đối với nàng mà nói, Nam Cung Mị chẳng qua là một người xa lạ ngẫu nhiên gặp trên đường mà thôi, trong lúc đó bọn họ chỉ có một lần gặp nhau ngắn ngủi, về sau nhất định không còn gặp lại nhau nữa, một khi đã như vậy, nàng cần gì phải đuổi theo truy cứu tâm tư nhất thời khác thường của mình làm gì?

< class="calibre10">Hắc Mộc Diệp đem tâm tư sớm theo trên người Nam Cung Mị kéo lại, một lần nữa bước trên đường về.

< class="calibre10">Nhưng mà, ngay lúc nàng mới ra khỏi thành không lâu, khi nàng đang muốn rẽ vào đường mòn trong rừng hướng tới “Huyền minh thành”, bỗng nhiên nàng dừng lại về mặt cảnh giác.

< class="calibre10">Nàng cảm nhận rất sâu sắc, phía khu rừng trước mắt có người.

< class="calibre10">Vì cẩn thận tránh bị phát hiện, nàng bước đi thật nhẹ nhàng, tìm chỗ cây rừng che khuất chậm rãi đi tới, nín thở đảo mắt xem xét tình huống xung quanh mình, quả nhiên phát hiện cách đó không xa có thân ảnh của ba người.

< class="calibre10">Bọn họ là loại người nào? Đứng ở trong này làm cái gì?

< class="calibre10">Hắc Mộc Diệp một bên đoán, một bên nhìn xuyên thấu qua những khe hở kẽ lá tham dò, phát hiện rõ ràng ba người kia là hai nữ tử đứng bên trong cửa hàng phục trang vừa nãy cùng Nam Cung Mị!

< class="calibre10">Nàng kinh ngạc ngây ngẩn cả người, một chút cũng không nghĩ tới nàng còn có thể gặp lại bọn họ.

< class=""calibre10"">Bangười này tại sao lại xuất hiện ở trong này ? Bọn họ đang nói chuyện gì với nhau ? Cần cứ vào lòng hiếu kỳ cho phép, Hắc Mộc Diệp nín thở, nghiêng tai lắng nghe bọn họ đối thoại...

< class=""calibre10"">“Haivị cô nương, có chuyện gì sao? Có phải có chỗ nào cần tại hạ cống hiến sức lựcchạy không ?” Nam Cung Mị khẽ cười một chút hỏi.

< class=""calibre10"">Hắnvừa mới đi vào trong rừng, tính một mặt nhìn xem phong cảnh, một mặt chờ tuyếttùng tiến hành xong công việc về báo cáo lại, kết quả phát hiện hai nữ nhân nàytừ đầu đã đi theo hắn, như là muốn tiến đến bắt chuyện cùng hắn, nhưng mà khôngcó dũng khí làm vậy

< class=""calibre10"">Vềnhững phản ứng của nữ nhân, hắn rất rõ ràng. Hắn chỉ cần liếc một cái cũng đủbiết về mặt của hai nữ nhân này đã bị khuynh đảo dưới mị lực của hắn rất sâurồi.

< class=""calibre10"">Chẳngqua, nữ nhân “hoàn phì yến gầy” hắn đã gặp nhiều, nếu phải có dung mạo tuyệt lệchi tư, hắn chẳng thêm để trong mắt ! Mà hai nữ nhân trước mắt này không cóthượng đẳng dung mạo, cũng không có dáng người khiến người ta phải bộc phát,thật sự càng xem càng thấy dần dần vô vị.

< class=""calibre10"">Bấtquá, xem các nàng nhiệt tình yêu quý hắn như thế, mà hay hắn lại không có việcgì để làm, đơn giản liền cùng các nàng tâm sự chút chiuyện phẩm , coi như làgiết thời gian đi!

< class=""calibre10"">“A...Này thôi... Là có chuyện này... Nam Cung công tử...” Một trong hai nữ tử lấp bắp mồm miệg, vừa thấy liền biết đang cố gắng suy nghĩ ra đề tài gì để nói chuyện vớihắn.

< class=""calibre10"">“Cônương biết ta là ai sao?” Nam Cung Mị có chút kinh ngạc nhướn nhướn đuôi lôngmày.

< class=""calibre10"">“Đươngnhiên biết!” Nữ tử kia lập tức gật đầu nói. “Cuối tháng trước ta có cùng theocha tới “Ma Kiếm Sơn Trang” làm khách, không biết Nam Cung công tử còn nhớ rõta không ?”

< class=""calibre10"">NamCung Mị đầu tiên là ngẩn ra, tiện đà cười nói: “Đương nhiên nhớ rõ, ta làm saomà quên được? Người là nữ nhi của Đỗ gia tiêu cục Đỗ Thừa Xa tên Đỗ NhượcNhược, đúng vậy không?”

< class=""calibre10"">“Đúng! Không nghĩ tới Nam Cung công tử còn nhớ rõ tên của ta.” Về mặt Đỗ Nhược Nhượcmột bộ thủ sủng nhược kinh

< class=""calibre10"">“Têncủa mỹ nhân, ta như thế nào lại quên được?” Nam Cung Mị tươi cười lộ ra một tiakhinh thường, chỉ tiếc Đỗ Nhược Nhược đắm chìm ở bên trong kinh hỉ không thểhìn ra.

< class=""calibre10"">Trênthực tế, nếu không phải nàng ta nhắc rằng cuối tháng trước có cùng cha tới “MaKiếm Sơn Trang” làm khách, hắn căn bản đã sớm quên người như nàng. Sở dĩ hắn cóthể nhớ được tên của nàng, là vì thị thiếp được hắn sủng ái vừa vặn cũng tên“Nhược Nhược”, muốn quên cũng khó.

< class=""calibre10"">Mắthấy Đỗ Nhược Nhược chiếm cứ hết mọi sự chú í của Nam Cung Mị, nữ tử đi cùngđứng một bên cũng không cam yếu thể chủ động bắt chuyện trước.

< class=""calibre10"">“NamCung công tử, ta là bằng hữu của Nhược Nhược tên Bạch Thuỷ Hà, vừa lúc nầyNhược Nhược có kể chuyện cuối tháng vừa rồi tới “Ma Kiếm Sơn Trang” làm khách,thật trùng hợp lại gặp được người ở đây.”

< class=""calibre10"">“Phảikhông? Kia thật đúng là rất trùng hợp.” Nam Cung Mị cũng vui lòng cấp Bạch ThuỷHà một chút mỉm cười,khuôn mặt tuần mị tươi cười kia làm hai nữ nhân thần hồnđiên đảo.

< class=""calibre10"">Thối!Thật sự là quá đáng ! Hắc Mộc Diệp nhin không được phát ra một tiếng “xuy”khinh thường.

< class=""calibre10"">Bộđáng hai nữ nhân kia chỉ vì Nam Cung Mị mà í loạn tình mê, thật sự làm ngườikhác không thể nhìn nổi ! Mà thái độ của Nam Cung Mị làm nàng rất chán ghét.

< class=""calibre10"">Namnhân này khẳng định biết mị lực của bản thân mình thế nào, cũng biết hai nữ tử này rất mê muội hắn, nếu như hắn không có tình cảm gì với các nàng, lại còn cồttình làm cho các nàng thêm hâm sâu vào trong mộng tưởng, đây chẳng phải liềnmột lúc làm thương tâm tận hai người sao ?

< class=""calibre10">“Đúng rồi, không biết Nam Cung công tử nghỉ tại trấn này bao lâu ?” Đỗ Nhược Nhược đem Bạch Thủy Hà vút sang một bên, nói. “Tiêu cục là nhà của ta cách đây không xa, không biết Nam Cung công tử có nguyên í di giá hay không, để cho cha con ta có dịp báo đáp ân tình công tử đã khoản đãi cha con ta đợt vừa rồi ?”

< class=""calibre10">“Ai, ta đến đây là vì có một số việc trọng yếu cần phải xử lý, lập tức sẽ lại trở về phía nam, thật không có cách nào ở lâu hơn. Ý tốt của cô nương, tại hạ chỉ có thể ghi ở trong lòng.”

< class=""calibre10">“Như vậy a! Thật sự là rất đáng tiếc.” Trên mặt Đỗ Nhược Nhược thất vọng rõ ràng. “Không biết Nam Cung công tử tính tiếp theo đi đâu?”

< class=""calibre10">“Tam muốn đến Giang Nam Phượng gia tìm người.”

< class=""calibre10">“Giang Nam Phượng gia?” Bạch thủy hà xen mồm vào hỏi. “Nam Cung công tử người muốn tìm, chẳng lẽ là ‘Giang Nam đế vương’ danh xưng Phượng Thư Dương?”

< class=""calibre10">“Đúng vậy, đúng là hắn. Bạch cô nương thật là không đơn giản, còn biết người xưng ‘Giang Nam đế vương’ là ai.” Bình thường những cô nương gia giáo không biết chuyện trong giang hồ nhiều lắm.

< class=""calibre10">“Không có, ta chỉ trùng hợp nghe cha ta nhắc tới qua một lần thôi.” Nam Cung Mị chỉ khen ngợi một câu như vậy, hai gò má Bạch Thủy Hà lập tức đỏ bừng.

< class=""calibre10">Mắt thấy Bạch Thủy Hà lại đoạt đi lực chú ý của Nam Cung Mị lần nữa, Đỗ Nhược Nhược có chút mất hứng trừng mắt nhìn nàng liếc trắng một cái, cũng chưa từ bỏ ý định lại mời Nam Cung Mị một lần nữa. “Kia như vậy đi! Nếu Nam Cung công tử làm xong việc mà có thời gian rảnh, có thể đến nhà của ta làm khách, cha ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi người!”

<>

Tà vương diễn tỳ - Chương 01.1

< class=""calibre10">“Chuyện này không vấn đề gì ? Có thể tái kiến hai vị cô nương, cũng là vinh hạnh của tại hạ.”

< class=""calibre10">Hừ! Hắc Mộc Diệp chán ghét nhìn lại mi tâm (><). loại lời="" nói="" đối="" trá="" ghê="" tởm="" này,="" mà="" hân="" cũng="" nói="" được="" ra="" khỏi="">

< class=""calibre10">Ngay tại lúc nàng xem cũng đã xem đủ, nghe cũng đã nghe đủ, đang định xoay người rồi đi, ánh mắt Nam Cung Mị đột nhiên nhìn lại đây, trùng hợp cùng tầm mắt của nàng giao nhau lần nữa!

< class=""calibre10">Bị hân phát hiện! Cả người Hắc Mộc Diệp cứng đờ, trong lòng đột nhiên như lâm vào một trận bối rối vô thức, thiếu chút nữa lại phản xạ xoay người chạy đi.

< class=""calibre10">Ổn định! Không được chạy trốn chết! Dưới đáy lòng nàng thét lớn ra lệnh cho chính mình.

< class=""calibre10">Thân đường đường là “Minh vương” muội muội, nàng làm sao có thể hành động giống cái nông cạn tục tũn tầm thường nữ tử, tùy tiện tiện liên quỳ gối dưới mị lực của Nam Cung Mị ?

< class=""calibre10">Hắc Mộc Diệp ngẩng cao đầu, giả bộ mình như người đi đường chẳng may đi ngang qua, từ chỗ ẩn thân bước ra. Nhưng mà, nàng càng cố tỏ ra bộ dáng không có việc gì bao nhiêu, thì biểu hiện của nàng càng không tự nhiên bấy nhiêu, hai tay hai chân đều cứng ngắc như bức tượng đá.

< class=""calibre10">Vô ý một cái là son bột nước vừa rồi nàng mua ở chợ đều rơi hết xuống đất.

< class=""calibre10">“Không xong!” Nàng hô nhỏ một tiếng, vội vàng khom người nhặt nhanh, bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp mềm mại lại đặt lên đại chướng to lớn nam tính của một người.

< class=""calibre10">“Người...” Tim Hắc Mộc Diệp đột nhiên run lên, nghĩ thế nào cũng không tưởng được hân lại giúp đỡ nàng nhặt nhanh đồ đạc.

< class=""calibre10">Nàngchưa kịp phản ứng, Nam Cung Mị đã kéo tay nàng, đem lòng bàn tay của nàng mở ra, đem hộp son trong tay hắn để lại vào trong lòng bàn tay mềm mại của nàng, cũng vì thế mà thuận tiện cầm bàn tay của nàng.

< class=""calibre10">Bàn tay to lớn của hắn nắm trọn bàn tay tinh xảo mềm mại của nàng bên trong, hơi ấm theo lòng bàn tay hắn cuộn cuộn truyền đến, trong nháy mắt đã làm hỗn loạn tâm Hắc Mộc Diệp.

< class=""calibre10">“Lạ thấy mặt.” Nam Cung Mị nhìn nàng đến không kịp chớp mắt một cái, trong đôi mắt đen như mực trừ bỏ kinh diễm vì dung mạo mỹ lệ của nàng, cũng có một tia tò mò về thân thể của nàng. (một tông thi nhìn rồi ai cũng mất hồn, còn 1 bà nhìn rồi ai cũng tò mò thân thể, chết cười.)

< class=""calibre10">Bình thường những nữ tử tầm thường khác, ai cũng hao hết tâm tư tìm cách tiếp cận hắn, hấp dẫn sự chú ý của hắn, nhưng nàng lại như thể cách hắn càng xa càng tốt vậy.

< class=""calibre10">Tim Hắc Mộc Diệp rung động không ngừng, không nghĩ tới vừa rồi trong cửa hàng phục trang ánh mắt hai người có giao nhau một tí, thế nhưng hắn vẫn có thể nhận ra nàng.

< class=""calibre10">Nàng ngẩng đầu muốn nói cái gì đó, lại trong khoảnh khắc nhìn đến đôi mắt của hắn, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn quên sạch mình vừa này đang định nói cái gì.

< class=""calibre10">Cặp mắt sâu không lường được kia của hắn như một cục nam châm có lực hút mạnh mẽ, chặt chẽ hút chặt lấy hồn của nàng, làm cho nàng không thể dời ánh mắt đi nơi khác, chỉ có thể say mê mụ mị trong ánh mắt của hắn...

< class=""calibre10">Ngay tại thời điểm nàng kinh ngạc nhìn Nam Cung Mị, Đỗ Nhược Nhược cùng Bạch Thuỷ Hà đứng một bên dùng ánh mắt hâm mộ, cùng ghen tị, căm giận, bất bình trừng trừng nhìn nàng, như là hận không thể cùng nàng trao đổi vị trí, trở thành người may mắn được Nam Cung Mị ôn nhu cầm tay kia.

< class=""calibre10">May mắn? Không thể nào?!

< class=""calibre10">Nghĩ đến đó một tia í thức đột nhiên thoáng qua trong đầu của nàng, Hắc Mộc Diệp kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người, gương mặt tươi cười xinh đẹp nhưng lại biểu hiện không thể tin.

< class=""calibre10">Hắn không được sự đồng ý của nàng liền tùy tiện cầm tay nàng, hành động đường đột thô lỗ như vậy, nàng lại cảm thấy may mắn? Trời ạ! Không phải đầu óc nàng có vấn đề gì đi?

< class=""calibre10">Dưới đáy lòng Hắc Mộc Diệp vừa âm thầm quở trách chính mình, vừa dùng sức lôi tay của mình về, một câu cũng không nói, xoay người bước đi.

< class=""calibre10">“Khoan đã!”

< class=""calibre10">Thân hình Nam Cung Mị nhoáng một cái đã nhanh chóng chặn trước đường đi của nàng.

< class=""calibre10">Hắc Mộc Diệp nhìn lại mi tâm, mặt cười trầm xuống trừng mắt nhìn hắn.

< class=""calibre10">“Người muốn làm cái gì? Đừng chặn đường!”

< class=""calibre10">Thái độ không thân thiện của nàng làm Nam Cung Mị ngạc nhiên nhún nhún mày. “Tại hạ giúp đỡ cô nương, tại sao ngay một tiếng cảm ơn cô nương cũng không nói?”

< class=""calibre10">Hắc Mộc Diệp hừ nhẹ một tiếng, ngữ khí có chút không kiên nhẫn nói: “Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua câu ‘Thi ân không vọng báo’(giúp đỡ ko cần trả ơn) sao? Huống chi, người giúp ta lần này cũng chỉ là nhắc tay chỉ lao (tiện tay thì làm ko tốn sức)!”

< class=""calibre10">Lời vừa nói ra miệng, khiến ngay cả Hắc Mộc Diệp cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

< class=""calibre10">Nàng không phải là người không hiểu cảm ơn người khác như thế nào! Bình thường cho dù chỉ nhận của người khác một chút giúp đỡ, nàng cũng đều nói cảm ơn rất thánh trí, nhưng vì cái gì giờ phút này, đối mặt Nam Cung Mị, nàng lại có bộ dáng kiêu căng điệu ngoa như thế này?

< class=""calibre10">Vì cái gì lại như vậy đâu? Chẳng lẽ nàng căn bản không cần lưu ý hình tượng của mình trong mắt hắn hay là nàng cũng giống những nữ tử kia cố ý làm vậy để hãnh thú ?

< class=""calibre10">“Nam Cung công tử, nữ nhân này thật là quá đáng”

< class=""calibre10">Đỗ Nhược Nhược thanh âm tức giận xen lẫn ghen tị, đánh gãy Hắc Mộc Diệp suy nghĩ.

< class=""calibre10">“Đúng vậy ! Nàng quả thực là được tiện nghi còn khoe mẽ!” Bạch Thuỷ Hà cũng nói hùa theo Đỗ Nhược Nhược, cảm giận bất bình trừng mắt nhìn Hắc Mộc Diệp.

< class=""calibre10">Nữ nhân này tự đứng ở đâu xen ngang vào làm các nàng rất tức giận, có thể được Nam Cung công tử cảm tay, đó là chuyện khiến người ta ghen tị cỡ nào, nhưng về mặt nữ nhân này không có lấy nửa phần may mắn, thậm chí còn bày ra thái độ chán ghét đến cực điểm , thật sự là rất đáng giận!

< class=""calibre10">“Ta nói người là loại nữ nhân không biết phân biệt phải trái, còn không mau cùng Nam Cung công tử xin lỗi ?”

< class=""calibre10">“Đúng vậy a! Khoái đạo khiếm!”

< class=""calibre10">Hai nữ nhân này người tung kẻ hứng, làm Hắc Mộc Diệp nghe xong đầy một bụng hỏa khí.

< class=""calibre10">“Thật là nực cười ! Ta chẳng làm cái gì sai cả, tại sao ta lại phải nói xin lỗi với hắn ?” Nàng tức giận trừng mắt nhìn Nam Cung Mị liếc trắng một cái, quát: “Tránh ra!”

< class=""calibre10">Nam Cung Mị thật sự rất muốn ngăn nàng lại, nhưng thoáng nhìn thấy tùy tùng của hắn đã xong việc trở lại, đang cười ngửa tiến về phía hắn báo cáo.

< class=""calibre10">Nghĩ tới hắn còn phải tới Giang Nam Phụng gia bàn chuyện tình trọng yếu, nữ tử trước mắt này tuy rằng đặc biệt nhưng cũng không quan trọng bằng chuyện của hắn.

< class=""calibre10">“Liên như ngươi mong muốn vậy !” Sau khi hắn thâm sâu liếc mắt dò xét Hắc Mộc Diệp một cái, liền thật sự tránh sang một bên, không những thế còn hướng về phía Đỗ Nhược Nhược cùng Bạch Thuỷ Hà nói: “Hai vị cô nương, sau này còn gặp lại.”

< class=""calibre10">Sau khi nói xong, cũng không chờ các nàng đáp lại, hắn một mạch xoay người lên ngựa, cũng không quay đầu lại một cái rồi đi cùng với tùy tùng.

< class=""calibre10">Hắc Mộc Diệp ngăn người, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng cái gì cả.

< class=""calibre10">Nàng thật sự đã nghĩ hắn sẽ tiếp tục dây dưa với nàng một lúc lâu nữa, không nghĩ tới hắn lại dễ dàng tránh ra như vậy. Một chút thái độ lưu luyến cũng không có, làm lòng nàng bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm giác kì lạ, như là có chút thất vọng, cũng có chút mất mát...

< class=""calibre10">Nàng kinh ngạc nhìn thân ảnh Nam Cung Mị đã rời đi, mãi đến khi nhìn không thấy nữa mới thu hồi tầm mắt. Lúc nàng đang muốn xoay người rời đi, ánh mắt vô tình liếc về phía Đỗ Nhược Nhược cùng Bạch Thuỷ Hà.

< class=""calibre10">Thấy vẻ mặt các nàng vẫn đang lưu luyến si mê, Hắc Mộc Diệp không khỏi âm thầm kinh hãi, thậm chí còn nhin không được đem tay lên sờ sờ mặt mình.

< class=""calibre10">Nàng vừa rồi không phải cũng dùng vẻ mặt giống các nàng kia để nhìn theo Nam Cung Mị đã rời đi chứ ?

< class=""calibre10">Không! Không có khả năng! Hắc Mộc Diệp gấp rút trấn định tâm lý, hoàn toàn bác bỏ suy nghĩ mình cũng có hành động giống hai nữ tử kia.

< class=""calibre10">Nàng cố suy nghĩ sang chuyện tình khác để quên đi loại cảm xúc khó hiểu trong lòng này, kiêu ngạo ngẩng đầu, xoay người rời đi.

< class=""calibre10">Nàng vừa đi, vừa cố gắng nói thầm với chính mình không được để Nam Cung Mị ảnh hưởng tới tâm tư, nhưng gương mặt tuấn mỹ vô trù kia của hắn cùng đôi mắt đen thẳm sâu không lường được kia, lại vẫn không ngừng mà hiện lên trong óc nàng, suốt dọc đường đi vẫn không ngừng nhiễu loạn

tâm tư của nàng. Thậm chí, nàng đã đi qua cả phiên rừng, đến khi đang bước trong sơn đạo bí mật dẫn về “Huyền Minh thành”, còn không tìm lòng mình mà dừng chân ngoái đầu lại nhìn.

< class=“”calibre10“”>Chỉ nhìn thấy trước mặt mình là một rừng cây xanh rì, Đáy lòng Hắc Mộc Diệp hiện lên một loại dự cảm kì dị... nàng cùng Nam Cung Mị gặp nhau vừa rồi, có lẽ không phải là lần cuối cùng...

<>

<>

2. Chương 2

Tà vương diễn tỳ - Chương 02

Một toàn thành bằng đá to lớn đồ sộ, đứng sừng sững ở đỉnh núi cao ngất. Địa hình gập ghềnh rất khó đi qua, cùng với ở trên cao nên quanh năm mây mù bao phủ, làm cho toàn toà thành như được che phủ bởi một tấm khăn che huyền bí.

Toà thành bằng đá này tồn tại, đúng là “Minh vương” Hắc Mộc Dạ một tay thành lập “Huyền minh thành”.

Giờ phút này, sau giờ Ngọ (sau 11-13h) ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người Hắc Mộc Diệp, nàng đệm nhẹ bước chân men theo hành lang gấp khúc, tính đến đại thánh tìm đại ca nàng Hắc Mộc Dạ, thương lượng một số công chuyện trong thành.

Vừa mới đi đến ngoài đại sảnh, nàng chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện với nhau vọng từ trong ra, nghe một lúc nàng nhận ra đó là thanh âm của đại ca nàng Hắc Mộc Dạ và tùy tùng tâm phúc của hắc Nhiễm Hoàng.

Nàng có chút trần trù, đang do dự không biết có nên quay về đợi lát nữa bọn họ xong chuyện rồi quay lại hay không, thì tiếng nói chuyện của bọn họ mơ hồ truyền vào tai nàng...

“Chú tử, trong lúc thuộc hạ đến trấn trên làm việc, nghe thấy được một tin tức.”

“Cái gì tin tức?”

“Ách... Đây thôi...”

“Có chuyện cứ nói, làm gì mà ấp a ấp úng?”

“Vâng...” Nhiễm Hoàng lại chần chờ dừng một hồi lâu, mới rốt cục mở miệng nói: “Thuộc hạ nghe nói... ‘Ma kiếm sơn trang’ thiếu chủ Nam Cung Mị muốn kết hôn.”

Nam Cung Mị? Vừa nghe đến cái tên này, Hắc Mộc Diệp nguyên bản đang muốn rời đi liền dừng ngay lại, gương mặt tuấn mỹ vô trù của hắc bổng nhiên hiện lên trong đầu nàng, hình ảnh này rất rõ ràng, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy kinh ngạc.

Khoảng thời gian mà nàng gặp Nam Cung Mị ở chợ, đã qua hơn một tháng, nàng đều đã quên bộ dáng của Đỗ Nhược Nhược cùng Bạch Thủy Hà, không nghĩ tới Nam Cung Mị hình dáng, tướng mạo, lại vẫn còn khắc sâu ở trong đầu nàng, giống như bọn họ vừa mới chỉ gặp mặt nhau hôm qua mà thôi.

Vừa rồi Nhiễm Hoàng nói... Nam Cung Mị muốn kết hôn ? Hắc Mộc Dạ muốn kết hôn với người nào?

Hắc Mộc Diệp không phân biệt nổi cảm giác trong lòng mình lúc này, chỉ cảm thấy ngực như bị một khối đá nặng đè lên, một loại cảm giác hậm hực khiến cho nàng không thể thở nổi.

Quái! Nàng tại sao lại có phản ứng dị thường như vậy ?

Nam Cung Mị kia cũng không phải có quan hệ gì với nàng, nhiều nhất cũng chỉ là bọn họ từng gặp qua mặt nhau một lần, ngay cả tính là quen biết còn không phải, vì cái gì chuyện của hắc lại dễ dàng tác động vào tâm tư của nàng như vậy ? Vì cái gì vừa nghe thấy hắc muốn kết hôn, nàng lại có cảm giác hậm hực không vui như vậy ?

Hắc Mộc Diệp nhìn lại mi tâm, thử cố gắng lý giải nỗi lòng phức tạp cùng hành động kì quặc của mình, tiếng nói của đại ca nàng cùng Nhiễm Hoảng lại truyền ra...

“Nam Cung Mị muốn kết hôn ? Cái đó cùng ta có quan hệ gì đâu?” Hắc Mộc Dạ có chút khó hiểu hỏi lại.

“Này... Thuộc hạ nghe nói, người Nam Cung Mị muốn kết hôn là... là...” Nhiễm Hoảng ập a ậpúng, như là có cái gì khó ngôn chi ẩn (khó nói thành lời).

“Rốt cuộc là loại người nào? Nói mau a !” Hắc Mộc Dạ có chút không kiên nhẫn thúc giục.

“Là...” Nhiễm Hoảng cắn răng một cái, bất đắc dĩ nói: “Là Nguyệt Nga Nhi!”

“Người nói cái gì?!”

Vừa nghe thấy ba chữ “Nguyệt Nga Nhi” này, ngữ điệu Hắc Mộc Dạ lập tức thay đổi, tiếng nói nguy hiểm kia làm người ta liên tưởng tới việc ai đó chót đại chọc giận một con mãnh hổ

“Người nói lại lần nữa xem, người Nam Cung Mị muốn kết hôn là ai?”

“Là ghê muội của Phượng Thư Dương... Nguyệt Nga Nhi.”

Nghĩ muội của Phượng Thư Dương ? Hắc Mộc Diệp ngăn người, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ. Nguyên lai lúc trước Nam Cung Mị nói có việc muốn đi Giang Nam Phượng gia là đi cầu hôn.

Phanh... một tiếng vỡ thật lớn vang lên, kia hình như là tiếng một chướng bố xuống làm gãy đôi cái bàn to làm bằng gỗ đàn tử, dọa Hắc Mộc Diệp nhảy dựng.

Nàng như thế nào cũng không thể tin được, người luôn rất bình tĩnh, rất tự chủ như đại ca, lại có những lúc cuồng nộ nổi trận lôi đình đáng sợ như thế.

Nhưng mà, nếu nói sự tức giận của Hắc Mộc Dạ lúc này, làm Hắc Mộc Diệp kinh ngạc không thôi, như vậy, chuyện nàng nghe nói tiếp theo, lại làm nàng kinh ngạc đến độ không biết phản ứng thế nào.

“Ngày nào nàng lên kiệu hoa, điều tra ra không ?” Hắc Mộc Dạ hung ác nham hiểm hỏi. (nguyên bản là nham hiểm, mình cũng chưa nghĩ được đối sang từ j, tại nham hiểm nghe cứ sao sao ấy)

“Đã điều tra ra, là ngày cuối tháng này.”

“Cuối tháng? Hừ, Nam Cung Mị người đừng mơ tưởng có thể như nguyện cưới nàng làm vợ!”

“Chữ tử có tính toán gì không?”

“Ngăn đón kiệu cưới cô dâu!” Hắc Mộc Dạ ngữ khí cuồng ngạo nói.

“Cướp cô dâu?” Nhiễm Hoảng kinh ngạc hô nhỏ. “Chủ tử người nói thật hả ?”

“Người xem ta là người hay nói giỡn sao ?”

“Nhưng là...” Nhiễm Hoảng chần chờ trong chốc lát, rốt cuộc nhin không được hỏi. “Làm như vậy... có thể được sao?”

“Có gì không được ?” Hắc Mộc Dạ tức giận hừ nhẹ.

“Bọn họ một người là ‘Giang Nam đế vương’ danh xưng Phượng Thư Dương; Một người là ‘Ma kiếm sơn trang’ thiếu chủ làm việc luôn biến hoá kỳ lạ, bí hiểm. Nếu đồng thời cùng hai người bọn họ đối địch, chỉ sợ sẽ trở thành chuyện lớn khó giải quyết.” Nhiễm Hoảng lo lắng nói.

“Hừ, đừng nói là chỉ hai người kia, cho dù phải đối địch cả người trong thiên hạ, thì đã làm sao? Chẳng lẽ ta lại sợ thất bại ?”

Nghề ngữ khí cuồng ngạo cường hãn của đại ca, Hắc Mộc Diệp kinh ngạc cơ hồ muốn cười thật lớn.

Vì sao đại ca không tiếc trả giá hết thấy đại giới, cũng muốn đem Nguyệt Nga Nhi cường đoạt về bên người? Chẳng lẽ đại ca cùng với nữ nhân kia từng có liên hệ gì với nhau sao?

Nhiễm Hoảng thân là “Huỳnh minh thành” tổng quản, lại là đại ca tâm phúc, nhiều năm qua vẫn thay đại ca bôn tẩu làm việc, nhất định biết nguyên nhân khúc chiết bên trong đó. Bất quá hán này nhân chẳng những

thoát ẩn thoát hiện, lại chỉ nguyệt trung thánh duy nhất với ca ca nàng, chỉ sợ nàng rất khó thám thính được tí tấc gì từ hần, xem ra chỉ có thể dựa vào trí thông minh của mình để đoán xem thôi.

Nghê đại ca cùng Nhiễm Hoằng tiếp tục đàm luận chuyện cướp cô dâu, Hắc Mộc Diệp bỗng phát hiện trong lòng nàng cũng mong đại ca cướp cô dâu thành công.

Vì sao nàng lại có tâm tư như vậy chứ ? Đáp án kì lạ đã mơ hồ hiện lên ở trong lòng nàng, chính là nàng không đủ dũng khí tiếp tục tìm tòi nghiên cứu.

Nhưng mà, không tìm tòi nghiên cứu không có nghĩa là nàng có thể điều khiển được suy nghĩ trong đầu mình, tình cảnh gặp Nam Cung Mị một tháng trước, lại bỗng nhiên hiện lên trong đầu nàng.

Gương mặt tuân mi kia cùng con người đen sâu thẳm không lường được, giống như nét khắc trên tảng đá, chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của nàng, làm cho nàng trừ bỏ nghĩ về hần, thì mọi chuyện liên quan tới hần, thậm chí ngay cả nàng tới đây tìm đại ca để thương lượng một số chuyện cũng quên sạch không còn gì cả.

Ngày mùa hè nắng hè chói chang, ánh mặt trời chiếu vào đầu người đi đường khiến ai cũng đổ mồ hôi như tắm, khuôn mặt cũng nóng đến đỏ hồng, thậm chí đến cả mắt cũng không mở ra được vì ánh nắng quá chói chang.

“Huyền minh thành” ở trên tận cùng đỉnh núi cao, bởi vậy khí hậu tuy rằng so với ngày thường nóng bức hơn một ít, nhưng cũng không làm người ta oi bức đến mức khó chịu.

Ngồi ở trong đại sảnh “Huyền minh thành”, ánh mắt Hắc Mộc Diệp lơ đãng liếc về phía ngoài cửa sổ, nhìn ánh nắng ảm áp trải trên mái đình, tâm tư của nàng bỗng nhiên lơ đãng bay xa...

Lần đầu tiên nàng gặp Nam Cung Mị, là vào một ngày xuân cũng tầm giờ Ngọ (giữa trưa) với ánh nắng ảm áp thế này, không nghĩ tới chỉ chớp mắt, đã chuyển sang những ngày hè nóng bức.

Cũng tại cuối tháng trước, Nguyệt Nga Nhi căn bản phải được gả đến Nam Cung Mị, quả thực trong ngày lên kiệu hoa, bị đại ca đến đoạt trở về.

Tuy rằng đại ca đối với nàng luôn dùng bộ mặt cứng rắn lạnh lùng, nhưng nàng có thể nhận ra, hần thật sự rất thích Nguyệt Nga Nhi.

Nghĩ tới điều này, Hắc Mộc Diệp nhin không được mỉm cười, thật tình cảm thấy cao hứng vì đại ca có thể lấy nữ nhân mình thích về làm vợ.

Nàng quay đầu liếc mắt nhìn đại ca, thấy hần ngồi mà cũng không được yên, hiển nhiên là đang nhưng nhớ thiếu nữ xinh đẹp của mình trong phòng rồi, nàng không nhìn được khẽ cười ra tiếng.

Nếu không phải sáng sớm hôm nay, nàng có nhiều chuyện tình cấp thiết cần tìm đại ca thương lượng, chỉ sợ đại ca không muốn rời khỏi phòng đi, không muốn rời khỏi thê tử xinh đẹp đang ngủ say!

“Đại ca? Đại ca?”

Nàng liên tục kêu vài thanh, mới gọi được Hắc Mộc Dạ trở về.

“Làm sao thế ? Tương tư chị dâu ?” Nàng trêu chọc.

Tuy rằng bị đoán trúng sự thật, nhưng Hắc Mộc Dạ vẫn giả bộ lạnh lùng, không muốn thừa nhận hần thật đang rất nhớ thê tử đáng yêu.

“Người cho dù không nói ta cũng biết, bởi vì bộ dạng của người sớm tỏ cáo hết thảy rồi.” Hắc Mộc Diệp giả hoạt cười cười, trong lòng không khỏi hâm mộ chị dâu.

Có thể được một người nam nhân giành hết tình yêu cho mình, đó là chuyện thật may mắn và hạnh phúc !

Một nỗi buồn bã bỗng nhiên quanh quẩn ở trong lòng Hắc Mộc Diệp, nàng ở hâm mộ chị dâu, đồng thời cũng không khỏi nghĩ liệu mình có đủ may mắn gặp được một người nam nhân toàn tâm toàn ý yêu mình hay không ?

Vừa mới nghĩ như vậy, một khuôn mặt nam nhân thình lình nhảy lên trong đầu... là Nam Cung Mị !

Chắcchắc, thật là! Nàng tại sao lại nghĩ đến hấn vậy ? Hắc Mộc Diệp lắc đầu, cố gắng đuổi khuôn mặt rõ ràng dị thường trong đầu mình đi.

Cáitên nam nhân phong lưu kia nếu toàn tâm toàn í yêu một nữ nhân thôi, chỉ sợ mùa hè cũng có tuyết rơi ! (nguyên bản luôn!!!)

Nàngthở sâu, đuổi bớt suy nghĩ lung tung trong đầu, không thể tin được nàng còn nghĩ được mấy cái chuyện tình nhảm nhí như vậy.

“Đượcrồi, không đề cập tới chị dâu, trở lại chuyện chính đi!” Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên thay đổi cái đề tài, nói. “Theo ta được biết, Phượng Thư Dương đã nắm bắt được địa thế xung quanh ‘Huyền minh thành’, chỉ sợ không còn bao lâu nữa sẽ tìm tới cửa thôi.”

“Hừ,hấn hành động chậm hơn so với tưởng tượng của ta rất nhiều.” Hắc Mộc Dạ hừ một tiếng, một chút bộ dáng lo lắng sợ hãi cũng chẳng có.

Vừa nghe hấn nói như vậy, Hắc Mộc Diệp đột nhiên nhin không được phát ra một tiếng cười khế, kiểu cười của nàng khiến Hắc Mộc Dạ phải trừng mắt nhìn.

“Cũng không phải hành động của Phượng Thư Dương chậm, mà bởi vì có người ở giữa gây khó dễ.”

Hắc Mộc Dạ nhướn đôi mày rậm. Huynh muội với nhau, hấn tự nhiên hiểu được những lời nói này của Hắc Mộc Diệp có một tầng hàm nghĩa khác ... nàng theo như lời là “có người”, chỉ nói vậy cũng đủ hiểu là chính nàng.

“Ta còn nghĩ Phượng Thư Dương mang danh hiệu ‘Giang Nam đế vương’ cũng chỉ là hư danh, nguyên lai là người âm thầm giỏi trò quỷ.”

“Haha, kì thật ta cũng chỉ gây ra một số sự cố ngoài ý muốn cho họ, để kiểm hãm lại hành động của Phượng Thư Dương thôi mà.” Hắc Mộc Diệp cười cười, rồi thần sắc bỗng chuyển biến nghiêm túc. “Nhưng là, ta cũng chỉ có thể giữ chân hấn một thời gian, bằng năng lực của hấn, chỉ sợ nay mai sẽ tìm tới cửa, đến lúc đó người tính làm gì bây giờ?”

“Không thể nào thất bại, Ta sẽ không để hấn đem Nga Nhi đi.” Ngữ khí Hắc Mộc Dạ rất chắc chắn.

Nhìn đại ca bộ dáng rất kiên quyết, ý cười lại lần nữa nổi lên trên mặt Hắc Mộc Diệp.

“Chodù mọi người trong khắp thiên hạ đều nghĩ người là vì ham quyền thế cùng tài phú của Phượng Thư Dương, mới đem Nguyệt Nga Nhi đoạt về, nhưng ta một chút cũng không cho rằng như vậy. Người thật sự yêu thương nàng, đúng hay không?”

Vì Nguyệt Nga Nhi hấn mới có quyết tâm này, nếu không đại ca sẽ không đối địch với Phượng Thư Dương lẫn Nam Cung Mị, cũng không muốn đem Nguyệt Nga Nhi mạnh mẽ cướp về bên mình như thế.

Hắc Mộc Dạ có chút bất đắc dĩ thở dài. “Người đều đã đoán được hết, cần gì phải hỏi nhiều như vậy ?”

“Nó như vậy, ta đoán đều đúng hết ! Có thể được người yêu sâu sắc như vậy, chị dâu gả cho người so với gả cho Nam Cung Mị còn hạnh phúc hơn !” Hắc Mộc Diệp nói xong. Đột nhiên, tươi cười trên mặt hấn giảm đi mấy phần. “Nói đến Nam Cung Mị...ta cho rằng hấn bắt tay cùng Phượng Thư Dương, hấn mới là người càng cần phải phòng bị nhiều nhất.”

Vừa nghe ba chữ “Nam Cung Mị” này, biểu tình Hắc Mộc Dạ liền trở nên cực kì tức giận. Đối với nam nhân từng mơ ước đựng vào Nguyệt Nga Nhi, hấn có đầy ngạt địch ý.

“Sở dĩ lúc trước hấn tính cưới chị dâu làm vợ, khẳng định là vì thế lực của Phượng Gia, hiện tại kế hoạch của hấn bị người phá hủy, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ trả thù.” Hắc Mộc Diệp có chút lo lắng nhắc nhở.

“Chodù hấn không tính từ bỏ ý đồ trả thù thì hấn có năng lực làm gì ta ?” Hắc Mộc Dạ hừ lạnh một tiếng, hấn chỉ ước gì tự tay mình giáo huấn tên kia một trận !

“Nó thì nói như vậy, con người hấn ta làm việc biến hoá kì lạ, chính tà khó phân, không biết có thể làm ra chuyện gì ? Phải thật cẩn thận đề phòng a!”

“Vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không để hấn hoặc bất luận kẻ nào đem Nga Nhi đi!” Hắc Mộc Dạ ngữ khí thản trọng nói.

Nhìn vẻ mặt kiên định của hấn, đáy lòng Hắc Mộc Diệp vẫn cảm thấy có chút lo lắng.

Nàng biết đại ca không tiếc trả giá bất kỳ đại giới gì, cũng muốn giữ Nguyệt Nga Nhibên người, nhưng Nam Cung Mị quả thật là một đối thủ không thể khinh thường, nếu hai người bọn họ thật sự cứng đầu cứng đánh với nhau, chỉ sợ kết cục đều thành lưỡng bại câu thương mà thôi (chẳng ai bại mà cùng làm nhau bị thương), chuyện này quả thực không tốt.

Như mi suy nghĩ trong chốc lát, Hắc Mộc Diệp đột nhiên có một chủ ý, cười nói: “Như vậy đi! Không bằng ta lặng lẽ làm mật thám bên người Nam Cung Mị, thay người thám thính tình hình, chỉ cần Nam Cung Mị có động tĩnh gì, ta liền báo tin cho người ngay lập tức, như thế người có thể chuẩn bị tốt hơn.”

“Như vậy được không?” Hắc Mộc Dạ lập tức nhả lại đôi mày rậm, không đồng ý đề nghị của muội muội lắm.

“Yên tâm đi! Ta cũng không phải là thiếu nữ yếu đuối tay trái gà không chặt, ta tự biết chiếu cố chính mình.”

Vẻ mặt Hắc Mộc Dạ vẫn không tán thành, xâm nhập hang hổ nói gì cũng rất nguy hiểm.

“Đại ca, người đừng do dự nữa, người cũng không hy vọng chị dâu xảy ra chuyện gì đi?” Hắc Mộc Diệp biện minh thuyết phục hấn.

Nghe vậy, Hắc Mộc Dạ mày rậm nhíu càng chặt. Tuy rằng đối với hấn Nguyệt Nga Nhi còn hơn cả tính mạng mình, nhưng Hắc Mộc Diệp là muội muội duy nhất của hấn, nói gì thì nói hấn cũng không bao giờ hy sinh nàng nha !

“Ainha! Có cái gì mà người lo lắng hoài vậy, ta thật sự rất là thông minh !” Hắc Mộc Diệp có chút kiêu ngạo nói. “Đừng quên ta vừa cần chân Phượng Thư Dương thành công nha, cho dù tên Nam Cung Mị kia biến hoá kì lạ đến mức nào, chỉ sợ cũng bị ta nắm trong tay hết mà thôi !”

Vừa nghe nàng nói như vậy, mi tâm Hắc Mộc Dạ mới rốt cục giãn ra đôi chút.

Hắn xác thực muội muội này của mình thông minh, mà nàng thông minh, đương nhiên sẽ biết tùy theo hoàn cảnh mà hành sự, tránh né hung hiểm.

“Được rồi! Nhưng là người phải đáp ứng ta, chỉ cần có bất cứ điều gì không thích hợp, lập tức hồi ‘Huyền minh thành’ , lấy an nguy của bản thân mình đặt lên hàng đầu, hiểu chưa?”

Tà vương diễn tỳ - Chương 02.1

“Ta biết rồi.”

Đối mặt với tình cảm quan tâm của đại ca, Hắc Mộc Diệp cảm thấy rất ấm áp, lại có chút chột dạ.

Chỉ có chính nàng biết, nàng cố ý lên vào “Ma kiếm sơn trang”, cố ý tiếp cận Nam Cung Mị, không chỉ bởi vì thay đại ca thám thính tin tức, mà còn bởi vì... nàng muốn gặp Nam Cung Mị!

Đúng vậy, nàng phải thừa nhận, nàng thật sự rất muốn gặp lại Nam Cung Mị, mới chỉ tưởng tượng đến việc nàng sẽ làm mật thám luôn ở bên cạnh hấn, tim của nàng lại không tự chủ đập ngày một nhanh.

Nam Cung Mị...

Đáy lòng Hắc Mộc Diệp yên lặng ghi nhớ cái tên này. Thừa dịp lần này lên vào “Ma kiếm sơn trang”, nàng nhất định phải tìm hiểu cho rõ ràng tại sao nàng và hấn chỉ mới gặp nhau có một lần, mà từ đó về sau tâm luôn hướng về hấn, không thể nào quên...

“Oa! Đình bá, nơi này thật là đẹp nha !”

Hắc Mộc Diệp mặc một bộ quần áo đơn giản, đứng phía sau một người đàn ông tóc hoarâm ngó trước ngó sau, không quên phát ra những tiếng tán thưởng.

Người mà nàng gọi Đình bá (bá= bác) là một nam tử trung niên, chính là tổng quản “Ma kiếm sơn trang”.

“Đương nhiên, nơi này đường đường là ‘Ma kiếm sơn trang’, đương nhiên phải đẹp phỉ phàm rồi !” Đinh bá ưỡn ngực, vẻ mặt kiêu ngạo mà nói.

“Phảinha! Có thể được ở trong này, thật sự là quá may mắn!” Hắc Mộc Diệp lập tức phụ họa, trong nụ cười xinh đẹp lộ ra một tia mừng thầm.

Từ quyết định phải làm mật thám bên người Nam Cung Mị, nàng đang tính kế xem làm thế nào trà trộn được vào ‘Ma Kiếm Sơn Trang’ mà không bị phát hiện. Kết quả, trong một cơ hội ngẫu nhiên, nàng ngoài ý muốn biết được “Ma kiếm sơn trang” đang muốn mua một tỳ nữ mới.

Tin tức này làm nàng rất là kinh hãi, không khỏi mừng thầm ngay cả ông trời cũng mở mắt giúp nàng!

Vì muốn vào được “Ma kiếm sơn trang”, nàng bịa đặt một thân thế đáng thương, cảm động thành công người nhận nhiệm vụ chiêu mua tỳ nữ, thuận lợi tiến vào sơn trang.

Tuy rằng thân phận sau này của nàng là tỳ nữ của “Ma kiếm sơn trang”, tự nhiên không nhiệm cơ hội được thấy Nam Cung Mị, nhưng mà nàng cũng không lo lắng bị hấn nhừ phát hiện.

Bởi vì, cuộc gặp ngắn ngủi trước đó của bọn họ, đã phải cách đây vài tháng, hơn nữa lúc đó bọn họ cũng không nói chuyện qua lại với nhau, khẳng định Nam Cung Mị sẽ không có ấn tượng gì với nàng.

Huống chi, bộ dáng lúc trước của nàng cùng bộ dáng giả dạng tỳ nữ lúc này chênh lệch nhau quá nhiều, nàng tin tưởng hẳn sẽ không bao giờ nghĩ nàng và người gặp lúc trước là một.

“Diệp nhi, về sau người ở trong này sẽ được đối đãi tử tế, chính vì vậy phait tận tâm hầu hạ chủ tử, có biết hay không?” Đinh bá vẻ mặt nghiêm túc dặn dò.

“Đinh bá yên tâm, Diệp Nhi biết bổn phận của mình, nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ chủ tử thật tốt.”

“Àn, tốt lắm.” Đinh bá vừa lòng gật gù đầu, hoàn toàn bị bộ dáng giả vờ nhu thuận của nàng qua mặt. “Diệp nhi, ta thấy người bộ dáng đơn thuần, con người lại thiện lương, ta phải nói cái này... ta phải nhắc nhở người một chút.”

“Đinh bá mời nói.”

“Này thôi...” Đinh bá chần chờ trong chốc lát, mới lại lần nữa mở miệng nói: “Thân là tỳ nữ người phải biết tuân mệnh, dù cho tính tình chủ tử không tốt cũng phải nhẫn nại, cứ thuận theo ý chủ tử một chút, tương lai người sẽ vượt qua thôi, biết không?”

“Diệp nhi biết, Diệp nhi sẽ hết sức hầu hạ Ân cô nương.” Hắc Mộc Diệp thuận theo trả lời, Ân cô nương trong miệng nàng, chính là Nam Cung Mị thị thiếp Ân Nhược Nhược, chủ tử tương lai mà nàng phải hầu hạ.

“Người hiểu được là tốt rồi.”

Đinh bá dặn dò xong đầu đó, khi đang định dắt nàng vào trong phòng, thì một tên hạ nhân lại hùng hục chạy tới, nói là có việc gấp cần Đinh bá xử lý.

“Diệp nhi, người trước đứng nguyên ở trong này đừng chạy loạn, ta đi một chút rồi quay về.”

“Hảo.” Hắc Mộc Diệp thuận miệng đáp lời, lại nhân cơ hội Đinh bá không có mặt, ung dung đánh giá “Ma kiếm sơn trang”.

Ngay tại lúc nàng đang tò mò nhìn mọi thứ xung quanh, bỗng nhiên nghe thấy một loại âm thanh kì quái mơ hồ truyền tới.

“Kỳ quái? Đó là thanh âm gì vậy ?”

Lòng tràn đầy hiếu kì làm Hắc Mộc Diệp quên sạch lời Đinh bá dặn dò, nàng nhẹ nhàng hướng về phía thanh âm đi tới, không tới chục bước đã đi vào một rừng hoa.

Hướng về phía cổ quái thanh âm kia xem thử, nàng nhìn thấy hai bóng người, mà tới khi nàng nhìn thấy rõ, cả người lập tức sững sốt, máu toàn thân lưu thông ngược hết lên mặt, làm hai gò má của nàng lập tức đỏ lên như lửa.

Xuyên thấu qua những kẽ lá, nàng nhìn thấy Nam Cung Mị, nhưng mà hắn đang ôm một nữ tử trên người chỉ mặc có một nửa thân quần áo màu lam, không kiêng nể gì hôn hít bộ ngực sữa vun thắm của nàng kia...

3. Chương 3

Tà vương diễn tỳ - Chương 03

Một toàn thành bằng đá to lớn đồ sộ, đứng sừng sững ở đỉnh núi cao ngất. Địa hình gập ghềnh rất khó đi qua, cùng với ở trên cao nên quanh năm mây mù bao phủ, làm cho toàn toà thành như được che phủ bởi một tấm khăn che huyền bí.

Toà thành bằng đá này tồn tại, đúng là “Minh vương” Hắc Mộc Dạ một tay thành lập “Huyền minh thành”.

Giờ phút này, sau giờ Ngọ (sau 11-13h) ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người Hắc Mộc Diệp, nàng đệm nhẹ bước chân men theo hành lang gấp khúc, tính đến đại thánh tìm đại ca nàng Hắc Mộc Dạ, thương lượng một số công chuyện trong thành.

Vừa mới đi đến ngoài đại sảnh, nàng chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện với nhau vọng từ trong ra, nghe một lúc nàng nhận ra đó là thanh âm của đại ca nàng Hắc Mộc Dạ và tùy tùng tâm phúc của hắn Nhiễm Hoàng.

Nàng có chút trần trù, đang do dự không biết có nên quay về đợi lát nữa bọn họ xong chuyện rồi quay lại hay không, thì tiếng nói chuyện của bọn họ mơ hồ truyền vào tai nàng...

“Chú tử, trong lúc thuộc hạ đến trấn trên làm việc, nghe thấy được một tin tức.”

“Cái gì tin tức?”

“Ách... Đây thôi...”

“A...”

Ân Nhược Nhược nhăn lại mi tâm, phát ra thanh âm giống như thống khổ lại giống như khoái hoạt.

Ở dưới ki xáo trêu chọc của Nam Cung Mị, cả thân mình nàng nóng bừng cố gắng vặn vẹo, nhưng chỉ cảm thấy cả người như bị hoá thiêu.

“Thiếu chủ... Thiếu chủ... A...” Một tiếng la lên thanh âm kiều mị ngâm nga, cơ hồ làm cho xương cốt người ta muốn nhũn xuống.

“Làm sao vậy?” Nam Cung Mị biết rõ còn cố hỏi, thậm chí còn cố í hôn thêm vào nhiều chỗ hơn.

“Thiếu chủ... Mau... Đừng tra tấn Nhược Nhược nữa...”

“Nhanh như vậy đã chịu không nổi?” Nam Cung Mị cúi đầu cười, cũng chưa muốn thoả mãn nàng nhanh như vậy.

Sovới bình thường hắn càng thêm kịch liệt hôn hít cùng âu yếm, tra tấn cảm giác của An Nhược Nhược.

Những ngày gần đây, chỉ cần nghĩ đến kế hoạch cười Nguyện Nga Nhi của hắn sinh biến, hắn sẽ trở nên cực kỳ tức giận, giống như hoan ái cùng Ân Nhược Nhược là một hình thức phát tiết.

“A...Thiếu chủ... Cầu ngài...” Ân Nhược Nhược kích tình khó nhịn muốn chết, chỉ biết chờ đợi hần dừng tay đừng tra tấn nàng nữa.

“Gặp cái gì?” Nam Cung Mị lạnh lùng cười, đại chưởng cầm chặt đùi non của nàng chậm rãi tiến lên trên, triển khai một hành động khác càng thêm khiêu khích.

“A...A... Thiếu chủ... Van cầu ngài...”

Tình dục bị khơi mào nhưng mãi mà không được thỏa mãn làm thống khổ, làm Ân Nhược Nhược gần như muốn phát điên, nàng không kiềm chế được tay tiến vào trong vạt áo Nam Cung Mị, thay hần cởi bớt quần áo.

Nhìn hình ảnh phiến tình trước mắt, sau lại nghe một tiếng rên yêu kiều, đứng ở một bên khuôn mặt Hắc Mộc Diệp sớm đã đỏ bừng nóng ran, giống như phơi nắng mặt trời bị bóng da vậy.

Nàng biết chính mình hần là phi lễ chó nhìn, cũng biết chính mình phải lập tức rời đi, nhưng của nàng hai chân lại giống như hoá đá tại chỗ, không thể di động nửa bước.

Ngay tại lúc nàng hoài nghi có phải mặt mình bị nấu chín rồi hay không, đầu Nam Cung Mị hãy còn đang chôn trong ngực nữ tử kia hôn hít bỗng nhiên ngẩng lên, hướng về phía nàng thoáng nhìn.

Đôi mắt đen sâu không lường được của hần, chuẩn xác nhìn trúng ánh mắt của Hắc Mộc Diệp, trong con ngươi không có lấy nửa điểm kinh ngạc, như là từ lúc nàng bước vào rừng hoa này, hần liền đã biết sự tồn tại của nàng.

Trong lúc tiếp xúc cùng ánh mắt của hần, tim Hắc Mộc Diệp tí nữa ngừng đập. Chỉ trong nháy mắt như vậy thôi, nàng thật sự đã nghĩ Nam Cung Mị có thể nhận ra nàng, bất quá, nàng lập tức trấn an chính mình không cần phải lo lắng.

Nam Cung Mị tuyệt đối không có khả năng nhận ra nàng là ai ! Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau đã là chuyện cách đây khoảng mấy tháng rồi, mà lúc trước bọn họ cũng chỉ có một đoạn ngắn thời gian bất ngờ gặp gỡ, hần là ẩn tượng của hần đối với nàng không sâu mới đúng.

Hướng chi, hần ở “Ma kiếm sơn trang” mỗi ngày đều có mỹ nhân làm bạn, khẳng định đã sớm quên một gương mặt nàng mà hần gặp từ mấy tháng trước! Hắc Mộc Diệp nghĩ nghĩ, trong lòng bỗng nhiên có điểm không vui.

Ngay lúc nàng đang phân vân không biết nên hiện thân hay nên tiếp tục trốn tránh, không ngờ Nam Cung Mị lại tiếp tục âu yếm đối với nữ tử kia, hành động của hần làm Hắc Mộc Diệp kinh ngạc không thôi.

Hần chắc chắn đã biết sự có mặt của nàng, thế nhưng còn có thể tiếp tục ôm nữ nhân đó không chính (tê) trong lòng tiếp tục âu yếm? Chẳng lẽ hần không chút nào để ý sẽ bị người khác nhìn thấy ? Hoặc là, hần căn bản cố ý làm vậy cho nàng xem ?

Lửa nóng theo Nam Cung Mị khiêu khích càng lúc càng tăng, hai gò má Hắc Mộc Diệp cũng càng ngày càng hồng đỏ, ngay tại thời điểm nàng chịu không nổi tính quay đầu rời đi, nữ tử kia rốt cuộc phát hiện Nam Cung Mị không yên lòng.

“Làm sao vậy? Thiếu chủ?” Ân Nhược Nhược mở to đôi mắt bị lu mờ vì tình dục che khuất, thế nên mới phát hiện ánh mắt Nam Cung Mị không hề nhìn trên người nàng.

Nàng nghi hoặc nhìn theo ánh mắt Nam Cung Mị, nhìn thấy rõ ràng một thân ảnh xinh đẹp trốn sau rừng cây.

“Nha!” Ân Nhược Nhược hoa dung thất sắc (gương mặt sợ hãi) kinh hô, vội vàng kéo xiêm y, che khuất thân mình gần như lộ ra vồn vện.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng cùng Nam Cung Mị hoan ái bên ngoài phòng, nhưng bọn họ nhân đều biết điều mà tránh đi, bởi vậy nàng cũng không lo lắng cảnh xuân của mình bị lộ ra ngoài, không nghĩ tới hôm nay có người không rõ tên tuổi, ở đúng thời điểm mấu chốt tới đây quấy rầy bọn họ, lại còn không biết tránh ở một bên nhìn lên bao lâu, quả thực chán sống!

“Người là người nào? Thật to gan, dám trốn ở chỗ đó rình coi!” Ân Nhược Nhược phản nộ quát mắng.

Hắc Mộc Diệp phục hồi lại tinh thần, đem ánh mắt từ trên người Nam Cung Mị hướng về phía nàng, lập tức đoán ra nữ tử diêm dúa này sẽ là chủ tử tương lai của nàng.

Nàng hít sâu, từ chỗ ẩn thân đi ra.

“Hồi phu nhân, nô tỳ là tỳ nữ mới, mới tới ‘Ma kiếm sơn trang’, còn chưa quen thuộc địa hình, không cần thân quá nhiều phu nhân, thỉnh phu nhân thứ lỗi.”

Ân Nhược Nhược nguyên bản lửa giận tận trời, nhưng nghe thấy nàng nói trước một câu “Phu nhân”, sau một câu “Phu nhân”, tâm trạng tràn đầy tức giận lập tức tiêu hơn một nửa.

Tuy rằng nàng biết thân phận mình không có khả năng lên làm “Ma kiếm sơn trang” Thiếu chủ phu nhân chân chính, nhưng mà được một cái tỳ nữ xưng hô phu nhân, vẫn là làm tâm tình nàng sung sướng cực kỳ.

“Ngươi là tỳ nữ mới tới?” Ngờ ngơ Ân Nhược Nhược đi rất nhiều.

“Đúng vậy.”

“Lại đây.” Nam Cung Mị bỗng nhiên mở miệng. “Cùng chủ tử nói chuyện lại đứng xa như vậy, trông được sao?”

“Vâng.” Hắc Mộc Diệp mềm mại đáp lời, dưới bốn con mắt chăm chú nhìn, chậm rãi đến gần hai người bọn họ.

Vừa thấy được dung mạo của nàng, mày Ân Nhược Nhược nhanh chóng nhăn lại, nguyên bản hảo tâm tình vì được xưng “Phu nhân” bay sạch không còn một mảnh mà thay vào đó là bản năng báo trước nguy cơ.

“Ta không cần nàng làm tỳ nữ của ta, kêu tổng quản đổi một cái khác đi!” Ân Nhược Nhược kiêu căng la hét.

“Còn muốn đổi?” Nam Cung Mị khoi mào đuôi lông mày, lời nói miễn cưỡng nhắc nhở. “Trong hai tháng vừa rồi, người đã đổi sáu người tỳ nữ rồi.”

“Những tiện tỳ này không có tận tâm hết sức hầu hạ ta, hơn nữa nhắc tay nhắc chân, luôn chọc ta tức giận, ta đương nhiên phải đổi các nàng nha!” Ân Nhược Nhược chớp mắt hợp tình nói, một chút cũng không nghĩ là do tính tình của nàng quá mức điều ngoa kiêu căng, luôn vì một chút việc nhỏ đã nổi trận lôi đình.

“Phải không? Vậy người tại sao lại không cần nàng?”

“Này...Ta...” Ân Nhược Nhược ấp a ấp úng không nói được một lý do hợp lý, đành phải phát cáu gắt giọng: “Mặc kệ đi! Ta không cần nàng làm tỳ nữ của ta!”

Nói chuyện gì buồn cười? Một cái tỳ nữ so với chính mình còn đẹp hơn, làm sao có thể giữ ở bên người được? Nếu thiếu chủ đi tình duyên luyện (chuyển biến tình cảm kô yêu nàng nữa) thì làm thế nào? Nàng cũng không phải đứa ngốc!

Lúc trước nàng nghe nói thiếu chủ muốn cưới “Giang Nam đế vương” Phượng Thư Dương nghĩa muội Nguyệt Nga Nhi làm vợ, đã âm thầm lo lắng, sợ rằng chính mình về sau sẽ bị đưa vào lãnh cung, thậm chí là bị Nguyệt Nga Nhi đuổi ra khỏi sơn trang. Sau lại nghe nói Nguyệt Nga Nhi bị nhân nghĩa “Minh vương” Hắc Mộc Dạ cướp đi, nàng còn âm thầm cảm thấy may mắn.

Vốn tưởng rằng không có Nguyệt Nga Nhi, sẽ không có người nào đến tranh đoạt tình cảm cùng nàng, không nghĩ tới bây giờ lại xuất hiện tiểu tỳ nữ xinh đẹp như hoan này!

Không được! Nữ nhân này thật sự quá đẹp, cho dù trên người chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, nhưng cũng đầy không được vẽ mỹ mạo của nàng, nếu nàng hảo hảo mà trang điểm này nọ, không biết dung mạo còn nghiêng nước nghiêng thành đến mức nào?

Ân Nhược Nhược tràn ngập địch ý trừng mắt nhìn Hắc Mộc Diệp, hạ quyết tâm nhất định phải đem nữ nhân này đuổi ra khỏi sơn trang!

“Ta muốn người đi, có nghe thấy không vậy?” Nàng tri tri nói.

“Phụ nhân thật sự không cần ta ?” Hắc Mộc Diệp mang ra vẻ mặt kinh hoàng thần sắc vô thố. “Nhưng mà tiền tổng quản đưa cho ta, ta đã cầm trả tiền thay nương chủ bên, tất cả đều tiêu hết rồi...”

“Tiêu hết thì tiêu hết, không cần người trả lại, chỉ cần người lập tức rời đi là tốt rồi!” Nàng bất cứ giá nào cũng phải đem tiểu tỳ nữ này tổng ra khỏi cửa!

“Nhưng là...”

“Không có nhưng là ! Người hiện tại lập tức liền rút!” Ân Nhược Nhược mất hết tính nhẫn nại quát mắng.

Hắc Mộc Diệp khó xử cắn thần (môi) cánh hoa, thật sự không muốn rời đi như vậy.

Nói chuyện thật buồn cười ? Nàng thật vất vả mới thuận lợi trà trộn vào “Ma kiếm sơn trang”, làm sao mà cam tâm bị đuổi đi như vậy?

Huống chi, trải qua một trận loạn thất bát tao thế này, khẳng định Nam Cung Mị sẽ khắc sâu bộ dáng của nàng, sau này nếu nàng lấy thân phận gì để tiếp cận hắn, chỉ sợ sẽ bị phát hiện ngay tức khắc.

“Người còn đứng ở trong này làm cái gì ?” Ân Nhược Nhược bất mãn trừng mắt nhìn nàng. “Người không có nghe rõ lời của ta nói sao ? Hay là muốn ta kêu người đem người đuổi ra ngoài mới được ?”

Mắt thấy Ân Nhược Nhược bất cứ giá nào cũng phải đem nàng đuổi ra khỏi cửa, Hắc Mộc Diệp thấy cực buồn bực nhưng cũng đành bất đắc dĩ.

Một tỳ nữ nhỏ nhỏ mà lại kiên trì không đi, chỉ sợ sẽ khiến cho trong lòng Nam Cung Mị sinh nghi ngờ, xem ra tốt nhất nàng lên rời đi trước, sau này tìm biện pháp khác để tiếp cận hắn vậy.

“Nếu phụ nhân chán ghét Diệp nhi như vậy, vậy Diệp nhi đi là được.”

Ngay tại lúc Hắc Mộc Diệp xoay người tính rời đi, Nam Cung Mị rốt cục mở miệng.

“Đứng lại.”

Hắc Mộc Diệp dừng bước chân, xoay người lại.

“Thiếu chủ còn có cái gì phân phó?”

“Ta là chủ tử của ‘Ma kiếm sơn trang’, ta không muốn người đi, người sẽ không được đi.”

Hắc Mộc Diệp ngẩn người, có điểm không thể tin được trừng lớn mắt.

“Thiếu chủ ý tứ là... Ta có thể lưu lại?”

“Người hoài nghi lời nói của ta ?” Nam Cung Mị chớp mi tà nghệ nhìn nàng.

“Không, Diệp nhi không dám.” Hắc Mộc Diệp lập tức giả bộ sợ hãi cúi đầu, để che dấu đôi mắt tràn ngập kinh hãi (kinh ngạc hoan hỉ) kia của mình.

Thật tốt quá! Nếu Nam Cung Mị đáp ứng để nàng lưu lại, vậy nàng sẽ không tốn tâm tư suy tính lên vào “Ma kiếm sơn trang” lần nữa thế này.

“Thiếu chủ, ta đã nói ta không muốn nàng làm tỳ nữ của ta!” Ân Nhược Nhược vừa vội vừa tức kháng nghị.

Nam Cung Mị liếc mắt nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: “Ta biết, ta sẽ phân phó tổng quản thay người tìm một tỳ nữ khác vừa ý hơn.”

“Một khi đã như vậy, thiếu chủ còn lưu nàng lại đây làm gì?” Ân Nhược Nhược nhíu mày, đáy lòng đột nhiên hiện lên một cỗ dự cảm bất hảo.

“Ta muốn nàng hầu hạ bên cạnh ta, làm tỳ nữ bên người của ta.”

“Cái gì?!”

Nam Cung Mị không biểu hiện kinh ngạc của Ân Nhược Nhược, liền quay đầu đối Hắc Mộc Diệp nói: “Nàng không phải tỳ nữ của ta, ta cũng chưa có lấy vợ, sau này người cứ gọi nàng ân cô nương là được rồi.”

“Vâng.” Hắc Mộc Diệp thuận theo gật đầu.

ÂnNhược Nhược sắc mặt bỗng nhiên trở nên cực kì khó coi. Nàng cảm thấy, Nam CungMị giống như đang cố í ở trước mặt tiểu tỳ nữ làm nàng khó xử!

Nàngáp chế tức giận, cười một cách cứng ngắc, nói: “Thiếu chủ, ta nghĩ hay là đừngphiền toái tổng quản thay ta tìm người nữa, ta dùng tỳ nữ này là được rồi.”

Sở dĩ nàng nguyên í thoả hiệp, thứ nhất là không muốn nữ tử xinh đẹp này trở thànhtỳ nữ bên người thiếu chủ; Thứ hai là sau khi nữ nhân này về dưới tay nàng quảnlí, nàng sẽ đóng cửa lại hảo hảo mà giáo huấn nàng ta !

ÂnNhược Nhược nguyên bản nghĩ rằng bằng Nam Cung Mị sự sủng ái mà Nam Cung Mịngày thường đối nàng, nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng, không nghĩ tới hănlại không chút do dự cự tuyệt!

“Không,ta muốn nàng làm tỳ nữ bên người của ta.”

“Thiếu chủ!” Ân Nhược Nhược kiềm chế tức giận, không thuận theo hờn dỗi.

“Đừngnữa nói, chuyện này liền quyết định như vậy đi.”

Nghengữ khí Nam Cung Mị í bảo không được xía vào, lại nhìn Ân Nhược Nhược vẻ mặttức giận không cam lòng, trong lòng Hắc Mộc Diệp có một loại khí khoái cảm.

Nhưngmà... Tuy rằng nàng có thể tiếp cận Nam Cung Mị thành công, là một chuyện rấtđáng giá cao hứng, nhưng nàng cảm thấy mọi chuyện thật là thuận theo í muốn quáđễ dàng nên trong lòng không khỏi lo lắng, cái này giống như sự yên tĩnh ngănngủi trước khi cơn bão kéo đến...

Saukhi thuận lợi trà trộn vào làm tỳ nữ trong “Ma Kiếm Sơn Trang” thànhcông, Hắc Mộc Diệp tính lấy có “Vừa mới vào sơn trang, chưa rõ ràng phương hướng trong sơn trang” , ở trong sơn trang tự do đi lại thám thính, làm quenmột chút địa hình.

Nhưngmà, nàng còn chưa kịp áp dụng hành động gì, Nam Cung Mị lại đột nhiên pháogười tới truyền lời, muốn nàng lập tức đến thư phòng gặp hănl.

Khôngbiết hănl tìm nàng có chuyện gì? Hănl sẽ không ngay cả thời gian cho nàng nghỉcũng không có, lập tức sẽ sai nàng đi làm việc ?

HắcMộc Diệp có chút nghi hoặc, đi theo người dẫn đường tới phía ngoài thư phòng.Chỉ tưởng tượng đến Nam Cung Mị đang chờ nàng ngay tại bên trong, tim của nàngliền không thể khống chế tốc độ đập.

Thậtlà! Nàng đến đây là thay đại ca điều tra tin tức, tại sao lại có thể bị NamCung Mị ảnh hưởng dễ dàng như thế chứ ? Như vậy chắc chắn sẽ hỏng việc !

HắcMộc Diệp đứng mãi nhắc đi nhắc lại mục đích chính yếu mà nàng tới đây là việclà gì, sau đó mới đưa tay gõ nhẹ cánh cửa thư phòng.

“Người nào?” tiếng nói trầm thấp của Nam Cung Mị từ bên trong truyền đi ra.

“Làta, Diệp nhi.”

“Tiếnvào đi .”

“Vâng.”

HắcMộc Diệp hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra. Nhưng mà, nàng mớitiến vào thư phòng một bước, đôi mắt nhìn về phía Nam Cung Mị, những chuẩn bị tâm lí từ trước đều trở thành uống phỉ.

Lúctrước, nàng đã từng thấy ngôn hành cùng vẻ mặt của hai nữ nhân trong cửa hàngphục trang đối với Nam Cung Mị thế nào, nàng còn từng cực kì không thích vẻ mặtđó, thậm chí còn thực cố gắng suy nghĩ kháng cự mị lực của Nam Cung Mị, nhưngmà hiện tại nàng không thể không thừa nhận, hănl thật là cái nam tử dễ dàng dụhoặc nữ tử rơi vào lưới tình của hănl.

Nàngphải thật cẩn thận thật cẩn thận mới được, miễn cho còn chưa điều tra được cái gì cho ca ca, thì bản thân mình đã mất tâm, rớt hồn...

Trong lúc Hắc Mộc Diệp đang cố gắng kháng cự mị lực của Nam Cung Mị, Nam Cung Mị cũng đang đánh giá nàng, trong đôi mắt đen sâu không lường được kia có một chút suy nghĩ sâu xa.

Không biết vì sao, nữ nhân này làm cho hắn có loại cảm giác như đã từng quen biết, giống như hắn từng ở một thời điểm nào đó, một cái địa phương nào đó gặp qua nàng.

Hắn nhìn nàng không chớp mắt, cố gắng lục lại hình dáng của nàng trong trí nhớ, nhưng nghĩ mãi mà cũng không ra mình gặp tiểu tỷ nữ xinh đẹp này lúc nào, là hắn đã quá đa nghi sao?

“Lại đây.” Hắn mở miệng kêu.

Nghem mệnh lệnh của hắn, đáy lòng Hắc Mộc Diệp sinh ra một loại kháng cự cảm giác, làm nàng có chút do dự không tiến lên.

Chỉ là đứng cách xa hắn như vậy, nàng đã khó kháng cự được mị lực của hắn, nếu tới gần hắn quá mức, chỉ sợ không quản được tâm tư của bản thân mình!

“Lại đây, đừng để ta phải nói lại lần thứ hai.” Nam Cung Mị nhíu mày, đối với của sự chần chừ nàng có chút bất mãn.

Ngữ khí mang theo cảnh cáo của hắn làm cho Hắc Mộc Diệp đột nhiên hoàn hồn, lúc này mới nhớ tới thân phận của nàng bây giờ là tỷ nữ, làm sao lại không nghe theo phân phó của chủ tử được?

Tà vương diễn tỷ - Chương 03.1

“Vâng.” Nàng diềm đạm cúi đầu, đi đến trước mặt Nam Cung Mị. “Chủ tử có gì phân phó? Diệp nhi nhất định làm tốt hết sức.”

Nam Cung Mị nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt lấy một giây nào, nói: “Ngẩng đầu lên.”

Hắc Mộc Diệp thuận ý nghe theo, mà nàng vừa mới ngẩng đầu lên, liền thấy gương mặt hắn gần ngay trước mặt, khuôn mặt tuấn mỹ kia cùng đôi mắt sâu không lường được, làm nàng không thể khắc chế mặt đỏ tim đập.

“Người là người nào?”

Nam Cung Mị tiếng nói mềm nhẹ dè dặt, nhưng Hắc Mộc Diệp nghe lại cảm thấy kinh hãi không thôi, nguyên bản cảm giác tim đập thành thịch đều bị bản năng phòng bị thay thế tất.

Hắn vì sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ hắn phát hiện ra cái gì không thích hợp? Hay là... hắn nhận ra nàng?

Không! Không có khả năng! Hắn căn bản không biết nàng, hơn nữa cách ăn mặc của nàng cùng với mấy tháng trước gặp hắn là hoàn toàn bất đồng, một người là thiên kim quần áo hoa lệ, một người là giả dạng tỷ nữ ăn mặc đơn giản, nàng không tin Nam Cung Mị có thể nhận ra nàng.

“Tà là Diệp nhi nha!” Nàng cố ý giả bộ vẻ mặt vô tội cùng đơn thuần.

“Tà là... lai lịch của ngươi như thế nào?” Nam Cung Mị trực tiếp làm sáng tỏ.

Hắc Mộc Diệp khẽ rung mình, nàng biết Nam Cung Mị nổi lên lòng nghi ngờ đối với nàng, nàng phải phải cẩn thận ứng đối, không để cho hắn có cảm giác kỳ quái.

“Diệp nhi chỉ là một người bình thường mà thôi, là một tiểu tỷ nữ gia cảnh nghèo khổ! Chủ tử vì sao lại hỏi như vậy?” Nàng giả bộ khó hiểu hỏi.

“Bởi vì ngươi chẳng giống tỷ nữ bình thường chút nào cả.” Nam Cung Mị nhìn thẳng vào mắt của nàng, giống như muốn nhìn sâu trong nội tâm của nàng, muốn nhìn thấu hết thấy tâm tư nàng.

Tuy rằng nàng mặc bộ quần áo bằng vải thô đơn giản, nhưng mà khí chất toát ra từ con người nàng thật sự không giống với nữ nhi con nhà nghèo từ bé đã giống khôn khéo. Hơn nữa, con người của nàng quá mức tinh xảo linh động, còn có...

Hắn bỗng nhiên vươn tay, vuốt ve hai má của nàng, đôi má mềm mại mịn màng không tỳ vết, một chút cũng không giống nữ tử nhiều năm chịu cảnh cuộc sống khổ khó.

“Thiếu... Thiếu chủ làm sao vậy...” Hắc Mộc Diệp không dự đoán được hành động đường đột như thế của hắn, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể lý giải hết tại sao.

“Làm sao là làm sao?”

“Thiếu, thiếu chủ tỉnh tự trọng...” Hắc Mộc Diệp lắp bắp nói.

Tự trọng? Nam Cung Mị cười nhạo một tiếng, như là nghe thấy chuyện khiến thiên hạ chê cười. Hắn chẳng những không thu tay về, đại chương thậm chí còn từ trên gương mặt mịn màng của nàng chậm rãi trượt xuống cổ của nàng.

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay của hắn, Hắc Mộc Diệp thiếu chút nữa nhịn không được phát ra một tiếng thở dài khoan khoái. Nhưng mà, ngay lúc sau đó, bàn tay to của hắn không hề báo trước nắm chặt cổ của nàng, lực đạo to lớn như vậy tuy thời có thể làm đứt đoạn kinh mạch của nàng!

Hắc Mộc Diệp một tiếng kinh suyễn (có lẽ là kinh ngạc ngộp thở ?!), ngạc nhiên trừng lớn mắt.

Hắn vì sao lại bóp cổ của nàng? Chẳng lẽ... Hắn muốn giết nàng?

“Tam tạng kệ thân thể của người như thế nào, nhưng nếu người làm ra hành động không khôn ngoan mà chọc giận ta, ta sẽ không tha thứ cho người, biết chưa?” Nam Cung Mị lấy thanh âm ôn nhu nhất phun ra một câu uy hiếp chí mạng.

Hắc Mộc Diệp cổ họng bị hắn bóp chặt, ngạt thở không thể trả lời câu hỏi của hắn, nước mắt đã tràn đầy trên khoé mắt như trực trào ra.

Ngay tại thời điểm nàng nghĩ Nam Cung Mị đang thật sự muốn giết chết nàng, hắn lại đột nhiên buông tay. Nhưng mà, nàng còn không kịp hít thở không khí, khuôn mặt tuần tú của hắn liền gần sát bên cạnh.

Nàng hô nhỏ một tiếng, bản năng muốn né tránh, nhưng Nam Cung Mị lại nắm chặt đằng sau cổ nàng, không cho nàng trốn thoát, mà đôi môi nóng rực của hắn cũng chuẩn xác áp chết đôi môi đỏ mọng của nàng, thừa dịp nàng mở miệng kinh hô, càng tiến thêm một bước xâm lược vào khoang miệng của nàng.

Trong lúc nhất thời kinh ngạc Hắc Mộc Diệp không thể phản ứng được cái gì, nàng chưa bao giờ nghĩ tới hắn lại có những hành động như vậy!

Đối mặt với sự cường hãn chiếm đoạt của hắn, tuy rằng nàng biết nàng cần phải kháng cự, nhưng mà hắn quá rõ ràng làm thế nào để mê hoặc một tiểu nữ tử, cho nên nàng căn bản không phải đối thủ của hắn!

Lí trí bạc nhược của nàng không địch nổi với tốc độ trầm

luân, thậm chí dưới hơi thở nóng rực của hắn còn tiêu thất tán loạn...

Nam Cung Mị nhắm nháp những gì ngọt nhất của nàng, chỉ đến lúc nàng không thể thở nổi nữa, hắn mới buông nàng ra.

“Người thực ngọt, làm cho người ta không thể chỉ lướt qua, bằng vào điểm này, cho dù người có mang theo dụng cụ gì đến, ta cũng sẽ lưu người tại bên người.”

Nghelời nói của hắn, Nguyên bản Hắc Mộc Diệp đang lúc í loạn tình mê mới thanh tỉnh lại. Nghĩ tới vừa rồi nàng sa vào trong nụ hôn của hắn, thậm chí còn không nhịn được mà đáp lại hắn, khuôn mặt xinh đẹp của nàng trong nháy mắt liền đỏ bừng.

Nàng vừa thẹn vừa quần thối lui, nhưng bởi vì quá mức nóng vội bối rối, cho nên cước bộ có chút lảo đảo.

“Cẩn thận, đừng để ngã bị thương.” Nam Cung Mị đứng lúc đỡ lấy nàng, giải cứu việc nàng có khả năng sẽ ngã xuống đất chặt vật.

Nghe hần mềm nhẹ dần dò, làm tim Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên đập liên hồi, nàng cũng biết, mình mà đối đầu với hần chắn chắn không có nửa phần thắng. Bởi vì chỉ một câu thuận miệng của hần, một hành động tùy tiện của hần, đều có thể dễ dàng tác động vào lòng của nàng.

Ánh mắt Nam Cung Mị dừng ở khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng của nàng, trên gương mặt tuấn mị thoáng chút mỉm cười, như là thực vừa lòng với phản ứng mê loạn của nàng.

“Tốt lắm, đi xuống đi! Có việc gì ta sẽ gọi người.”

Lời nói của hần giống như một lệnh đặc xá, làm Hắc Mộc Diệp đánh một hơi thở dài nhẹ nhõm thật to.

“Vậy Diệp nhi trước tiên lui xuống.”

Nàng vội vàng chạy khỏi thư phòng giống như chạy nạn, cả người hư nhuyển vô lực dựa vào cột trụ bên ngoài hành lang thở gấp, bất giác bàn tay đưa lên sờ sờ đôi môi đỏ mọng vừa bị nhắm nháp.

Hồi tưởng lại vừa rồi Nam Cung Mị đã hôn nàng cuồng nhiệt mãnh liệt như thế nào, tim Hắc Mộc Diệp đập như trống trận, thật lâu sau vẫn chưa thể bình phục...

4. Chương 4

Tà vương diễn tỳ - Chương 04

Thời gian chậm rãi trôi qua, ánh mắt trời ngả về tây soi chiếu trong rừng hoa “Ma Kiếm sơn trang”, ánh nắng chiều ta mờ nhạt trải trên cành lá, làm không gian càng thêm u ám.

Trong lúc đó dưới tàng cây um tùm, có thể thấy được hai cái thân ảnh mơ hồ.

Bọn họ núp ở chỗ khuất nhất trong rừng cây, hơn nữa lại còn hạ giọng nói chuyện cùng hành động lén lút, nhìn cũng đủ biết không phải bọn họ đang làm chuyện tình quang minh lỗi lạc gì.

“Kế hoạch ta vừa nói cho người, người đã nhớ kỹ chưa hả?” Ân Nhược Nhược đề thấp thanh âm hỏi.

“Làm như vậy... Được không?” Nam nhân vẻ mặt chần chờ.

“Có làm sao đâu!” Ân Nhược Nhược nheo con ngươi lại, trong đáy mắt bắn ra những tia ghen ghét.

Cứ nghĩ đến con tiểu tỳ nữ tên Diệp Nhi kia, trong lòng nàng đầy ắp lửa giận!

Tuy rằng con tiện tỳ kia ngày hôm nay mới vào “Ma Kiếm Sơn Trang” lần đầu, còn chưa thực sự uy hiếp nàng cái gì, nhưng nếu nàng đợi Nam Cung Mị đi tình đường luyện (thay lòng đổi dạ ?!), mới đối phó với con tiện tỳ kia, thì đã quá muộn rồi!

“Tại con tiện tỳ kia cướp đi sự sủng ái của thiếu chủ dành cho ta, ta nhất định phải tiêu diệt nàng ta hoàn toàn!” Ân Nhược Nhược âm độc nói.

Tuy rằng nàng rất muốn trực tiếp đem đuổi con tiện tỳ kia ra khỏi “Ma Kiếm Sơn Trang”, nhưng vì ngại nữ nhân kia là do Nam Cung Mị muốn giữ lại, nếu nàng liều mình đem nữ nhân kia đuổi ra ngoài, thế chẳng khác gì khiêu chiến với uy quyền của Nam Cung Mị, chuyện ngốc như vậy, nàng còn lâu mới làm!

Nếu nàng không thể quang minh đuổi người, thì đành sử dụng một chút mưu kế thôi. Vì phải diệt trừ hoàn toàn mối họa, nàng đã nghĩ ra một biện pháp, nên tìm một gã người hầu trong sơn trang giúp nàng.

“Tóm lại, thừa dịp đêm nay tất cả mọi người đều đi ngủ say, người lẳng lẽ tiếp cận phòng con tiện tỳ kia để hạ mê hương, sau đó thừa cơ làm nhục nàng, nghe có hiểu không?” Ân Nhược Nhược phách lối đưa ra mệnh lệnh.

Nữ nhân coi trọng nhất không gì ngoài danh tiết, cho dù thân phận tỳ nữ thấp kém cũng không phải ngoại lệ. Chỉ cần kế hoạch này thực hiện được suôn sẻ, cho dù tiện tỳ kia không xấu hổ tự sát, cũng không ở lại sơn trang này thêm phút giây nào nữa.

Còn về vấn đề của thiếu chủ, cho dù hắn có yêu thích vẻ mỹ mạo của tiện tỳ khai đến mức độ nào, thì chắc chắn cũng không chấp nhận một nữ nhân đã tàn hoa bại liễu!

“Này...” Tên người hầu cau mày, vẻ mặt khó xử nói. “Nhưng là... Nếu thiếu chủ phát hiện nô tài làm những việc thế này, chỉ sợ nô tài có trăm cái đầu cũng không đủ cho thiếu chủ trừng phạt!”

“Nếu người không làm đúng theo những lời ta nói, ta sẽ bắt thiếu chủ đuổi người rakhỏi “Ma Kiếm Sơn Trang” ngay lập tức!” Ân Nhược Nhược đe dọa.

Vừa nghe nàng uy hiếp, tên người hầu liền lạy cầu xin tha thứ.

“Không cần a! Ta còn có mẹ già, con nhỏ phải nuôi dưỡng, nếu như ta bị đuổi ra khỏi ‘Ma kiếm sơn trang’, cả nhà mấy miệng người chẳng phải đều chết đói sao?!”

“Đã biết như vậy, người nên ngoan ngoãn nghe theo lời ta đi!” Ân Nhược Nhược từ trên người lấy ra một ít trang sức, đem dứt lút cho tên người hầu. “Chỉ cần người làm tốt những việc ta đã giao phó, tất cả những thứ này sẽ là của người.”

“Việc này...”

Nhìn những đồ trang sức xa xỉ này, đáy mắt tên người hầu nổi lên một tia tham lam, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Tuy rằng mấy thứ này có thể đổi không ít tiền, nhưng mà hắn phải giữ được mạng mới có khả năng chi tiêu nha!

Nếu hắn thật sự bị Ân Nhược Nhược đuổi đi, cả nhà mấy miệng ăn cũng không thể tiếp tục sống; Nhưng nếu bị thiếu chủ phát hiện ra hắn làm những loại hành động hạ lưu không tính người thế này, chỉ sợ chết ngay lập tức!

Cứ nghĩ tới hậu quả đáng sợ này, tên người không nhịn không được rung mình mấy cái, liên tục lắc đầu.

“Không được, Ân cô nương, ta thật sự không thể làm như vậy.”

“Làm sao mà không thể? Chỉ cần người đi nhanh làm gọn, mọi việc xong xuôi lập tức rời đi, thiếu chủ làm sao mà hoài nghi người được?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết!” Ân Nhược Nhược không kiên nhẫn cướp lời của hắn. “Người cũng thấy con tiện tỳ kia mỹ mạo đến chừng nào, chẳng lẽ người không động tâm chút nào sao?”

Nhắc đến dung mạo của con tiện tỳ kia, Ân Nhược Nhược liền hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nữ nhân đáng chết, không những trẻ tuổi hơn nàng, lại còn xinh đẹp hơn nàng, bị đem ra so sánh với một tiện tỳ thân phận thấp kém, đối với nàng mà nói quả thực vô cùng nhục nhã!

“Không, nữ nhân kia tuy rằng bình thường trông không tệ, nhưng nô tài vẫn cảm thấy Ân cô nương xinh đẹp hơn.” Tên người hầu nhìn Ân Nhược Nhược, đáy mắt tràn ngập dục vọng.

Vào một buổi đêm khoảng mấy tháng trước, hắn từng vô tình nhìn thấy thiếu chủ cùng Ân cô nương hoan ái trong rừng hoa, tuy rằng hắn biết mình không nên nhìn lén, nhưng mà đáng người đầy đặn nóng bỏng kia, lại làm cho hắn như bị ma xui quỷ khiến, nhịn không được trốn vào một góc nhìn lén.

Từ ngày đó trở đi, hắn thỉnh thoảng vẫn hồi tưởng về thân thể nóng bỏng mê người kia của nàng, mà cứ mỗi khi hắn nghĩ tới, thì khí huyết trong người cuộn cuộn, dục hỏa đốt người... tựa như hiện tại giống nhau!

Ánh mắt dâm ô không che dấu của tên người ở, làm trong lòng Ân Nhược Nhược không khỏi tức giận. Thân phận hèn mọn như hắn mà cũng dám mơ tưởng đụng đến nàng, quả thực là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga (giống dưa mốc đòi chùi mâm son) !

Nếu bình thường, nàng đã sớm hung hăng mắng cho hắn một trận, sau đó đường đường chính chính đem hắn tống cổ khỏi “Ma Kiếm Sơn Trang” ! Nhưng mà hiện tại, nàng còn phải dựa vào hắn để đối phó với con tiện tỳ kia, bởi vậy đành phải tạm thời nhẫn nhịn cho qua.

Nàng kiềm chế tâm trạng tràn đầy tức giận, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý, thu hồi vẻ mặt đánh đá điệu ngoa, đổi lại dùng ánh mắt mê đắm câu dẫn tên người hầu.

“Chuyện này đối với ta thật sự rất trọng yếu, chỉ cần người thay ta xử lý thoả đáng, trừ bỏ chỗ trang sức này, ta nhất định sẽ cho người một món quà bất ngờ không thể tưởng được.” Nàng nói xong, đưa ánh mắt ám muội nhìn tên người hầu.

Phong tình đột nhiên bay tới, làm tên người hầu thụ sủng nhược kinh, trong khoảng thời gian ngắn có chút lảng lảng, thiếu chút nữa đã quên chính mình đang ở phương nào.

“Cái gì, cái gì đặc biệt ?” Hắn dờ dẩn hỏi.

“Người nói thử xem ?” Ân Nhược Nhược bước nhẹ nhàng tới gần hắn, thậm chí còn cố ý ghé vào bên tai hắn thì thào. “Người không phải rất thích ta sao?”

Tên người hầu bị nàng làm như vậy, lập tức mặt đỏ tai hồng, ngay cả nói cũng chỉ có thể lắp bắp. “Tiểu... nhân không... không dám có không an phận chi tướng (kodám có í nghĩ ko tốt) ...”

“Có hay không có, làm sao mà không dám thừa nhận?” Ân Nhược Nhược ta không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, đưa tay lên vuốt ve hai gò má của tên người hầu. “Chỉ cần người giúp ta xử lý tốt việc này, ta nhất định sẽ hảo hảo cảm ơn người, đến lúc đó người muốn ta làm gì đều có thể.”

“Sao... muốn làm gì cũng được ?”

“Đúng vậy! Cho dù là... Người muốn ta dùng thân thể báo đáp người cũng được.” Ân Nhược Nhược dụ dỗ hắn, cố ý mê hoặc hắn đến thần hồn điên đảo.

“Thật sự?” Đứa ở nhân tình (mắt tình ?!) sáng lên, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, như là không thể tin những gì mà lỗ tai mình vừa nghe..

“Kiểu đương nhiên...” Đương nhiên là giả! Trong tâm Ân Nhược Nhược bồi thêm một câu.

Làm gì có khả năng nàng chịu lên giường với tên người ở thân phận thấp kém thế này, nàng sở dĩ đáp ứng hắn như vậy, chỉ là muốn hắn làm việc cho nàng thôi !

Sau khi thành sự, nàng sẽ tùy tiện tìm một cái cớ nào đó đem đứa ở đuổi đi, như vậy nàng vừa có thể giải quyết cái đinh tên Điệp nhi, lại không cần đem thân cho tên người hầu này, với lại hắn không ở trong ‘Ma Kiếm Sơn Trang’ nữa, sẽ không sợ chuyện bị bại lộ trong tương lai.

“Thế nào? Người rốt cuộc có giúp ta hay không tùy ?” Nàng kiêu mị hỏi, lại liên tục bắn vài cái mị nhãn khiêu khích hắn.

“Hảo! Chuyện tình Ân cô nương công đạo (giao phó), notài cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ!” Tên người hầu bị dụ dỗ lén lút hết sợ hãi, những lo lắng lúc trước đều bị vứt hết ra đằng sau.

“Tốt lắm.” đôi môi đỏ mọng của Ân Nhược Nhược cong lên một nụ cười giả tạo. “Nhớ rõ, buổi tối hôm nay phải hành động, chỉ có thể thành công, không được phép thất bại!”

Trời đêm mịt mùng, mây đen che khuất mặt trăng, thật đúng thời cơ cho bọn chuột nhắt và bọn đạo chích (ăn cắp/cướp/ đạo tặc) hành động.

Đã qua giờ đi ngủ, cả tòa “Ma kiếm sơn trang” chìm trong không gian u ám, yên tĩnh. Nhưng mà, nếu là cẩn thận nghiêng tai lắng nghe, có thể nghe thấy một tiếng thở dốc rất nhỏ.

Nhìn theo hướng thanh âm kia, có thể thấy một thân hình nhỏ nhắn đang chậm chạp di chuyển tiến về phía trước.

Dáng người yêu điệu kia ai cũng nhận ra là Hắc Mộc Diệp, mà hành động của nàng lại chậm chạp như thế, là vì nàng đang phải kéo một vật nặng ở phía sau.

Vậy cái vật nặng đó là cái gì ? tầng tầng lớp lớp mây trùng hợp bay đi, ánh trăng trong trẻo chiếu sáng vật nặng kia là... Ân Nhược Nhược đang trong tình trạng hôn mê bất tỉnh.

“Ô, nàng ta trong bình thường thì gầy, không thể tin được lại nặng thế này !” Hắc Mộc Diệp hít thở dồn dập nói.

Bởi vì nàng từng được đại ca Hắc Mộc Dạ dạy võ, cho nên khí lực so với nữ tử bình thường khỏe hơn, bởi vì nàng kéo theo Ân Nhược Nhược mặc dù hết sức vất vả, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể tiến lên.

Mất một đồng sức lực, nàng rốt cục cũng đem Ân Nhược Nhược kéo được vào trong phòng mình.

Châm xong nến, nhìn thấy Ân Nhược Nhược bị kéo lê trên đất một đoạn đường dài mà cả người xước xát bầm dập, Hắc Mộc Diệp cũng chẳng thấy áy náy tí nào.

“Thối! Chỉ bằng trí thông minh của người mà cũng đòi đặt bẫy hãm hại ta ? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế ? Tưởng ta là đứa ngốc hả ?” Hắc Mộc Diệp hừ nhẹ.

Chàng vọng tới nàng theo phân phó của tổng quản Đình bá, đi hỗ trợ sắp xếp bữa tiệc cho Nam Cung Mị, thì thấy một người nam nhân bộ dáng lén lút đi vào trong rừng hoa.

Nàng nghi hoặc đi theo, thấy một thân ảnh nữ tử khác cũng đang đứng lén lút đứng là Ân Nhược Nhược!

Bởi vì hành vi của hai người bọn họ rất khả nghi, nàng liên âm thầm theo đuôi, thành ra những gì bọn họ nói với nhau nàng nghe không lọt một chữ.

Hừ, nếu nàng chịu để yên cho Ân Nhược Nhược hãm hại, vậy nàng sẽ không tên là Hắc Mộc Diệp !

Nên trước khi tên người hầu hành động, nàng đành nhúng tay đánh tráo một chút, lẳng lơ lên vào trong phòng Ân Nhược Nhược, thừa dịp nàng ta không chú ý khi, đem một chướng đánh bất tỉnh nữ nhân bụng dạ xấu xa này, sau đó kéo về phòng của mình.

“Con nương ta hôm nay nói cho người biết, cái gì gọi là ‘Lấy một thân chi đạo, còn trì một thân thân’ (cái này có giống câu gây ông đập lưng ông ko nhỉ ?) !” Hắc Mộc Diệp vừa nói, vừa đem Ân Nhược Nhược giấu ở dưới gầm giường, cẩn thận che đậy hảo.

Sắp xếp chuẩn bị xong hết thảy, kế tiếp chỉ cần đợi tên người hầu hành động thôi.

Ước chừng qua thời gian một chén trà, Hắc Mộc Diệp nghe thấy tiếng bước chân mơ hồ của nam nhân đang tiến lại gần.

Nhất định là tên người hầu đến đây!

Nàng bắt động thanh sắc (kotô về gì) ngồi ở trước gương đồng, giả bộ chuyên tâm chải tóc.

Xuyên thấu qua hình ảnh phản chiếu trên gương đồng, chẳng những nàng thấy bóng người lén lút tiến tới gần cửa sổ của nàng, thậm chí còn thấy giấy trên cửa sổ bị hắt đục ra một lỗ nhỏ.

Thối! Hành động của tên người hầu thật quá ngốc ! dưới đáy lòng Hắc Mộc Diệp lạnh lùng khinh thường “xuy” một tiếng.

Cho dù trước đó nàng không nghe thấy âm mưu của chúng trong rừng hoa, cũng nhất định dễ dàng phát hiện hành động ngu ngốc kia của hắn. Ân Nhược Nhược kia tìm hắn đến đối phó với nàng, thật đúng là tìm lầm người!

Tên người hầu đứng ở ngoài cửa sổ một chút cũng không biết hành động của hắn đã bại lộ, hắn lén lút nhìn xuyên qua lỗ nhỏ trên cửa sổ.

Khihắn thấy Hắc Mộc Diệp đang ngồi ở trước gương đồng chải đầu, bộ dáng như khôngphát giác chuyện gì sắp xảy ra, hắn không khỏi đắc ý cười cười, tiếp theo lậpthức thổi mê hương mà Ân Nhược Nhược giao cho trước đó hắn.

Từlỗ nhỏ trên cửa sổ một làn khói trắng nhẹ nhàng lượn lờ đi vào, chỉ trong chốclát đã toả khắp căn phòng.

Bởivì Hắc Mộc Diệp đã sớm biết bọn họ tính lợi dụng mê hương để đối phó với nàng,nên đã ăn giải được vào. Lúc trước khi nàng chuẩn bị tiến vào ‘Ma Kiếm SơnTrang’, đại ca nàng đã cứng rắn bắt nàng phải mang theo một mình giải được.

Vìđã ăn giải được, nên đương nhiên nàng không bị mê hương ảnh hưởng chút nào,nhưng vì muốn lừa tên người hầu, nàng giả bộ bị trúng được, ngáp một cái thậtto.

“Hô,kỳ quái, Tại sao lại buồn ngủ thế nhỉ ? Xem ra mình nên đi ngủ sớm một chút mớiđược.”

Nàng“Lâm bầm lâu bầu” một lúc, đứng dậy thổi tắt ngọn nến.

Cảcăn phòng trở nên tối đen như hũ nút, nàng nhanh chóng đem Ân Nhược Nhược kéolên trên giường đắp chăn ngay ngắn, còn mình thì chuồn ra ngoài bằng cửa sổphía bên vách.

Thuậnlợi chuồn ra khỏi phòng, nàng đứng bên ngoài đợi chờ một lúc, nghe thấy tênngười hầu mở cửa lên vào trong phòng, lại còn hưng phấn đến mức thì thào tự nóihành tiếng...

“Đầutiên là tiểu tỷ nữ tuổi trẻ mỹ mạo này, tiếp theo còn có Ân cô nương kiều mỵquyến rũ... Ha ha, diễm phúc của ta thật tốt !”

Ghêtoán! Hắc Mộc Diệp chán ghét đến cực điểm nhủu mày.

“Ân cô nương kiều mỵquyến rũ đang ở trên giường chờ người đẩy, người chậm rãi hưởng dụng đi!” Nàngnhỏ giọng chế giễu hắn, mượn màn đêm nhẹ nhàng rời đi.

Sau khi rời phòng, Hắc Mộc Diệp đi tới phòng ăn, nói làthiếu chủ muốn dùng chút đồ ăn đêm.

Trêndường mang tô canh gà mà đại thẩm ở phòng bếp vừa nấu xong cho thiếu chủ, nàngcổ í giả bộ đau bụng quần quai muốn đi nhà vệ sinh trước mặt một tỷ nữ trực đêmdi cùng.

Nhưngmà, nhà vệ sinh thật là rất bẩn, không thể mang canh gà của thiếu chủ vào trongđấy được, vì thế nàng liền năn nỉ tỷ nữ đi cùng mang tô cánh tới để trong phòngcủa nàng, chờ nàng “giải quyết nỗi buồn” xong, sẽ nhanh chóng trở về mang canhgà cho thiếu chủ.

Tỷnữ trực đêm thấy nàng thật sự rất muốn đi vệ sinh, mà canh gà này thiếu chủ lạimuốn ăn, vì thế không nghi ngờ gì mà đáp ứng.

Nhìntỷ nữ kia bưng canh gà rời đi, bên môi Hắc Mộc Diệp lảng lẽ mím lên một nụ cườitrọng. Chỉ cần tỷ nữ kia bước vào trong phòng của nàng, tự nhiên sẽ phát hiệnÂn Nhược Nhược “chuyện hay” của tên người hầu cùng Ân Nhược Nhược.

“Hừ!Đến lúc đó có thể có trò hay xem rồi ! Chọc tới ta, chỉ có thể trách người gặpvận rủi !” Hắc Mộc Diệp hừ nhẹ.

Lấyân báo oán không phải là cá tính của nàng, “Nhân không dụng ta, ta không dụngnhân” mới là tác phong của nàng. Nếu Ân Nhược Nhược muốn tính mưu kế thâm độctrên người nàng, vậy chớ trách nàng lấy “một thân chi đạo, còn trì một thânthân” (gậy ông đập lưng ông ư ?) !

Đếnlúc đó nếu có ai hỏi, vì sao Ân Nhược Nhược lại bị hôn mê ở trong phòng củanàng, lại còn bị một tên người hầu làm nhục, nàng chỉ cần biểu hiện một bộ mặtvô tội, giả bộ mình chẳng biết chuyện gì cả .

Honnnữa, thời điểm nàng động thủ đánh bất tỉnh Ân Nhược Nhược, cũng không bị ÂnNhược Nhược nhìn thấy mặt, cho dù chính bản thân Ân Nhược Nhược, cũng không thểlường trước được nàng đã thực hiện chút tráo đổi nho nhỏ, làm cho kẻ nàng tựbày ra vận vào chính người nàng. Sau này nàng ta có đoán ra được, nàng ta chắcchắn sẽ không cam lòng, cũng không thể nói nàng ta đã sai tên người hầu này đếnlàm nhục nàng được.

“Tốt lắm, bây giờ mình nên đi đâu nhỉ ?” Hắc Mộc Diệp cúi đầu suy nghĩ. “Nhân cơ hội này, đi thăm thú xung quanh vậy.”

Bởi vì cả tòa sơn trang cực kì rộng lớn, nàng đi tới đi lui, tí nữ thì bị lạc đường. Đang lúc nàng tính theo đường cũ quay trở về, mơ hồ truyền tới bên tai tiếng nước chảy róc rách.

“Đi? Chẳng lẽ bên trong ‘Ma Kiếm Sơn Trang’ có suối nước nóng ?” đôi mắt Hắc Mộc Diệp sáng lên, trong mắt loé ra vài tia vui sướng.

Theo tiếng nước róc rách, nàng đi vào một đường mòn trải đá.

“Nơi này là một phần trong ‘Ma kiếm sơn trang’ sao?” Nàng tò mò lắm bầm lều bầu.

Bởi vì đi vào địa phương hoàn toàn xa lạ, nàng cố tình đi thật nhẹ nhàng, thật cẩn thận chậm rãi, chỉ sợ bị người khác nhìn thấy hành tung len lút của nàng, bất quá xem ra lo lắng của nàng là dư thừa.

Tà vương diễn tỳ - Chương 04.1

Suốt dọc đường đi, nàng chẳng gặp phải ai cả, hơn nữa bây giờ trời đã tối đen, mọi người trong sơn trang có khi đã sớm đi ngủ hết.

Nghệ tiếng nước chảy càng lúc càng rõ ràng, bước chân của Hắc Mộc Diệp cũng càng lúc càng nhanh, đến khi nàng đi hết lối đường mòn này, cảnh trí trước mặt bỗng nhiên biến đổi.

“Oa!” Nàng nhin không được phát ra tiếng tán thưởng.

Ở trước mắt nàng, không phải chỉ một dòng suối nước nóng be bé, mà là cả một cái ao nước nóng. Càng làm nàng kinh hãi là, nước trong ao còn toả ra nhiệt khí hoàn toàn tự nhiên.

“Không tin được ‘Ma Kiếm Sơn Trang’ còn có nơi đẹp thế này!”

Ở “Huyền minh thành”, cũng có một cái ao nước nóng còn rộng hơn thế này nhiều, nàng rất thích ngâm mình bên trong dòng nước thiên nhiên, hưởng thụ nước ấm mơntrón làn da.

Nhìn khí nóng bốc lên từ mặt nước, Hắc Mộc Diệp vui sướng chạ về phía trước, tính đem nay trời lạnh, phải hảo hảo mà ngâm nước một phen, nhưng mà chưa được mấy bước nàng đột nhiên dừng lại, thậm chí nụ cười trên mặt cũng trở nên cứng ngắc.

Nàng kinh ngạc nhìn phía trước, ở dưới ánh trăng mờ lung, trong bầu không khí nóng ấm này, nàng trông thấy một thân ảnh bên trong ao.

Là Nam Cung Mị!

Tuy rằng nàng chỉ nhìn thấy bóng dáng của hắn, nhưng mà thân hình cao ngất kia, tuyệt đối chỉ có thể là hắn không sai !

Nàng chưa kịp chuẩn bị tâm lí, đột nhiên thấy tấm lưng trần trụi của hắn, tim Hắc Mộc Diệp đột nhiên mất tốc độ, cả khuôn mặt cũng dần dần trở nên đỏ bừng.

Ngoài trời đã tối đen, bọn họ cô nam quả nữ cùng nhau bên bờ ao, trong đó lại có một người trần trụi, chuyện này thật sự là rất nguy hiểm, nàng nên rời đi càng nhanh càng tốt!

Hắc Mộc Diệp cuống quít xoay người, tưởng thừa dịp Nam Cung Mị chưa phát hiện sự tồn tại của nàng, chạy nhanh chuồn khỏi đây. Nhưng mà, nàng còn chưa kịp bước được bước nào, đột nhiên tiếng nói trầm thấp của Nam Cung Mị từ phía sau truyền đến...

“Diệp Nhi xinh đẹp nếu đã bay* vào đây, tại sao lại vội vã rời đi vậy ?” (*diệp: con bướm)

Hắc Mộc Diệp cả người cứng đờ tại chỗ, trong lúc nhất thời tâm hoảng ý loạn không biết phản ứng như thế nào mới tốt. Qua một hồi lâu sau, nàng mới tìm về thanh âm của chính mình.

“Diệp nhi không biết thiếu chủ đang ở nơi này tắm rửa, quấy nhiễu thiếu chủ, thỉnh thiếu chủ giáng tội.”

“Người không biết vô tội.”

Tiếng nói Nam Cung Mị có vài phần trầm thấp, tại hoàn cảnh này càng dễ lay động lòng người, Hắc Mộc Diệp chỉ cảm thấy tim đập vượt qua khả năng kim hãm cực hạn của nàng.

“Cám ơn thiếu chủ, Diệp nhi lập tức rời đi, về sau không bao giờ tới nơi này quấy nhiễu thiếu chủ nữa.” Nàng vội vàng nói xong, nghĩ phải mau chạy khỏi đây.

“Dù sao ngươi cũng đã quấy rầy đến ta rồi, cần gì phải vội vã rời đi?” tiếng nói Nam Cung Mị trầm thấp, lại lần nữa làm cả người Hắc Mộc Diệp cứng ngắc không bước được đi.

Nàng đứng thẳng bất động, bối rối không biết làm sao, hần lại mở miệng lần nữa ...

“Lại đây.”

Lại đây ?! Tâm Hắc Mộc Diệp âm thầm cả kinh, chuông cảnh báo trong đầu vang lớn.

Hần muốn nàng đi qua làm gì? Chẳng lẽ là muốn nàng hầu hạ hần tắm rửa? Hay là... Hần có ý đồ gây rối gì ?

Trong đầu Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên hiện hình ảnh hần hôn hít nửa thân trần của Ân Nhược Nhược ở trong rừng hoa, một màn phiến tình kia, làm cho nàng hoảng hốt tít thì quay người chạy trốn chết.

“Lại đây, đừng để ta nói lần thứ hai.”

Nghét thấy trong giọng nói của Nam Cung Mị có ý tứ cảnh cáo rõ ràng, Hắc Mộc Diệp bước từng bước cứng ngắc, chậm rì rì đi về phía hần.

Tới khi đến gần chỗ hần đang ngâm mình trong bể, hai gò má Hắc Mộc Diệp bỗng tăng nhiệt độ, mà nàng cũng không biết là do khí nóng trong nước bốc lên làm má nàng đỏ, hay là do nàng đứng quá gần hần ?

“Thiếu chủ có cái gì phân phó?” Nàng rụt rè hỏi, đôi mắt đẹp đảo quanh, không dám nhìn tầm lưng trần trụi của hần.

Nam Cung Mị xoay người tà nghệ nhìn nàng, hai đôi má đỏ hồng cùng vẽ mặt thẹn thùng vô thố vẽ mặt của nàng, làm mắt hần rực sáng hai ngọn lửa.

“Thay ta kì lưng.” Hần ra lệnh nói.

Thay...Thay hần kì lưng? Hắc Mộc Diệp cắn môi, vẽ mặt do dự.

Nam nữ thụ thụ bất thân, nàng vẫn là khuê nữ chưa xuất giá, mà Nam Cung Mị cũng không phải vị hôn phu của nàng, nàng sao có thể làm hành động thân mật như kì lưng cho hần được ?

“Như thế nào? Không muốn?”

Câu hỏi của hần nhắc nhở thân phận của nàng hiện giờ là một tỳ nữ, mà tỳ nữ tại sao lại không nghe theo mệnh lệnh của chủ tử ?

Vì không muốn làm cho Nam Cung Mị hoài nghi, nàng cho dù không muốn cũng đành hãingoan ngoãn thuận theo.

“Thiếu chủ phân phó, Diệp nhi như thế nào lại không nghe đâu ?” Nàng vội vàng cầm lấy một chiếc khăn bên thành bể, kiên trì chà lau lưng hần.

Nhưng mà, có lẽ là do quá mức hoảng hốt, chiếc khăn lại vô ý rơi vào xuống đáy ao, mà lòng bàn tay mịn màng của nàng lại trực tiếp đặt lên lưng hần.

Vừa chạm vào da thịt trần trụi của hần, Hắc Mộc Diệp như bị điện giật, lập tức rút tay mình về.

“Làm sao vậy ? Chẳng lẽ ngươi chưa từng hầu hạ qua nam nhân?” Nam Cung Mị cười như không cười tà nghệ nhìn nàng, như là đang thưởng thức bộ dáng hoảng loạn cùng gốc gác nghịch của nàng.

Nghe hần trêu chọc, hai má Hắc Mộc Diệp đã đỏ bừng bây giờ lại càng đỏ hơn.

Không khí quá mức ám muội cùng nàng quá mức bối rối, rốt cục nàng nhịn không được xoay người bỏ chạy. Nhưng mà, nàng vừa mới bước được một bước, một đôi cánh tay bỗng từ đằng sau ôm lấy thân thể nàng kéo lại.

“Anha...” Tiếng kinh hô của nàng cùng tiếng nước vang lên, cả người nàng bị hất ồm kéo xuống áo, trên mặt nước nổi lên những chùm bong bóng lớn.

“Muốn chạy trốn đi đâu vậy ? Tiểu Điệp nhi xinh đẹp của ta.”

Hơi thở nóng rực của hắn phả vào sau tai nàng, làm thân thể của nàng không kiềm chế được mà run rẩy từng trận, thiếu chút nữa ngay cả đứng đều không đứng nổi.

Nàng hoảng hốt muốn giãy dụa, nhưng cả người lại giống như một con bươm bướm (điệp nhi) bị sa vào mạng nhện, bị Nam Cung Mị tù vây chặt chẽ trong lòng, muốn bỏ chạy cũng không thể !

5. Chương 5

Tà vương diễn tỳ - Chương 05

Bị nước ao làm ướt đầm xiêm y, quần áo dán chặt trên cơ thể lung linh hấp dẫn mê người của Hắc Mộc Điệp như một lớp da thứ hai.

Hắn nắm tay Nam Cung Mị gắt gao ôm lấy nàng, đem toàn bộ thân thể của nàng nhét vào trong lòng. Cách lớp quần áo mỏng manh, nàng có thể cảm nhận rõ ràng thân thể nam nhân phía sau có bao nhiêu khoẻ mạnh cường tráng.

“Muốn chạy trốn đi đâu vậy? Tiểu Điệp nhi của ta.”

Tiểu Điệp nhi của hắn ? Tim Hắc Mộc Điệp bỗng nhiên đập thành thịch, xưng hô như vậy hình như nghe quá thân thiết đi, quá thân thiết như vậy làm cho lòng nàng không khỏi nhảy dựng lên.

“Ta...Ta không có muốn chạy trốn đi nơi nào... Ta chỉ là muốn... Có lẽ... Có lẽ Ân cô nương có vẻ thích hợp hầu hạ thiếu chủ tắm rửa hơn a...”

“Chẳng phải ta có người rồi sao, tại sao cần nàng tới làm gì ?”

Nam Cung Mị ngóng nhìn về mặt hoảng hốt thất thố của nàng, ánh mắt nóng bỏng mãnh liệt.

Thân là “Ma kiếm sơn trang” thiếu chủ, hắn chưa bao giờ để người khả ghi lưu lại trong sơn trang, nhưng nay lại vì tiểu nữ nhi này mà dễ dàng phá lệ.

Hắn không chỉ lưu lại nàng, còn muốn nàng làm tỳ nữ luôn bên cạnh hắn, hắn làm như vậy chỉ có nhiều nguyên nhân, ngoại trừ vẻ đẹp diễm lệ mỹ mạo vô song của nàng, còn có đôi mắt xán lạng trong sách của nàng, thậm chí vẻ mặt hoảng hốt vô thức của nàng, tất cả những điều đó đã hoàn toàn khơi mào hứng thú của hắn.

“Đúng vậy, nhưng mà... Điệp nhi rất ngốc, không thể hảo hảo mà hầu hạ thiếu chủ...”

“Không biết, ta có thể dạy cho người, dạy cho người biết hầu hạ nam nhân như thế nào.”

Hắc Mộc Điệp húp phả một ngụm khí lạnh, không biết là do mình quá đa nghi, hay là Nam Cung Mị thật sự có ý nghĩ gì đó ?

Ngay tại thời điểm nàng bối rối không biết nên làm thế nào bây giờ, Nam Cung Mị bỗng đem thân thể của nàng quay ngược lại đối diện với hắn, bàn tay nâng lên chiếc cằm thanh tú của nàng, làm cho nàng.

“Thiếu, thiếu chủ... Người, người, người... Người muốn làm cái gì?” Hắc Mộc Điệp lắp bắp hỏi, ở hắn ngưng thê hạ cơ hồ mau không thể hô hấp.

“Người nói đâu?”

“Ta...Ta không biết...”

Kì thật khi nhìn đôi mắt nóng bỏng kia của hắc, Hắc Mộc Diệp đã mơ hồ đoán được ý đồ của hắc, nàng biết chính mình nên cực lực kháng cự để bảo vệ trinh tiết, nhưng mà...

Nàng thật tâm muốn chạy trốn sao ?

Một câu hỏi bỗng vang lên trong lòng nàng, mất một lúc lâu nàng không thể khẳng định đáp án, mà Nam Cung Mị cũng không cho nàng thời gian để hảo hảo suy nghĩ vấn đề này.

Đại chưởng của hắc bỗng nhiên tiến về phía ngực nàng, bắt đầu xoa nắn bộ ngực sũ mềm mại đầy đặn của nàng.

Hành động đột ngột của Nam Cung Mị, làm Hắc Mộc Diệp sợ hãi húp nguyên một ngụm khí lạnh, cả người lâm vào cảnh cực độ bối rối cùng vô thố.

Chưa từng có người nào đụng vào nàng càn rỡ như vậy, tại sao hắc dám làm thế ?!

Ngay tại lúc nàng đang định mở miệng kháng nghị, đại chưởng Nam Cung Mị đã tiến thêm một bước luồn vào trong vạt áo nàng, cách chiếc yếm mỏng manh, mân khơi nộ hoam ẩn cảm của nàng.

“A...” Hành động tà ác của hắc, làm cho lời kháng nghị chuẩn bị nói, hoàn toàn hoá thành tiếng thở dốc kiêu my.

Vừa nghe chính mình phát ra thanh âm dọa người như thế, Hắc Mộc Diệp cuống quýt cẩn thận (môi) cánh hoa, ức chế tiếng thở dốc tí nữa phát ra thêm lần nữa.

Nam Cung Mị cười xấu xa, con ngươi đen thẳm nhìn khuôn mặt nàng không chớp mắt cái nào, hắc không muốn buông tha bất kì biểu tình nào của nàng dù là nhỏ nhất..

Thấy nàng hoảng hốt cắn môi, hắc cũng không ngăn cản nàng, ngược lại âu yếm càng thêm điên cuồng mãnh liệt, muốn thử nghiệm khả năng chịu đựng cực hạn của nàng.

Dưới sự cổ í treu trọc của hắc, Hắc Mộc Diệp chỉ cảm thấy thân thể của mình nóng như bị hỏa thiêu, nhiệt độ trong cơ thể không ngừng tăng lên làm nàng khó chịu vận vào thân thể, không biết làm thế nào để cơ thể cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Ấn...A...” Hành động của Nam Cung Mị càng lúc càng làm càn cuồng dã khiêu khích, cuối cùng nàng vẫn nhịn không được phát ra một tiếng tiếp một tiếng kiêu my ngâm nga.

Vừa nghe thấy nàng thở gấp, í cười trên môi Nam Cung Mị càng thêm sâu sắc, đôi mắt nóng rực xẹt qua một tia thắng lợi.

“Ta muốn nghe thanh âm của ngươi !”

Lời nói của hắc như một bồn nước lạnh dội thẳng vào đầu Hắc Mộc Diệp, làm cho lí trí hỗn độn của nàng trở lại minh mẫn, đồng thời cũng làm cho nàng xấu hổ muốn chết.

Đáng lẽ nàng nên vì sự trong trắng của mình mà liều chết kháng cự, nhưng nàng lại cố tình trầm luân dưới sự treu trọc của hắc, hắc chẳng mất chút sức lực nào, nàng thậm chí còn quên mất phải phản kháng thế nào. Chuyện này làm cho nàng không khỏi hoài nghi chính mình, có phải nàng không muốn kháng cự hay không ...

Không! Nàng làm sao có thể để hắc tùy ý khinh bạc nàng như vậy ? Nàng phải nhanh chóng tránh ra khỏi đây mới được !

“Buông!”

Hắc Mộc Diệp vươn tay, í muốn đẩy hắc ra, nhưng sức lực bọn họ chênh lệch nhau quá lớn, vô luận nàng cố gắng như thế nào cũng chỉ là vô ích, chẳng những không thể lay động hắc mấy may, thậm chí hắc còn dễ dàng đem hai tay nàng bắt chéo ra sau lưng.

“Buông ra... Ngõ...” Lời còn chưa kịp nói xong, thì môi hắc đã nuốt hết tất cả.

Hơi thở nóng rực của hắn lại suy tụt nữa làm cho Hắc Mộc Diệp trầm luân, nàng khépchặt đôi môi, cố gắng duy trì lý trí thanh tỉnh, không cho hắn lợi dụng cơ hội lần nữa.

Không được! Nàng tuyệt đối không để hắn tùy ý xâm phạm chính mình lần nữa ! Trong lòng Hắc Mộc Diệp không ngừng lớn tiếng nhắc nhở chính mình.

Nhưng mà, nàng đối với tình dục hoàn toàn xa lạ, làm sao có thể là đối thủ của Nam Cung Mị ! Hắn quá rõ ràng làm thế nào để bức một nữ nhân vào bộ dáng í loạn tình mê !

Cái lưỡi nóng rực của hắn khiêu khích đôi môi đỏ mọng của nàng, nhẹ nhàng liếm láp trên đầu, đại chưởng ở trên thân hình tuyệt diệu của nàng không ngừng vuốt ve.

Đến khi nàng nhịn không được phát ra những tiếng thở dốc kích tình, lưỡi hắn liền thuận thế tiến vào khoang miệng nàng, cuốn lấy cái lưỡi đình hương ngọt ngào của nàng.

Dưới những chiếc hôn cùng sự âu yếm của hắn, Hắc Mộc Diệp chỉ cảm thấy một trận trời long đất lở, cả người nhũn ra như nước, chẳng những không còn nửa phần sức lực để kháng cự, thậm chí dưới sự dụ dỗ của hắn, không kìm lòng được mà đáp lại cái hôn của hắn...

“Thiếu chủ, thiếu chủ! Người ở bên trong sao?”

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi to, làm Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên cứng đờ, cả người nhất thời tỉnh táo lại.

Nghĩ lại mình vừa rồi lại lần nữa say mê dưới sự trêu chọc của hắn, Hắc Mộc Diệp liền cảm thấy xấu hổ không chịu được, nàng ra sức giãy dụa, nói: “Tổng quản hình như có việc gấp tìm thiếu chủ...”

“Đừng để ý đến hắn.”

Nam Cung Mị buông tha cho đôi môi đỏ mọng của nàng, bàn tay càng làm càn rỡ bỏ lớp áo ngoài của nàng, để lộ ra thân hình tuyệt diệu của nàng cùng cái yếm nhỏ xinh đẹp.

Ở dưới ánh trăng mờ lung, da thịt nàng trắng nõn mịn màng tỏa ra ánh sáng như bạch ngọc, thoát nhìn tuyệt mỹ mà mê người.

Hắc Mộc Diệp muốn che dấu thân hình của mình, nhưng bởi vì hai tay đều bị hắn nắm chặt sau lưng, nên nàng chỉ có thể hoảng hốt bắt lực run rẩy.

“Không, không được... Đừng như vậy...”

Đình bá ở ngay bên ngoài, giống như có việc gấp gì muốn tìm hắn, nếu đợi mãi không thấy hắn đáp lại, nói không chừng Đình bá sẽ xông vào đây, vậy bộ dáng nửa thân trần của nàng bây giờ chẳng phải sẽ bị nhìn thấy hết?

Nam Cung Mị ngoảnh mặt làm ngơ trước kháng cự yếu đuối của nàng, tiểu nữ nhân xinh đẹp này đã khơi mào dục vọng của hắn, muốn hắn nửa đường dừng lại không có khả năng !

Hắn cúi đầu hôn lên cổ nàng, bờ môi nhấm nháp da thịt non mềm của nàng, đại chưởng nhanh chóng tiến tới nút thắt trên yếm đào của nàng.

Ngay tại lúc hắn đang định cởi bỏ chiếc yếm mỏng manh của nàng, Đình bá thật sự đã xông vào !

Hắc Mộc Diệp quá sợ hãi, tiếng kinh hô còn chưa kịp phát ra khỏi miệng, Nam Cung Mị đã nhanh chóng đem nàng giấu ở phía sau, lấy chính thân mình cao lớn của hắn che chắn cho thân thể của nàng.

“Đứng lại! Đừng tới đây!”

Tiếng quát mắng sắc bén vừa ra khỏi miệng, liền ngay cả chính Nam Cung Mị cũng không khỏi ngẩn người.

Hắn bất cứ lúc nào cũng có thể có tỷ nữ hầu hạ, cứ nhìn chuyện trong rừng hoa, không hề cố kỵ cùng Ân Nhược Nhược tán tỉnh hoan ái, thậm chí biết rõ bọn họ có thể nhìn thấy nhưng hắn cũng không thèm để ý, nhưng giờ phút nào hắn lại không muốn cho bất kỳ người nào thấy được dù chỉ một phần da thịt của tiểu nữ nhân đang nằm trong tay hắn.

Nghĩ tới vừa rồi, hắn có dục vọng chiếm giữ mãnh liệt đối với tiểu nữ nhân này, ngay chính hắn cũng không khỏi kinh ngạc.

Đinh bá không dự đoán được lại gặp phải trường hợp như vậy, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng, mắt một lúc lâu không nói được thành lời.

“Thiếu, thiếu chủ... Ta... Đây... kia...”

“Rốt cuộc có chuyện gì? Nói mau!” Nam Cung Mị giận tái mặt, tức giận quát khê.

“Vâng!” Sự tức giận của Nam Cung Mị rốt cục làm Đinh bá khôi phục lại vẻ bình thường, lão trấn định lại tinh thần, nói: “Có một tỳ nữ phát hiện có tên người hầu dùng mê hương làm hôn mê Ân cô nương, sau đó thừa cơ làm nhục nàng.”

“Cái gì?! Có cả việc này?” Nam Cung Mị biến sắc, nheo lại mắt nguy hiểm. “Tên người hầu kia ăn tim hổ gan báo sao?”

Tuy rằng Ân Nhược Nhược đối với hắn chỉ là một thị thiếp không hơn không kém, nhưng nàng ta dù sao cũng là người của hắn, tên người hầu kia dám cam đảm làm chuyện như thế này, quả thực là chán sống!

“Không chỉ có như thế, hơn nữa...” thanh âm Đinh bá đột nhiên tràn ngập hoang mang, như là có cái gì cản hắn trăm ngàn lần không được nói ra.

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa, tên người hầu kia làm nhục Ân cô nương trong phòng của Diệp Nhi.”

“Cái gì? Tại sao lại thế?!” Hắc Mộc Diệp đứng lúc phát ra tiếng kinh hô.

Vừa nghe thấy thanh âm của nàng, Đinh bá kinh ngạc ngây ngẩn cả người, lão hoàn toàn không biết được người cùng thiếu chủ đem khuya “Uyên ương hí thủy” (tắm uyên ương) lại là nàng.

Hắn cố gắng thăm dò, muốn xác nhận nữ tử phía sau thiếu chủ thật là nàng, nhưng mà hắn chẳng kịp thấy được cái gì cả, đã bị cái tròng mắt sắc bén của thiếu chủ chặt đứt, chỉ đến khi nàng nhô đầu ra từ sau người thiếu chủ, hắn mới thấy rõ ràng khuôn mặt của nàng.

“Diệp nhi? Thật là người! Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Tan đêm đói bụng, nhịn không được chạy đến phòng bếp nhìn xem có gì có thể ăn không, nhưng mà khi trở về phòng lại lạc đường, không cẩn thận xông vào đây, quấy nhiễu thiếu chủ đang tắm rửa...” Hắc Mộc Diệp nói lung tung một hồi, gương mặt xinh đẹp lại lần nữa đỏ đến mang tai.

Tình huống vừa rồi thiếu chủ nữa nàng mắt không chế, nếu không phải Đinh bá xông vào, chỉ sợ hậu quả không còn gì để nói!

“Nguyên lai là như vậy.” Đối với chuyện tình của chủ tử, Đinh bá không dám lăm miệng hỏi lại bao giờ. “Thiếu chủ, ta đã sai người đem tên người hầu kia tống lại áp giải đến đại sảnh, chờ thiếu chủ xử lý.”

“Tốt lắm, người trước tiên lui xuống đi, ta lập tức qua đó.”

“Vâng.”

Sau khi Đinh bá rời khỏi, Nam Cung Mị quay đầu lại, nhìn Hắc Mộc Diệp ở phía sau.

“Rốt cuộc sao lại có chuyện này? Hai người bọn họ sao lại ở trong phòng của người?”

“Tất cả cũng không biết nha!” Hắc Mộc Diệp vẻ mặt vô tội nói.

“Thật sự không biết?”

“Đương nhiên! Diệp nhi sao dám lừa thiếu chủ?” Hắc Mộc Diệp cố gắng nhắc nhở chính mình, trăm ngàn lần không thể để lộ nửa điểm chột dạ dưới ánh mắt sắc bén của hắn.

Nam Cung Mị không nói được lời nào nhìn chăm chăm nàng, như là đang cân nhắc bao phần sự thật trong lời nói của nàng.

Một lúc, hắn mới lại lần nữa mở miệng nói: “Nếu để cho ta biết người đang âm thầm giở trò quỷ gì, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

Hắn lạnh lẽo cảnh cáo làm Hắc Mộc Diệp thiếu chút nữa đánh cái rùng mình.

“Diệp nhi chỉ là một tỷ nữ nho nhỏ, làm sao có gan lừa gạt thiếu chủ ? Cũng làm gì có năng lực giở trò ma quỷ gì đâu ?”

“Tốt nhất là không có.” Sau khi hắn nói xong, bỗng nhiên đứng dậy bước ra khỏi ao, tính đi ra đại sảnh xử lý chuyện tình của Ân Nhược Nhược cùng tên người hầu kia.

“Nha...” Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên kinh hô một tiếng, cả khuôn mặt trong nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Trời, trời, trời, trời à! Hắn thế nhưng... Thế nhưng lớn gan như vậy, dám đứng dậy ngay trước mặt nàng, chẳng lẽ hắn đã quên hắn không có mặc xiêm y sao ?

Nàng không kịp chuẩn bị trước tâm lý cho tình huống này, nhìn thấy thân hình trần trụi của hắn, Hắc Mộc Diệp xấu hổ tới mức máu toàn thân hướng hết lên mặt, cả người thiếu chút nữa ngất xỉu.

Vẻ mặt kinh hách quá độ của nàng làm Nam Cung Mị nở nụ cười, hắn buồn cười đến nỗi cười to thành tiếng, mọi chuyện về Ân Nhược Nhược bị quên sạch.

Tiếng cười hùng hậu kia lay động tâm hồn Hắc Mộc Diệp, làm cho tim nàng thoáng chốc nhộn nhịp không thôi.

“Thiếu, thiếu chủ cười cái gì?”

Nam Cung Mị không trả lời câu hỏi của nàng, lại cười thêm một trận nữa, mới tà ngễ nhìn nàng nói : “Người còn muốn đứng trong bồn tắm tới khi nào? Còn không mau đi ra đây hầu hạ ta mặc quần áo, chẳng lẽ mấy việc vụn vặt này cũng cần ta phải nói mới làm sao ?”

“Vâng.” Hắc Mộc Diệp vội vàng sửa sang lại quần áo hỗn độn trên người mình, sau đó mới từ trong bồn tắm đi lên.

Trải qua sự việc “ngoài ý muốn” vừa rồi, Xiêm y của nàng đã sớm ướt đầm, những lớp vải mỏng manh bám sát trên người nàng, chặt chẽ buộc quanh vòng eo cùng thân hình lung linh tuyệt diệu của nàng.

Nam Cung Mị nhìn đã mất thân hình tuyệt diệu của nàng, đáy mắt lại dấy lên haingon lửa nóng rực,

Nếu không phải còn chuyện của Ân Nhược Nhược chờ hắn đi xử lý, hắn đã sớm đem nàng gần gũi bên bờ ao, làm cho nàng trở thành nữ nhân của hắn!

Dưới ánh mắt nóng rực của Nam Cung Mị, hành động của Hắc Mộc Diệp trở nên dị thường ngớ ngẩn, tay chân nàng luống cuống hầu hạ hắn mặc quần áo, mất một lúc lâu mới mặc xong.

“Tốt lắm, người về phòng mình trước đi !” Nam Cung Mị nói.

Nếu còn tiếp tục nhìn gương mặt xinh đẹp rung động lòng người kia của nàng, chỉ sợ hắn sẽ đem mọi việc vứt qua một bên, ăn nàng trước rồi tính sau !

“Vâng.”

Vừa nghe được “lệnh đặc xá” của hắn, Hắc Mộc Diệp thở ra cả một bụng khí kinh hãi, Nếu hắn tiếp tục chuyện vừa rồi, nàng nghĩ mình cũng không có biện pháp kháng cự được.

Nên thừa dịp hắn thay đổi tâm ý này, mau mau rời đi!

Vẻ mặt “sống sót sau tai nạn” của nàng, làm Nam Cung Mị thiếu chút nữa nhin không được mà bật cười.

“Diệp nhi của ta, người cho là như thế là vô sự sao ?”

Câu nói nhỏ của hắn làm Hắc Mộc Diệp dừng chân, nàng kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, nhìn vào đôi mắt câu hồn của Nam Cung Mị.

“Diệp Nhi xinh đẹp, chuyện hôm nay cứ để nó qua đi, nhưng mà... Chuyện sau này của chúng ta vẫn chưa xong đâu!”

Tiếng nói trầm thấp của hắn giống như một loại thần chú ma thuật, làm tâm Hắc Mộc Diệp thất lạc.

Nhìn vẻ mặt hần, nàng thừa hiểu những lời vừa rồi không phải là lời nói giỡn, đêm nay tuy rằng nàng bảo vệ được trinh tiết, nhưng chuyện sau này không ai đảm bảo...

Tim Hắc Mộc Diệp đột nhiên đập không tự chủ, suy nghĩ lại lâm vào tình trạng lungtung cực độ, hoàn toàn không thể suy nghĩ bình thường được, thậm chí chính mình làm sao đi về đến phòng, cũng không có chút ấn tượng nào.

Nàng chỉ biết là hai gò má của nàng vẫn đỏ ửng nóng bừng không dứt, đến ngay cả gió lạnh vào ban đêm, cũng không làm giảm nhiệt độ trên mặt nàng chút nào. Trong đầu của nàng không ngừng quanh quẩn lời nói của hần...

Chuyện sau này của chúng ta vẫn chưa xong đâu !

Từ sau một đêm kia, Hắc Mộc Diệp liền cố ý trốn tránh Nam Cung Mị, nàng rất sợ phải ở một mình với hần, nàng sợ chuyện tình đêm trong ao tắm đó sẽ tái diễn một lần nữa, mà lần này, chỉ sợ không có gì làm hần dừng tay giữa chừng như lần trước nữa...

Trải qua vài lần giao đấu, nàng đã rõ ràng chỉ cần Nam Cung Mị cố ý trêu chọc, nàng nhất định không thể kháng cự, chỉ có thể ngoan ngoãn đầu hàng.

Cứ nghĩ rằng Nam Cung Mị sẽ không bỏ qua cho nàng dễ dàng như thế, nhưng mà mấy ngày nay hần có việc bận rộn gì, nàng rất ít khi nhìn thấy hần ở trong “Ma Kiếm Sơn Trang”.

“Không phải hần đang tính giở trò gì với đại ca đi ?” Hắc Mộc Diệp lo lắng, đôi lông mày nhăn lại.

Nàng chưa bao giờ quên mục đích chính đến “Ma Kiếm Sơn Trang” của mình, nàng muốn thay đại ca ở gần Nam Cung Mị để giám sát nhất cử nhất động của hần, để phòng khi hần có tính kế trả thù gì, có thể mật báo cho đại ca đúng lúc, để đại ca có thể chuẩn bị tốt mà nghênh chiến.

Nhưng mà, từ khi tiến vào “Ma kiếm sơn trang” tới nay, nàng vừa phải làm những công việc của tỳ nữ, lại vừa phải đề phòng thân phận của mình bị bại lộ, mà hành tung của Nam Cung Mị lại quá khó nắm bắt, có vài lần nàng nghĩ muốn lén lút theo dõi hần, đến cuối cùng đều mất dấu.

“Rốt cuộc mất ngày nay hần đang làm cái gì ?” Hắc Mộc Diệp nhíu mi trầm ngâm suy tư về việc làm thế nào hỏi thăm được tin tức của Nam Cung Mị, mà không để cho người khác nghi ngờ.

Tà vương diễn tỳ - Chương 05.1

“Tỳ tỳ kia còn không mau đi làm việc, lại dám trốn ở chỗ này nhàn hạ hóng mát!” Một thanh âm quát mắng phẫn hận, đánh gãy dòng suy nghĩ của Hắc Mộc Diệp.

Vừa ngẩng đầu, nàng chỉ thấy Ân Nhược Nhược đang trừng mắt nhìn mình, vẻ mặt oán hận hung ác nham hiểm, giống như đối với nàng có huyết hải thâm cừu (hận máu) bất cộng đại thiên (không thể sống chung 1 bầu trời).

Trong lòng nàng có chút bất đắc dĩ thở dài, không có hứng thú cùng nữ nhân này cãi nhau linh tinh.

“Diệp nhi đang muốn đi làm việc mà.” Nàng nói xong, xoay người muốn đi.

“Đứng lại! Người cho thân phận người là gì ? Dám dùng thái độ như thế để nói chuyện với ta !” Ân Nhược Nhược tức giận quát mắng, không muốn bỏ qua cho nữ nhân kia dễ dàng như vậy.

Từ buổi tối kế hoạch hãm hại con tỳ nữ này của nàng thất bại, thân mình còn bị một tên người hầu chiếm mất, thật sự là tiền mất tật mang!

Thậm chí hơn là, còn bị một con tỳ nữ khác bắt gặp nàng cùng tên người hầu trần truồng nhộng trên giường dây dưa với nhau, sau đó đi huyền thuyên khắp “Ma Kiếm Sơn Trang”

Mọi người đều biết, tất cả mọi người đều biết nàng bị một tên người hầu làm nhục !

Đêm đó, sau khi nàng tỉnh lại, lập tức bị gọi vào đại sảnh. Đối mặt với sự chất vấn của Nam Cung Mị, nàng không thể nói ra đó là mưu kế từ đầu của nàng, đành phải khóc lóc van xin kêu oan mình là vô tội, đem hết tất cả tội lỗi đổ lên đầu tên người hầu.

Tên người hầu tuy rằng phản biện, còn khai ra đó là mưu kế của nàng, nhưng mà do không có chứng cứ, hơn nữa tỳ nữ nhìn thấy hắn đang kịch liệt xâm phạm nàng trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, bởi vậy không ai tin tưởng những gì hắn nói.

Đối với tên người hầu dám cả gan làm loạn này, tuy rằng Nam Cung Mị không có lấy mạng của hắn, nhưng mà sau khi nghiêm trị, đem hắn chỉ còn nửa cái mạng vứt rang ngoài đường, tùy hắn tự sinh tự diệt.

Về phần nàng, tuy rằng Nam Cung Mị niệm tình nàng trước đây đã tận tâm hầu hạ cho hắn, nên không đem nàng đuổi ra khỏi cửa, những cũng bắt đầu từ ngày đó, hắn cũng chưa một lần nhìn đến nàng, chứ đừng nói đến việc gọi nàng vào thị tẩm!

Ân Nhược Nhược trừng mắt nhìn Hắc Mộc Diệp, nếu ánh mắt có thể giết người, thì con tiện tì này đã vạn lần xuyên tâm mà chết rồi! (vạn lần xuyên qua tim)

Nữ nhân chết tiết này vào “Ma Kiếm Sơn Trang” cùng lắm mới được mấy ngày, nàng liền từ thị thiếp được thiếu chủ chuyên sủng trở thành hươu thê bị chồng ruồng bỏ, thậm chí bọn tỳ nữ cũng không còn kính sợ hầu hạ nàng như trước kia nữa, quả thật làm nàng tức đến sắp chết rồi!

Nàng đã từng hoài nghi, chuyện nàng bị tên người hầu làm nhục, có thể là do chính tiện tì này giở trò quỷ! Bằng không, tại sao nàng lại ở trong phòng của tiện tì này?

Y theo lời nói của tên người hầu, hắn xác định là tiện tì này đã trúng mê hương, hơn nữa sau khi nàng ta thổi tắt nến lên giường đi ngủ một lúc, mới lên vào trong phòng.

Nếu là tên người hầu tận mắt nhìn thấy, tại sao cuối cùng người nằm trên giường lại là nàng?

Nàng nhớ rõ ràng buổi tối hôm đó nàng đang ngồi trong phòng của mình, chờ tin tức tốt của tên người hầu, tại sao lại đột nhiên mê man bất tỉnh ở trên giường của con tiện tì này?

Còn có, sau khi nàng tỉnh lại, chẳng những toàn bộ cơ thể đều trở nên đau nhức, mà ngay cả cái gáy cũng có dấu vết sưng đỏ.

Cẩn thận suy nghĩ cân nhắc, nhất định là buổi tối hôm đó có kẻ nào thừa cơ đột nhập vào phòng nàng, nhân lúc nàng đang ngủ gật, một chưởng đánh nàng bất tỉnh, sau đó đem nàng kéo vào trong phòng của con tiện tì này, lại nhân cơ hội tiện tì này thổi tắt nến tối om, đem nàng hôn mê khiêng đặt lên giường, mà tiện tì này thừa dịp đem tối mịt mừng chạy đi đâu mất!

Có thể làm ra những việc này, ngoạ trừ con tiện tì này, không thể có người khác!

Nhưng tức nhất là, tuy rằng nàng thừa biết nữ nhân này giở trò quỷ, nhưng không thể đem tình hình thực tế kể ra, vì vậy cho dù trong lòng có căm phẫn thế nào, cũng không thể đụng được vào một sợi lông của tiện tì này!

Cứ nghĩ đến một người có thân phận như mình lại bị một con tiện tì hăng tay trên, Ân Nhược Nhược liền tức giận đến cả người phát run, cục tức mắc nghẹn ở cổ!

Mất đi sự sủng ái của thiếu chủ, lại bị tên người hầu thân phận thấp kém làm nhục, cả cuộc đời nàng đã bị hủy hoại hoàn toàn, không còn cơ hội làm lại cuộc đời nữa, thử nói xem chuyện này làm sao nàng nuốt cho trôi?

“Nói cho người! Đừng tưởng rằng thiếu chủ không quan tâm đến ta, thì người có cơ hội biến thành phượng hoàng, chuyện đó không có khả năng!” Ân Nhược Nhược oán hận nói.

Hắc Mộc Diệp trầm mặc nhìn Ân Nhược Nhược, tuy rằng nàng nghĩ nữ nhân như nàng ta chịu kết cục như ngày hôm nay hoàn toàn là gieo gió gặt bão, nhưng mà đều đứng trên lập trường của nữ nhân, nàng kỳ thật là có chút đồng tình với Ân Nhược Nhược.

Yêu phải Nam Cung Mị – một nam tử không bao giờ chuyên chú tuyệt yêu một người, vậy thì cuộc đời của nữ tử đó chắc chắn là tan nát tuyệt vọng!

“Biểu tình của ngươi là gì ? Tỉnh lại đi! Ta không cần ngươi phải thương hại cho ta!” Ân Nhược Nhược không thể chịu đựng được, một tỷ nữ nhỏ nhoi cũng thương hại chính mình. “Ta nói cho ngươi! Ngươi đừng có đắc ý sớm như vậy, rồi sau này sẽ có người khác tới trừng trị ngươi !”

“Phải không?”

“Đương nhiên phải ! Đó chính là thiếu chủ phu nhân thật sự ! Ta thấy người đầu tiên nàng ta đối phó nhất định là ngươi !”

“Thiếu chủ phu nhân thật sự ?” Hắc Mộc Diệp ngẩn người, không nghĩ ra được nàng ta đang nói tới người nào ?

“Đúng vậy! Người ta thân phận cao quý, đối với thiếu chủ là môn đăng hộ đối, về phần ngươi... Hừ! So với một ngón chân của người ta hãy còn kém xa !” Ân Nhược Nhược các độc phê bình, ý đồ đả kích lòng tự trọng của nàng thật mạnh.

Hắc Mộc Diệp kinh ngạc trừng lớn mắt, nói: “Chẳng lẽ... Ngươi nói là Nguyệt Nga Nhi?”

“Thối! Ba chữ Nguyệt Nga Nhi này để ngươi nói sao ? Người ta là nghi muội của “Giang Nam Đế Vương” Phương Thu Dương ! Thân phận hèm mọn như ngươi, làm sao xứng đáng để hô cả họ cả tên người ta như vậy ?”

Hắc Mộc Diệp không để ý tới ác ý công kích của Ân Nhược Nhược, vội vàng truy vấn: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy ? Vì sao Nguyệt Nga Nhi lại ở ‘Ma Kiếm Sơn Trang’? Nàng không phải trên đường đi lấy chồng bị đại... Ách... bị ‘Minh vương’ Hắc Mộc Dạ cướp dâu rồi sao ?”

Thấy bộ dáng lo lắng của nàng ta, Ân Nhược Nhược cứ nghĩ rằng nàng sầu lo cho tình cảnh trong tương lai, trong lòng cũng cảm thấy một tia khoái trá.

“Hừ! ‘Minh vương’ võ công tái thể cao cường tới mức nào chứ ? Ta chỉ biết thiếu chủ dễ dàng xông vào “Huỳnh Minh Thành”, đem Nguyệt Nga Nhi cứu trở về !”

“Cái gì?! Tại sao có thể như vậy?” Hắc Mộc Diệp khiếp sợ cực độ .

Nhìn tâm tình của đại ca đối với Nguyệt Nga Nhi, làm sao có chuyện để Nam Cung Mị dễ dàng mang nàng đi như thế ? Chẳng lẽ... Đại ca đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ?

Sẽ không phải là Nam Cung Mị đã thương đại ca, sau đó ức chế Nguyệt Nga Nhi phải rời khỏi đây?

Hắc Mộc Diệp càng nghĩ càng lo, chỉ sợ đại ca nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt, Ân Nhược Nhược còn tưởng rằng nàng nghĩ tới sự xuất hiện của Nguyệt Nga Nhi mà chịu đả kích lớn trong lòng đắc ý cực kì. (con này cứ đi vào rừng mò bắt con tưởng bở, buồn cười vãi)

“Hừ, bằng thân phận và sắc đẹp của ngươi, làm gì có điểm nào hơn được Nguyệt Nga Nhi? Ta nghĩ ngươi tốt nhất nên hiểu chuyện, tự mình rút khỏi ‘Ma kiếm sơn trang’ đi!”

Hắc Mộc Diệp hình như không nghe thấy lời giễu cợt của Ân Nhược Nhược, chẳng có chút phản ứng nào, cả người nàng còn đang chìm trong nỗi khiếp sợ cùng tự trách.

Nhớ ngày đó, nàng còn ngồi trước mặt đại ca vỗ ngực cam đoan, nói rằng sau khi nàng lên vào “Ma Kiếm Sơn Trang”, sẽ luôn ở bên cạnh Nam Cung Mị giám sát nhất cử nhất động, chỉ cần hắn có động tĩnh nhỏ gì, nàng sẽ lập tức hồi báo lại về “Huỳnh Minh Thành”, để đại ca kịp thời phòng bị.

Kết quả thì sao ? Đừng nói là cảnh báo trước, thậm chí Nguyệt Nga Nhi bị đưa tới “Ma Kiếm Sơn Trang” lúc nào nàng còn không biết, chỉ khi Ân Nhược Nhược nói rằng nàng mới biết được chuyện !

Ai, nàng thật sự có lỗi với đại ca !

Không được! Nàng phải mau mau đi tìm hiểu tình hình của Nguyệt Nga Nhi .

Nàng tin tưởng trong khoảng thời gian ngắn nhất đại ca sẽ tìm tới đem Nguyệt Nga Nhi trở về, nhưng trước lúc đó, nàng nhất định sẽ dốc hết sức bảo hộ Nguyệt Nga Nhi an toàn, như vậy mới không cảm thấy áy náy với đại ca.

“Đứng lại! Ta còn chưa cho người đi, người dám rời đi!” Ân Nhược Nhược thấy nàng không nói một tiếng nào đã xoay người chạy đi mất, cảm thấy cực kỳ bất mãn.

Hắc Mộc Diệp căn bản lười đáp lời nàng ta. Thay vì ngồi đó đôi co với Ân Nhược Nhược, hiện tại nàng có nhiệm vụ khác trọng yếu hơn!

6. Chương 6

Tà vương diễn tỳ - Chương 06

Vì muốn gặp mặt Nguyệt Nga Nhi, Hắc Mộc Diệp chủ động trao đổi cùng tỳ nữ được phái tới hầu hạ Nguyệt Nga Nhi.

Tỳ nữ kia tuy rằng không dám tùy tiện đáp ứng nàng, nhưng nghĩ đến nàng là tỳ nữ bên người thiếu chủ, nếu trao đổi công tác cùng nàng, vậy chẳng phải được thân cận thiếu chủ tuần mỹ vô trù sao, vì lý do này cũng đủ để đáp ứng.

Thừa dịp Nam Cung Mị không ở gần đây, Hắc Mộc Diệp lên đi thăm hỏi tình hình của Nguyệt Nga Nhi một chút.

Thấy Nguyệt Nga Nhi không bị ngoại thương, những vẫn trong tình trạng mê man bất tỉnh, nàng đoán được đại khái là Nam Cung Mị lên vào “Huyền Minh Thành”, thừa dịp Nguyệt Nga Nhi không chú ý đánh nàng hôn mê, sau đó mang về “Ma kiếm sơn trang”.

Trong lúc Nguyệt Nga Nhi vẫn đang ngủ say, Hắc Mộc Diệp bèn đi tới phòng bếp bưng chút trà bánh mang lên, khi nàng quay trở lại phòng, Nguyệt Nga Nhi đã tỉnh lại.

Mới đầu, Nguyệt Nga Nhi vẽ mặt phòng bị nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, sau khi nhìn rõ ràng dung mạo của nàng, không khỏi khiếp sợ trừng lớn mắt.

“Như thế nào lại là người?!” Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc kinh hô.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đường đường “Minh vương” muội muội, tại sao lại thành tỳ nữ xuất hiện ở trong này? Hay là nàng ta bị làm sao?

“Xuyt.” Hắc Mộc Diệp ý bảo nàng nói nhỏ thôi, nhanh chóng quay người đóng chặt cửa phòng lại.

Nguyệt Nga Nhi ngẩn ra, vội vàng che miệng mình lại. Nhìn thái độ của Hắc Mộc Diệp, nàng biết tình cảnh hiện tại của mình không hề an toàn.

Nhìn Hắc Mộc Diệp cầm khay trà bánh trong tay đặt lên bàn, nghi hoặc trong lòng Nguyệt Nga Nhi một câu nối tiếp một câu xông ra, rốt cuộc cũng nhịn không được thấp thỏm âm hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Nơi này là nơi nào? Ta bị ai bắt tới đây vậy?”

“Nơi này là chỗ ở của Nam Cung Mị, là Nam Cung Mị bắt người đến đây.” Hắc Mộc Diệp trả lời nàng từng vắn đề một.

“Cái gì?!” Nguyệt Nga Nhi khiếp sợ thiếu chút nữa đã quên khống chế âm lượng. “Người vừa nói... tên thích khách lên vào ‘Huyền Minh Thành’ bắt ta đi... Là Nam Cung Mị?!”

“Đúng vậy, là hắc.”

“Nhưng mà... làm sao có thể như thế được ? Hắc... Hắc tại sao lại muốn làm như vậy?” Trong lòng Nguyệt Nga Nhi vẫn tràn đầy hoang mang, trong thời gian ngắn khó có thể tiếp nhận được chuyện này.

Lúc trước nghĩ huynh Phượng Thư Dương của nàng hứa gả nàng cho Nam Cung Mị, mà nàng trên đường đi lấy chồng lại bị Hắc Mộc Dạ cướp đi, mà nay Nam Cung Mị lại đem nàng bắt về, là đang muốn lấy lại thể tử từ đầu phải thuộc về hắc sao ?

Có điều là nàng băn khoăn là, cho dù Nam Cung Mị lên vào “Huyền minh thành” là vì muốn “cứu” nàng ra, vậy cũng không cần đánh nàng hôn mê sau đó mới mang nàng đi nha !

“Còn không phải vì người rất cao giá sao! Hoặc là nói chính xác hơn một chút, hắc muốn mượn quyền thế từ nghĩa huynh của người, để làm lớn mạnh thanh thế của ‘Ma Kiếm Sơn Trang’.”

Nguyệt Nga Nhi khiếp sợ nói không thành lời, câu trả lời của Hắc Mộc Diệp chẳng những không cởi bỏ được nghi vấn trong lòng nàng, ngược lại làm cho nàng càng thêm hoang mang hơn.

Nam Cung Mị là vì quyền thế của nghĩa huynh nên mới muốn cưới nàng? Hắc ta thật là người như vậy sao?

Kinh ngạc mất một lúc lâu, Nguyệt Nga Nhi phục hồi lại tinh thần, hỏi tiếp một vấn đề mà từ đầu nàng đã thắc mắc...

“Tại sao người lại ở chỗ này ?”

“Tagiả trang thành tỷ nữ trà trộn vào Nam Cung gia, cũng được vài tháng rồi.” Nói tới đây, Hắc Mộc Diệp cảm thấy hồ thẹn không thôi.

Lúc trước nàng còn lớn miệng nói trước mặt đại ca, gì mà sẽ giúp hắc thám thính động tĩnh ở trong “Ma Kiếm Sơn Trang”, kết quả là nàng tuy rằng tiếp cận Nam Cung Mị thành công, thế nhưng cũng chẳng tìm ra được nửa điểm manh mối hữu dụng, thậm chí phải đợi Ân Nhược Nhược nói, mới biết chuyện Nguyệt Nga Nhi bị bắt đến “Ma Kiếm Sơn Trang”.

Ai, chuyện tới nước này, nàng cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến, phải nghĩ thử xem có biện pháp gì giúp Nguyệt Nga Nhi thoát thân.

Nhìn vẻ mặt Nguyệt Nga Nhi đan xen lo sợ nghi hoặc bất an, Hắc Mộc Diệp nhẹ giọng an ủi nói: “Tẩu tử (chị dâu) đừng lo lắng, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ người. Với lại, ta cũng đã nghĩ ra cách đưa tin tức về chỗ đại ca, ta tin nhất định đại ca sẽ sớm tới đây cứu tẩu.”

Nguyệt Nga Nhi gật gật đầu. Cứ nghĩ tới vị hôn phu âu yếm của nàng, tất cả những lo lắng bất an hoàn toàn tiêu biến.

Nàng tin tưởng Hắc Mộc Dạ, nàng biết hắc nhất định sẽ đến cứu nàng !

Thấy Nguyệt Nga Nhi nghĩ đến đại ca liền an tâm hoàn toàn, Hắc Mộc Diệp cũng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nàng mỉm cười nói: “Xem ra giấc mộng nhiều năm của đại ca cũng thành hiện thực rồi. Vì người, đại ca đã bỏ rất nhiều công sức !”

Nguyệt Nga Nhi ngẩn người, vội vàng hỏi: “Giấc mộng nhiều năm? Người nói như vậy là có ý tứ gì ?”

“Đi? Chẳng lẽ người không biết gì cả ?” Hắc Mộc Diệp có chút kinh ngạc nhướn cao đuôi lông mày. “Chẳng lẽ từ trước đến nay đại ca không nói gì cho người biết sao ?”

“Nói tới cái gì? Người nói mau nha!” Nguyệt Nga Nhi vội vàng truy vấn.

Đối với Hắc Mộc Dạ, nàng chỉ biết là hắc là “Huyền minh thành” thành chủ, chỉ biết hắc là người đem nàng bắt đi trong ngày nàng lấy chồng, cũng là nam nhân cường bức nàng phải gả cho hắc, còn lại, cái gì hắc cũng chưa từng nói ra. Tuy rằng nàng nghĩ bọn họ trước đây có từng gặp qua nhau thì phải, nhưng mà nàng không nhớ được một chút nào về chuyện đó cả.

“Ách...Này thôi... Kỳ thật đại ca cũng chưa từng nói cho ta biết, chỉ là ta thu thập manh mối xong đoán già đoán non được đại khái mà thôi.”

Hắc Mộc Diệp nhẹ giọng nói những chuyện tình mà nàng biết, bao gồm vào một đêm trước đây, đại ca ở một rừng cây từng gặp qua Nguyệt Nga Nhi, cùng với hắn vì muốn bảo vệ Nguyệt Nga Nhi, thà rằng bị sư phụ đánh đập trừng phạt, cơ hồ mất đi nửa cái mạng, cũng không hé ra nửa lời có liên quan đến nàng.

“Rừng cây...” Nguyệt Nga Nhi cố gắng nhíu mi hồi tưởng, thậm chí nghĩ muốn đau đầu, vẫn không có nửa điểm ấn tượng.

Nàng cẩn thận (môi) cánh hoa, cả người uể oải cực kì.

“Ta không nhớ rõ... Ta chỉ biết, nghĩa phụ ta nhất định ta đang hôn mê trong một cánh rừng, khi đó ta bị cảm nặng, sốt cao mấy ngày mấy đêm mới khỏi, mà trí nhớ lúc trước của ta cũng theo đó mà mất đi một ít...”

“Bởi vì từng bị sốt cao mà mất đi trí nhớ?” Hắc Mộc Diệp giật mình hiểu chuyện gật gật đầu, nói. “Nguyên lai là như vậy, chẳng trách người sự tình gì cũng không nhớ rõ.”

“Rốt cuộc ta đã quên cái gì? Ta đã làm cái gì?” Nguyệt Nga Nhi cực ảo não, nàng muốn biết về quan hệ trước đây của bọn họ, nhưng mà lại không nhớ được bất cứ cái gì.

“Ta cũng chỉ đoán được đại khái mà thôi, còn chi tiết tình huống thế nào có lẽ chỉ đại ca mới biết được. Bất quá, với cá tính của hắn. Ta nghĩ hắn sẽ chẳng nói lời nào đâu.” Hắc Mộc Diệp dừng một chút, nói tiếp: “Tóm lại, đại ca ta thực sự rất yêu người, điểm này là điều không cần bàn cãi.”

“Yêu?” Từ này làm hai gò má Nguyệt Nga Nhi đỏ bừng.

Lúc trước, khi nàng vừa bị bắt đến “Huyền minh thành”, cực sợ con người ác liệt lạnh khốc như Hắc Mộc Dạ, cũng cực giận hắn cường bức nàng phải gả cho hắn.

Nhưng mà, không biết vì sao, bất kì ngôn hành cử chỉ gì của hắn đều dễ dàng tác động tới cảm xúc hỉ nộ ái ố của nàng, thân hình tuấn dật của hắn làm ánh mắt nàng không tự chủ luôn dõi theo, mãi đến sau này nàng mới bình tĩnh, hoá ra nàng đã sớm yêu thương hắn mất rồi ...

Nay nghe Hắc Mộc Diệp nói như vậy, nàng mới hiểu được, từ nhiều năm trước kia, vận mệnh đã gắt gao buộc họ vào chung một chỗ.

“Đúng vậy!” Hắc Mộc Diệp khẳng định gật đầu.

Nghenàng nói, Nguyệt Nga Nhi trong lòng Nguyệt Nga Nhi rung động, lồng ngực tràn ngập ấm áp. Có thể được một người nam nhân cam tâm tình nguyện, mãnh liệt yêu thương, đây là một chuyện hạnh phúc cỡ nào a !

Hắc Mộc Diệp mỉm cười nhìn Nguyệt Nga Nhi đang cực kì cảm động, tiếp tục còn nói: “Năm đó đại ca thà rằng bị sư phụ đánh cho thương tích đầy mình, cũng nhất định không chịu để lộ ra chuyện đêm đó, với hành động thái độ liều lĩnh muốn đem người bắt về ‘Huyền minh thành’ của hắn quả thực giống nhau như đúc, ta tin tưởng hắn nhất định yêu người thực lòng, hơn nữa yêu thật sâu, thật sâu.”

Những giọt nước mắt cảm động tràn ra khỏi hốc mắt của Nguyệt Nga Nhi, cảm giác hạnh phúc nháy mắt tràn đầy tâm can nàng, làm lòng nàng có một loại khát vọng bức thiết muốn gặp Hắc Mộc Dạ.

“Nam Cung Mị đánh ta hôn mê bắt đến đây, rốt cuộc tính làm cái gì? Chẳng lẽ hắn không biết ta đã thành thân với Mộc Dạ?”

“Làm sao mà hắn không biết? Ta thấy mục đích của hắn, chắc chắn là không cam lòng kế hoạch của mình bị người khác phá, hiện tại bắt người không phải để uy hiếp Phượng Thư Dương, mà chính là tính uy hiếp đại ca.”

“Cái gì?” Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

“Thì ta thấy, khả năng Nam Cung Mị uy hiếp nghĩa huynh của người có vẻ thấp, ta thấy mục tiêu của hắn thập chi bát cửu (mười phần chắc tám) là nhằm vào đại ca !”

“VẬylàm sao bây giờ?” sắc mặt Nguyệt Nga Nhi bỗng nhiên trở nên tái nhợt.

“Hiện tại cũng chỉ có thể ngồi chờ.”

Nguyệt Nga Nhi lo lắng lo mi tâm nhăn lại (>”<),nhìn không=“” được=“” hỏi:=“” “nam=”” cung=”” mị...=”” hân=”” là=”” người=”” như=”” thế=”” nào=””>

< class=”calibre10″>Đốivới người vốn dĩ trở thành phu quân của nàng, nàng cũng mới chỉ gặp qua hân một lần mà thôi, căn bản không hiểu nổi hân là dạng người gì. Có lẽ, Hắc Mộc Diệp trà trộn vào trong này làm tỳ nữ của hân sẽ hiểu hân hơn.

< class=”calibre10″>“Hân hả ? Hừ! Một tên xấu xa bại hoại !” biểu tình Hắc Mộc Diệp đột nhiên trở nên không được tự nhiên.

< class=”calibre10″>Nhắc đến hân, nàng sẽ bất giác nghĩ lại việc hân đã hôn nàng mãnh liệt như thế nào, lại bất giác nghĩ về chiếc áo tắm bốc lên nhiệt khí kia, đại chưởng của hân dấn vào ve âu yếm thân thể nàng thế nào, làm dậy lên ngọn lửa tình dục cuồng nhiệt trong người nàng ra sao ...

< class=”calibre10″>Nhìn Hắc Mộc Diệp biểu tình trở nên bất bình thường, một tia nghi hoặc nổi lên trong lòng Nguyệt Nga Nhi.

< class=”calibre10″>Xem ngữ khí của nàng giận giữ, vẻ mặt muốn làm bộ như không có chuyện gì, quả thực giống như đúc chuyện nàng nghĩ muốn kháng cự mị lực của Hắc Mộc Dạ trước kia!

< class=”calibre10″>Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Hắc Mộc Diệp với Nam Cung Mị... có gì sao? Chẳng hiểu nàng ta đang suy nghĩ chuyện gì nha ?

< class=”calibre10″>Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc sửng sốt trong chốc lát, lấy lại tinh thần muốn thử hỏi nàng, nhưng Hắc Mộc Diệp lại đột nhiên đem nàng đẩy lên giường.

< class=”calibre10″>“Tiểu thư, ngài tỉnh rồi?” Hắc Mộc Diệp vừa đem Nguyệt Nga đẩy lên giường, vừa cổ í nói to, như là cổ í muốn cho người khác nghe thấy.

< class=”calibre10″>Thấy hành động của Hắc Mộc Diệp, Nguyệt Nga Nhi lập tức đoán ra có người đến, vì thể liên phối hợp giả bộ hoảng hốt thanh âm, bắt lực kinh hãi nói: “Người là người nào? Nơi này là chỗ nào vậy?”

< class=”calibre10″>“Mấy vấn đề này, bao giờ người gặp thiếu chủ sẽ rõ.”

< class=”calibre10″>“Thiếu chủ của người là ai ? Vì sao lại bắt ta đến nơi này ?”

< class=”calibre10″>“Này thôi...”

< class=”calibre10″>Hắc Mộc Diệp còn chưa kịp trả lời xong, cửa phòng đã bị mở ra. Hai nữ nhân nhìn lại, người tiếng vào đúng là Nam Cung Mị!

< class=”calibre10″>

< class=”calibre10″>Nhìn nam nhân vốn trở thành phu quân của nàng, Nguyệt Nga Nhi không biết phải xử trí sao, đành phải kéo chân bước xuống giường.

< class=”calibre10″>Cặp mắt sâu không lường được của Nam Cung Mị, đầu tiên là lưu lại trên người Nguyệt Nga Nhi trong chốc lát, sau đó quay sang hướng người không nên xuất hiện trong này – Hắc Mộc Diệp, trong mắt hân hiện lên một chút thần sắc hiểu biết.

< class=”calibre10″>“Người đi xuống trước đi !”

< class=”calibre10″>“Ách... Nhưng mà... Tiểu thư vừa mới tỉnh lại, chắc là cần Diệp Nhi hầu hạ.” Hắc Mộc Diệp tìm cơ muốn lưu lại.

< class=”calibre10″>Nam Cung Mị nghe vậy như nở cao đuôi lông mày, cười như không cười ta nghe nhìn nàng. “Làm sao vậy ? Ăn giấm chua sao ? Không muốn ta cùng Nguyệt Nga Nhi ở chung một mình ?”

< class=""calibre10">Ăngiắm chua !?

< class=""calibre10">Trên gương mặt xinh đẹp của Hắc Mộc Diệp xinh xệt qua một tia không tự nhiên, hai gò má mìn màng bỗng nhiên đỏ bừng.

< class=""calibre10">Nàng có chút lắp bắp phủ nhận nói: “Điệp, Diệp Nhi làm sao có thể... làm sao có thể ăngiắm chua được ? Thiếu chủ nghĩ nhiều rồi...”

< class=""calibre10">Nam Cung Mị nhìn nàng chăm chăm, í cười sâu xa khó hiểu bên môi càng thêm sâu sắc.

< class=""calibre10">“Nếu chưa ăn dấm chua, vậy lui xuống trước đi ! Khi nào cần, ta sẽ kêu người sau.”

< class=""calibre10">“Vâng, nô tỳ cáo lui.”

< class=""calibre10">Tuy rằng Hắc Mộc Diệp cũng không yên tâm để cho Nguyệt Nga Nhi cùng Nam Cung Mị ở chung một chỗ, nhưng mà không muốn Nam Cung Mị sinh lòng nghi ngờ, nàng tốt nhất nên rời đi trước.

< class=""calibre10">Nhưng mà, bởi vì lo lắng cho an nguy của Nguyệt Nga Nhi, sau khi nàng bước ra khỏi cửa, không rời đi khỏi đó, mà lén lút nhiều đến bên cửa sổ, tránh ở bên ngoài nghe lén bọn họ nói chuyện với nhau.

< class=""calibre10">“Tại người lại đem ta bắt đến nơi này ?” Nguyệt Nga Nhi hỏi.

< class=""calibre10">“Bắt?” Nam Cung Mị cảm thấy nàng dùng chữ này có chút buồn cười, nói. “Chẳng lẽ người đã quên, nghĩa huynh người đã đem người gả cho ta, Hắc Mộc Dạ mới là người bắt người đi, ta chỉ là đem thể tử của ta cứu trở về thôi.”

< class=""calibre10">“Không.” Nguyệt Nga Nhi kiên định nói. “Ta không thể trở thành thể tử của người, bởi vì ta đã cùng Hắc Mộc Dạ bái đường thành thân.”

< class=""calibre10">“Phải không? Một khi đã như vậy, ta cũng chỉ có thể thay đổi kế hoạch ban đầu.”

< class=""calibre10">“Kế hoạch ban đầu ? Ý của người là... Lúc trước người tính lấy ta là có mục đích riêng? Có phải người... Ham quyền thế của nghĩa huynh ta ?”

< class=""calibre10">Nghe Nguyệt Nga Nhi chất vấn, Nam Cung Mị đột nhiên cất tiếng cười to.

< class=""calibre10">“Đúng vậy, người nói đúng rồi, ta thật sự nhìn trúng quyền thế của Phượng Thư Dương mới muốn lấy người.” Hắc thân nhiên thừa nhận.

< class=""calibre10">Đáng giận! Nàng đã biết nhất định sẽ như thế ! Tránh ở ngoài cửa sổ Hắc Mộc Diệp nghe đến đó, thiếu chút nữa nhịn không được chữ ầm lên.

< class=""calibre10">Cứ nghĩ đến Nam Cung Mị có thể vì quyền thế, mà lấy một nữ nhân mình không yêu làm vợ, lòng của nàng bỗng tức giận vô cớ.

< class=""calibre10">“Ta không tin!” Nguyệt Nga Nhi lắc đầu không ngừng, nói. “Nghĩa huynh của ta sao có thể đem ta gả cho người như người được ? Trừ phi là người lừa gạt hấn!”

< class=""calibre10">Vừa nghe nàng nói như vậy, Nam Cung Mị nhịn không được cười nói: “Ngốc Nga Nhi, người cho là Phượng Thư Dương là người dễ lừa như vậy sao ?”

< class=""calibre10">Nguyệt Nga Nhi ngây ngẩn cả người, lời nói của Nam Cung Mị làm cho nàng lâm vào cảm xúc không thể tìm cùng khiếp sợ.

< class=""calibre10">“Người... Ý tứ của người... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ nói...” Chẳng lẽ nghĩa huynh của nàng biết rõ ý đồ của Nam Cung Mị, nhưng vẫn đem nàng gả cho hấn ?!

< class=""calibre10">Căn phòng trở nên im ắng lạ thường, Nguyệt Nga Nhi kinh ngạc đến không nói thành lời.

< class=""calibre10">Kỳ thật, đừng nói là Nguyệt Nga Nhi không thể chấp nhận sự thật đó, đến ngay cả Hắc Mộc Diệp cũng quá khó khăn để tin vào điều này.

< class=""calibre10">PhượngThư Dương cần gì phải làm như vậy ? Hắn trông không giống kẻ bán rẻ mọi muộicầu vinh nha ! Huống chi, hắn còn là “Giang Nam đế vương” đầy đủ tài phúcùng quyền thế, cần bản đầu cần làm đến mức như vậy !

< class=""calibre10">“Ngườicũng không cần thất vọng quá như vậy !!! ,” Nam Cung Mị cười nói. “Phượng ThưDương sở dĩ đáp ứng chuyện hôn sự này, bởi vì hắn biết sau khi người gả vào “MaKiếm Sơn Trang”, nhất định có thể sống cả đời hạnh phúc, hắn cũng biết ta khôngbao giờ khắt khe với nữ nhân của mình. Dù sao, có một chỗ dựa vững chắcnhư Phượng Thư Dương, ta tuyệt đối không có khả năng khắt khe với người.”

< class=""calibre10">“Vây...Hiện tại... Người tính là cái gì?” Nguyệt Nga Nhi bất an hỏi.

<>

Tà vương diễn tỳ - Chương 06.1

< class=""calibre10"> “Rất đơn giản, nếu Hắc Mộc Dạ làm khó dễ ta, phá hủy kế hoạch của ta, ta đương nhiên phải đòi lại một chút công đạo từ hắn.”

< class=""calibre10">Lấy lại công đạo?

< class=""calibre10">HắcMộc Diệp tránh ở ngoài cửa sổ mi tâm nhứ chặt, đột nhiên nàng có một loại dựcảm bất hảo.

< class=""calibre10">NamCung Mị rốt cuộc tính đối phó với đại ca thế nào ? Mà nàng nên làm thế nào, làmthế nào để hai người bọn họ không lâm vào cảnh lưỡng bại câu thương (ko ai bại mà cả hai cùng bị thương) ?

< class=""calibre10">

< class=""calibre10">“Làm gì vậy ? Đã nghe đủ chưa ?”

< class=""calibre10">Tiếng nói Nam Cung Mị tràn ngập trêu chọc, làm Hắc Mộc Diệp đang mãi suy nghĩ bỗngbừng tỉnh.

< class=""calibre10">Nàngnàng vừa nhấc đầu, liền thấy khuôn mặt tuần tú của hắn cười như không cười, trong lòng nàng âm thầm kên khổ.

< class=""calibre10">Donàng vừa rồi mãi suy nghĩ làm cách nào có thể nhắc nhở được đại ca phải cẩn thận đề phòng Nam Cung Mị, cho nên hắn ra khỏi phòng lúc nào nàng cũng khôngbiết, không những thế còn bị hắn bắt tại trận nàng đang đứng ngoài cửa sổ nghetrộm.

< class=""calibre10">Phảilà sao bây giờ ? Nếu nàng không thể tìm được một lí do hợp lí, làm cho NamCung Mị nghi ngờ thân thể của nàng, vậy thì thật nguy hiểm !

< class=""calibre10">“Ta...Ta...”

< class=""calibre10">Bởi vì quá mức lo lắng, trong cái đầu nhỏ nhắn của nàng xẹt qua hàng ngàn cái lí do, nhưng mà chẳng có cái lí do nào mang tính thuyết phục cả.

< class=""calibre10">“Ngườilà sao vậy?”

< class=""calibre10">NamCung Mị nâng cằm của nàng lên, ngón cái cố tình làm như vô í miết qua đôi môiđỏ mọng của nàng, hành động khiêu khích này làm nổi lòng Hắc Mộc Diệp càng thêmhỗn loạn, càng nghĩ càng loạn, không thể tìm được lí do nào hợp lí.

< class=""calibre10">Thựckhổ quả đi ! Không phải hắn phát hiện hắn có thể dễ dàng tác động vào suy nghĩcủa nàng, cho nên tính trêu chọc nàng đến khi í loạn tình mê, sau đó bức nàngphải nói thật ?

< class=""calibre10">Ngaytại lúc Hắc Mộc Diệp kích động muốn kháng cự lại, Nam Cung Mị khẽ cười nói:“Còn nói người không ăn dấm chua, nếu lời nói của người là thật, làm chi tránhhở ngoài cửa sổ nghe lén? Nếu người nói thật, làm chi lén trao đổi công việc vớitỳ nữ mà ta phân phó, chạy tới ‘chiều cổ’ Nguyệt Nga

Nhi? Người là bởi vì ăngiảm chua, cho nên muốn tới đây xem Nguyệt Nga Nhi là cao phương thần thánh nàođi ?”

< class=“”calibre10“”>“Takhông thêm ăn giấm chua của người”

< class=“”calibre10“”>HắcMộc Diệp kích động phủ nhận, sau đó chợt nghĩ đến... kỳ thật, khiến cho hắc nhĩnàng đang ăn giấm chua cũng tốt! Ít nhất như vậy, có thể giải thích tại saonàng lại trốn ngoài cửa sổ nghe lén bọn họ.

< class=“”calibre10“”>“Diệpnhi muốn đi làm việc, nếu thiếu chủ rảnh rỗi như vật, thì đi tìm Nguyệt cô nương hoặc Ân cô nương đi !”

< class=“”calibre10“”>Nàngmuốn giả bộ khẩu thị tâm phi (tứclà mồm nói nhưng trong tâm thì không như thế),nhưng mà giọng nói của nàng lại toát ra mùi vị ghen tuông nồng đậm, thậm chíngay cả đôi môi đỏ mọng của nàng cũng bắt giắc bĩu ra.

< class=“”calibre10“”>Khoémôi Nam Cung Mị gờ lên. Trong lòng nàng rõ ràng để í, nhưng gương mặt xinh đẹpnay lại giả bộ không có, nhưng mà điều này lại làm hắc có cảm giác sung sướngkhó hiểu.

< class=“”calibre10“”>Bộđáng nữ nhân vì hắc mà tranh giành tình nhân, hơn đã xem nhiều rồi, cho tới giờchưa có một ai làm ảnh hưởng tới tâm tình của hắc, nhưng mà nàng lại đặc biệtkhông giống với những người khác.

< class=“”calibre10“”>Vìcái gì lại như vậy đâu?

< class=“”calibre10“”>Dườngnhư là muốn tìm ra đáp án, Nam Cung Mị bỗng nhiên cúi đầu, chiếm lấy đôi môi đỏmọng của nàng, mạnh mẽ hôn.

< class=“”calibre10“”>HắcMộc Diệp không đoán được hắc lại đột nhiên làm như vậy, nàng biết mình nên phảnkháng lại, nhưng mà lại không có chút khí lực nào.

< class=“”calibre10“”>Nàngbiết mình không phải đôi thủ của hắc, từ trước đến nay nàng chưa bào giờ khángcự được mị lực của hắc, cho nên bây giờ cũng không phải ngoại lệ. Chìm trongnụ hôn nóng bỏng của hắc, nàng nhanh chóng trầm luân, sa vào sự mê đắm...

< class=“”calibre10“”>Cuốicùng nụ hôn thật sâu thật dài mới chấm dứt, Hắc Mộc Diệp đã sớm hít thở khôngthống xụi lơ trong lòng hắc.

< class=“”calibre10“”>NamCung Mị ngẩng nhìn nàng không chớp mắt, trong đôi đồng tử đen như mực ngoại trầnhững tia sáng mãnh liệt, còn có một chút suy nghĩ sâu xa.

< class=“”calibre10“”>Thânhình kiều nhỏ của nàng, thật vừa vặn với vòng ôm của hắc; Tư vị ngọt ngào củanàng, làm cho hắc không thể bỏ qua. Chưa có một nữ tử nào lại làm hắc luyêntiếp buống tay như thế, rốt cuộc nàng có loại mị lực độc đáo gì vậy ?

< class=“”calibre10“”>Làvì hắc chưa lấy được thân xác của nàng, cho nên mới đối xử ưu đãi với nàng ?Hay là tiểu nữ tử xinh đẹp này, thật sự đã bắt tri bắt giác tiến vào trong timhắc, tiến vào nơi chưa một ai có thể chạm tới ?

< class=“”calibre10“”>Nếukhông phải thời cơ không đúng, hắc còn có việc quan trọng phải làm, hắc thật sựrất muốn mang nàng về phòng, lấy hành động thực tế để tìm đáp án.

< class=“”calibre10“”>Cứtheo tính toán của hắc, Hắc Mộc Dạ nhất định sẽ sớm tìm tới cửa, hắc nên đichuẩn bị một chút, đến lúc đó mới có thể hảo hảo mà nghênh đón vị “Minh Vương”đại danh鼎鼎đỉnh kia !

<>

<>

<>

<>

<>

<>

<>

7. Chương 7

Tà vương diễn tỳ - Chương 07

Chính giữa buổi trưa.

Hắc Mộc Diệp cẩn thận trốn trong một lùm cây um tùm, lo lắng nhìn ra ngoài đại môn.

Giữa đại môn của Ma Kiếm Sơn Trang, trên một cây gỗ cao, là một thân ảnh bị buộc chặt, người đó không ai khác chính là Nguyệt Nga Nhi.

“

“Tên Nam Cung Mị chết tiệt, hần dám đối xử với đại tẩu như thế, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc là gì cả !”

Hắc Mộc Diệp âm thầm mắng hần, đồng thời trong lòng cũng không khỏi lo lắng thân thể đại tẩu mảnh mai như vậy chẳng biết có chịu được không ?

Từ hành động của Nam Cung Mị, nàng có thể đoán được đại ca sẽ sớm tới cứu đại tẩu ngay thôi.

“Chết tiệt thật, bây giờ phải là sao cơ chứ ?” Hắc Mộc Diệp sầu lo nhăn lại mi tâm (>”<)

< class=“”calibre10“”>Nàng đang tính tìm cách dẫn Nam Cung Mị đi chỗ khác, sau đó thừa cơ giải cứu Nguyệt Nga Nhi, nhưng đợi mãi cũng không thấy cơ hội, chỉ có thể đứng một bên lo lắng suông.

< class=“”calibre10“”>Nếu đại ca thấy nữ nhân yêu dấu của mình bị đối xử thế này, nhất định sẽ tức giận phát cuồng, mà nếu đại ca cùng Nam Cung Mị nhảy vào đánh nhau, Nam Cung Mị lại có đại tẩu là con tin, chỉ sợ đại ca không chiếm được nửa phần lợi nha !

< class=“”calibre10“”>Trong lòng Hắc Mộc Diệp nóng như lửa đốt, lúc nàng đang lo lắng giống như con kiến chạy trong chảo nóng, đột nhiên nghe thấy thanh âm tức giận của đại ca vang lên...

< class=“”calibre10“”>“Nga Nhi! Đáng chết! Tên Nam Cung Mị hỗn đản kia dám đối xử với ngươi như vậy!” Mắt thấy “cả thiên hạ” của mình bị trói, Hắc Mộc Dạ quả thực đau lòng muốn phát cuồng.

< class=“”calibre10“”>Hắn định bay lên cưỡi trời cho nàng, thì Nam Cung Mị bỗng xuất hiện. Khoé miệng hần mỉm cười sâu xa khó hiểu, thông dong đi đến bên cạnh Nguyệt Nga Nhi.

< class=“”calibre10“”>Không ngờ Minh Vương lừng lẫy thiên hạ, hôm nay lại đại giá Ma Kiếm Sơn Trang của tại hạ, thật vinh hạnh!”

< class=“”calibre10“”>“Nam Cung Mị, ngươi thực đáng chết!” Hắc Mộc Dạ nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Nam Cung Mị, trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất là đem tên hỗn đản này băm thây vụn đoạn!

< class=“”calibre10“”>Người này chính là mơ ước đầu tiên của Nguyệt Nga Nhi, là kẻ muốn lấy nàng làm vợ, giờ lại đem nàng buộc chặt trên cây. Nhìn thế tử bị người đối đãi như vậy, máu nóng trong cơ thể hần bắt đầu rục rịch.

< class=“”calibre10“”>Đối mặt với sự giận dữ của Hắc Mộc Dạ, Nam Cung Mị một chút cũng không sợ hãi, thậm chí bình thản lấy trong túi áo một viên thuốc, bắt buộc Nguyệt Nga Nhi nuốt đi xuống.

< class=“”calibre10“”>“Ngươi – đáng chết! Ngươi cho nàng ăn cái gì?” Hắc Mộc Dạ sắc mặt đột nhiên biến, lo lắng nhìn Nguyệt Nga Nhi.

< class=“”calibre10“”>Nam Cung Mị cúi đầu cười, trên khuôn mặt đầy sự đắc ý.

< class=“”calibre10“”>“Nhìn khắp thiên hạ, người duy nhất làm cho Minh Vương biến sắc, chỉ có thể là Nguyệt Nga Nhi” hần nhàn nhạt trả lời

< class=""calibre10"">“Người rót cuộc cho nàng ăn cái gì?” Hắc Mộc Dạ căn bản mặc kệ hắn trêu chọc, giờ phút này hắn lo nhất chính là thứ mà Nha Nhi vừa nuốt.

< class=""calibre10"">“Đây là độc được của Ma Kiếm Sơn Trang luyện ra, là thứ được luyện từ nhiều loại độc trùng, độc được khác nhau, trên đời tuyệt vô cận hữu, cho dù người có bản lĩnh lợi hại, nhưng không thể tìm ra cách điều phối chế thuốc giải, thuốc giải chỉ mình ta có...”

< class=""calibre10"">Hắc Mộc Dạ neho lại con người đen, trực tiếp hỏi: “Người có điều kiện gì? Nói đi!” Nếu Nam Cung Mị đã đem loại thuốc đó cho Nha Nhi ăn, thì chắc chắn mục tiêu của Nam Cung Mị chính là hắn.

< class=""calibre10"">Quả nhiên, vừa nghe gặp Hắc Mộc Dạ nói như vậy, Nam Cung Mị giờ lên một nụ cười đầy ý: “Hảo, người đã sáng khoái như thế, ta cũng không khách khí. Muốn thuốc giải? Lấy Huyền Minh Thành trao đổi!”

< class=""calibre10"">Huyền minh thành?!

< class=""calibre10"">Vừa nghe thấy lời Nam Cung Mị nói, Hắc Mộc Diệp thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng.

< class=""calibre10"">Nàng không thể nào lường trước được, dã tâm Nam Cung Mị có thể lớn như vậy, mở miệng ngay tiếng đầu tiên đã đòi “Huyền minh thành”!

< class=""calibre10"">Chuyện này phải làm sao bây giờ? Một bên là thê tử yêu dấu, một bên là “Huyền minh thành” – sự nghiệp cả đời, đại ca sẽ quyết định thế nào đây?

< class=""calibre10"">Nam Cung Mị nhìn Hắc Mộc Dạ, trên mặt mỉm cười thắng lợi. Hắn có thể khẳng định chắc chắn một điều, Hắc Mộc Dạ nhất định sẽ đáp ứng điều kiện mà hắn đưa ra.

< class=""calibre10"">“Người có thể đem thê tử của người về, mà ta bị người lấy mất thê tử cũng được bồi thường, như vậy thì cả hai chúng ta huề nhau, không ai phải mất mát gì, ta nói đúng không?”

< class=""calibre10"">“Người...” Hắc Mộc Dạ phản nộ nắm chặt quyền đầu (bàn tay nắm thành nắm đấm). “Người chẳng lẽ không sợ ta giết người?”

< class=""calibre10"">“Giết ta?” Nam Cung Mị cười nhạo một tiếng, giống như nghe thấy chuyện vợ vẫn gì đó. “Điều kiện của ta còn chưa nói xong đâu!”

< class=""calibre10"">“Người... người còn có điều kiện gì nữa?” Hắc Mộc Dạ nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

< class=""calibre10"">Nếu không phải thê tử yêu dấu của hắn vẫn còn ở trong tay người ta, hắn làm sao có đủ kiên nhẫn mà đứng đây nghe người nói thế này chứ?

< class=""calibre10"">“Rất đơn giản.” Nam Cung Mị từ trong người lấy ra một cái bình sứ khác, nét mặt lộ ra chút ý cười khó hiểu. “Trừ bỏ giao ra ‘Huyền minh thành’, người còn phải ăn cả cái này nữa.”

< class=""calibre10"">“Đó là cái gì?” Hắc Mộc Dạ neho con người đen lại, phòng bị hỏi.

< class=""calibre10"">“Yên tâm, cái này không phải độc được, không lấy được mạng người. Cái này chẳng qua là làm khí huyết của những người luyện võ bị cản trở lại, mỗi lần thi triển khí lực sẽ chỉ sử dụng được một nửa phần công lực thôi.”

< class=""calibre10"">Cái gì?! Chỉ còn một nửa phần công lực?

< class=""calibre10"">Hắc Mộc Diệp kinh ngạc trừng lớn mắt, trong lòng nàng tức giận cùng khiếp sợ đồng thời đan xen

< class=""calibre10"">Rất tử tử ! Tại sao tên Nam Cung Mị đó có thể đưa ra loại điều kiện như thế được? Hắn ta đúng là được một tác lại muốn tiến một thước (được voi đòi tiên), khinh người quá đáng!

< class=""calibre10"">Hắc Mộc Diệp phản nộ tưởng lao ra đi, nhưng miến cưỡng khắc chế trụ.

< class=""calibre10"">Tuy rằng nàng tức giận, nhưng cũng không để mất đi lý trí, nàng biết rõ nếu để cho Nam Cung Mị biết được thân phận thật của nàng, chỉ sợ đối với tình cảnh của đại ca càng thêm bất lợi, bởi vì nàng cũng chỉ có thể kiềm chế lửa giận, tiếp tục ngồi yên tại chỗ.

< class=""calibre10"">“Chỉ cần người chịu đáp ứng hai điều kiện này của ta, ta sẽ cho nàng ăn giải được ngay lập tức.” Nếu Hắc Mộc Dạ cuồng nộ tức giận, thì Nam Cung Mị thì nhận hạo tạo nhả như vương gia quý tộc.

< class=""calibre10"">“Không! Không cần! Đừng đáp ứng hắn!” Nguyệt Nga Nhi nóng vội nói với Hắc Mộc Dạ, nàng chỉ lo hắn đáp ứng Nam Cung Mị.

< class=""calibre10"">“Thế nào? Quyết định nhanh một chút.” Nam Cung Mị ra tiếng thúc giục.

< class=""calibre10"">Hắc Mộc Dạ lo lắng nhìn Nguyệt Nga Nhi, cắn răng nói: “Đưa bình sứ trong tay người đây, đưa giải được cho nàng.”

< class=""calibre10"">Tuy rằng hắn không muốn bị Nam Cung Mị uy hiếp, nhưng hắn lại càng không muốn bị tể tử yêu dấu chịu thương tổn gì cả, bởi vậy, hắn không còn bất kì sự lựa chọn nào khác.

< class=""calibre10"">“Hảo! Thật là sáng khoái, thật không hổ là ‘Minh vương’!”

< class=""calibre10"">Nam Cung Mị cười một cách thắng lợi, phái một tên hộ vệ đem bình sứ đưa cho Hắc Mộc Dạ, đến khi tận mắt nhìn thấy Hắc Mộc Dạ ngửa cổ nuốt xuống một viên thuốc, hắn mới đưa giải được vào trong miệng Nguyệt Nga Nhi.

< class=""calibre10"">“Haha, quả nhiên vẫn là anh hùng khó qua ải mỹ nhân !”

< class=""calibre10"">Nam Cung Mị đắc ý cất tiếng cười to, bởi vì hắn đang đắm chìm bên trong thắng lợi, nên không phát hiện một đôi mắt phẫn nộ, trừng mắt nhìn thẳng vào hắn.

< class=""calibre10"">“Đáng giận!” Hắc Mộc Diệp mắng nhỏ một tiếng, gần như nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Nam Cung Mị, vẻ mặt đắc ý tươi cười của hắn quả thực cực kì chướng mắt !

< class=""calibre10"">Dưới đáy lòng nàng âm thầm thề, nhất định phải nghĩ cách đem “Huyền minh thành” lấy trở về thay đại ca, bằng không nàng chẳng khác gì có nhà mà không thể về, phải làm một tỷ nữ cả đời ở cạnh Nam Cung Mị ?

< class=""calibre10"">Nàng cảm giận bắt bình lại trừng mắt nhìn Nam Cung Mị một hồi lâu sau, mới đưa mắt nhìn về phía đại ca cùng Nguyệt Nga Nhi. Nhìn bóng dáng họ cùng nhau rời đi, trong lòng Hắc Mộc Diệp bỗng cảm động vô hạn.

< class=""calibre10"">Kỳ thật từ lúc Nam Cung Mị đưa ra hai cái điều kiện kia, nàng cũng đã đoán được đại ca nhất định sẽ đáp ứng, bởi vì hắn rất yêu Nguyệt Nga Nhi nha !

< class=""calibre10"">Hắc Mộc Diệp khẽ thở dài, ánh mắt lại nhìn về phía Nam Cung Mị một lần nữa.

< class=""calibre10"">Nhìn thân hình tuấn dật của hắn, bỗng nhiên nàng cảm thấy cực kì buồn bực, ngực giống như bị ai đè cả một khối đá lên, cảm giác khó chịu làm nàng không thể nổi...

< class=""calibre10"">

< class=""calibre10"">Ánh mặt trời nhu hoà, đuổi đi màn đêm tối tăm.

< class=""calibre10"">Trong rừng hoa của “Ma Kiếm Sơn Trang”, có một thân hình nhỏ xinh vô thanh vô tức ngồi dưới tàng cây, người kia chính là Hắc Mộc Diệp.

< class=""calibre10"">Không phải vì nàng ăn no ngủ đủ, cho nên mới thức dậy sớm, mà là nàng không thể nào ngủ được.

< class=""calibre10"">Ban đêm ngày hôm qua, nàng nằm ở trên giường, nhưng trần trọc không thể ngủ được, cho dù nàng cố gắng không suy nghĩ ép bản thân phải đi ngủ, nhưng đầu óc nàng như muốn chống đối vậy, một đồng suy nghĩ hỗn loạn chạy qua chạy lại, làm phiền nàng không thể ngủ nổi.

< class=""calibre10"">Tình yêu chân thành mà tha thiết của Đại ca cùng Nguyệt Nga Nhi , thật sự là gây cho nàng ấn tượng quá lớn, rung động quá mãnh liệt, cảm động quá sâu sắc !

< class=""calibre10">“Huyền minh thành” là một đại gia đình mà tự tay đại ca sáng lập, mà công lực đại ca đây công luyện tập, nay vì một Nguyệt Nga Nhi mà tất cả đều bỏ qua, tình yêu phải sâu đậm bao nhiêu mới có thể làm được !

< class=""calibre10">Nàng không oán trách đại ca một chút nào cả, bởi vì nàng có thể cảm nhận được, đối với đại ca mà nói, Nguyệt Nga Nhi đều quan trọng hơn so với tất cả những thứ khác!

< class=""calibre10">Đem một người khác coi trọng hơn tính mạng của bản thân mình hay bất cứ thứ gì khác, cho dù là đối phương muốn hắt từ bỏ tất cả, hắt cũng tuyệt đối không chần chừ chấp nhận.

< class=""calibre10">Nhưng mà... Đại ca mang theo Nguyệt Nga Nhi rời khỏi “Huyền minh thành”, không biết ở chỗ nào ? Không biết hia người bọn họ sống tiếp ra sao ?

< class=""calibre10">Hắc Mộc Diệp nghĩ nghĩ, không khỏi âm thầm thở dài.

< class=""calibre10">Cũng không phải chỉ vì chuyện của đại ca và đại tẩu mà thở dài, nàng tin tưởng hai người bọn họ dù đi tới nơi nào, nhất định sẽ sống bên nhau hạnh phúc, bởi vì tình yêu của bọn họ quá sâu sắc quá kiên định.

< class=""calibre10">Sở dĩ nàng thở dài, chính là suy nghĩ... Bản thân nàng nên làm gì bây giờ ? Từ giờ trở đi, nàng biết đi đâu về đâu đây?

< class=""calibre10">Tuy rằng nàng rất tức giận, cũng đã từng muốn thay đại ca lấy lại “Huyền Minh Thành”, nhưng mà khi bình tĩnh suy nghĩ lại, bằng vào năng lực của bản thân nàng, căn bản là không có khả năng ! (Mỹ nhân kế a~ Chị ngốc quá vậy hắc hắc....)

< class=""calibre10">Vài lần đối phó với Nam Cung Mị, nàng đã biết rõ, bản thân nàng không phải đối thủ của hắc. Ở trước mặt hắc, nàng luôn ở thế hạ phong, chỉ sợ nàng còn chưa đòi lại được “Huyền Minh Thành” cho đại ca, thì cả người đã cam tâm tình nguyện dâng cho hắc !

< class=""calibre10">Có lẽ, rời khỏi “Ma Kiếm Sơn Trang”, đối với nàng mới là cách tốt nhất.

< class=""calibre10">Nhưng là, nếu phải đi, nàng biết đi đến nơi nào ? “Huyền minh thành” đã thuộc quyền sở hữu của Nam Cung Mị, nàng căn bản không còn nhà để về nhà !

< class=""calibre10">Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ đây ?

< class=""calibre10">“Ai...” Hắc Mộc Diệp nhin không được lại thở dài một hơi.

< class=""calibre10">Vô luận như thế nào, nàng vẫn là nên đi, ở lại nơi này không còn tác dụng gì nữa rồi, nhưng mà... vì sao trong lòng nàng lại do dự như thế, vì sao nàng không thừa dịp đem khuya mọi người đều ngủ say mà rời đi?

< class=""calibre10">Đáp án kỳ thật quá rõ ràng...

< class=""calibre10">Là vì Nam Cung Mị!

< class=""calibre10">Cho dù nàng đã dùng đủ mọi cách để không muốn tin, nhưng nàng động tâm với Nam Cung Mị vẫn là sự thật, nàng bởi vì hắc mà do dự không muốn rời khỏi “Ma kiếm sơn trang” cũng là sự thật.

< class=""calibre10">Nhưng mà, cho dù nàng có lưu lại thì làm sao? Nàng cũng không tính làm tỳ nữ cả đời !

< class=""calibre10">Nhưng mà, nếu không làm tỳ nữ, nàng biết dùng thân phận gì để ở lại đây ? Lại càng không thể nói ra thân phận thật sự của nàng được ?!

< class=""calibre10">“Làm thế nào mới tốt đây ?” Hắc Mộc Diệp nhíu lại mi tâm. Sống hơn mười tám năm, nàng chưa bao giờ khó xử như bây giờ.

< class=""calibre10">Một lúc sau, nàng bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa.

< class=""calibre10">Hắc Mộc Diệp kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy tên nam nhân đang làm nổi lòng nàng lung tung, ngồi trên một con tuấn mã cao lớn, chậm rãi hướng phía nàng đi đến.

< class=""calibre10">Nàngkinh ngạc nhìn hấn, tinh thần đột nhiên có chút hoảng hốt, giống như tình cảnhbọn họ gặp nhau lần đầu tiên ở chợ.

< class=""calibre10">Hắnlúc đó, cũng là cười trên con tuấn mã này, xuất hiện trong đám người ồn ào,gương mặt tuấn mỹ vô trù kia, thần sắc ngênh ngang tự đắc, thân ảnh hiên ngangcao ngất, chẳng những dễ dàng thu hút được tầm mắt của nàng, cũng thu hút đượctoàn bộ lực chú í của nàng.

< class=""calibre10">Có lẽ bắt đầu từ một khắc đó, hình bóng tướng mạo của hấn đã khắc sâu vào đáy lòngnàng, cho nên nàng mới thủy chung không quên được hấn, cũng vì lẽ đó mà nàngdựa vào lí do thay đại ca thám thính tin tức, mà tiếp cận “Ma kiếm sơn trang”,tiếp cận hấn ...

< class=""calibre10">Tạithời điểm Hắc Mộc Diệp đang kinh ngạc, con người đen của Nam Cung Mị vẫn dánchặt trên người nàng.

< class=""calibre10">Đôimắt nhu tình của nàng, giống như một làn gió xuân ấm áp, từ từ chậm rãi tiếnvào trong lòng hấn, làm hấn đột nhiên rất muốn đem nàng ôm thật chặt vào lòng.

< class=""calibre10">Visao tiểu tỷ nữ này, lại làm cho hấn có những cảm xúc như vậy ?

< class=""calibre10">Nhữngnăm gần đây, Ân Nhược Nhược là thị thiếp của hấn đều đem hết mọi chiêu thức rahầu hạ hấn, chỉ vì muốn hấn có thể yêu nàng, nhưng mà, cho đến tận bây giờ nàngta vẫn chưa thành công.

< class=""calibre10">Nhưngmà tiểu tỷ nữ này không như thế, nàng tuyệt đối không có trăm phương ngàn kếlấy lòng hấn, hay hầu hạ hấn, thậm chí về mặt luôn hoảng hốt muốn chạy trốnkhỏi hấn. Mà hấn lại luôn không tự chủ được muốn vui đùa với nàng, muốn trêuchọc nàng, thậm chí còn muốn hoàn toàn có được nàng.

< class=""calibre10">Tạisao lạ có thể như vậy ?

< class=""calibre10">NamCung Mị ngẩng nhìn tiểu nữ nhân trước mặt không chớp mắt, về mặt có chútđăm chiêu. Trong chốc lát, hấn thúc ngựa chậm rãi đến gần nàng, khi đi đến bêncạnh nàng, bỗng nhiên dang tay ôm thân hình nhẹ nhàng của nàng kéo lên ngựa.

< class=""calibre10">“Nha...”Hắc Mộc Diệp hô nhỏ một tiếng, bị hành động thỉnh linh của hấn làm cho hoảngsợ, sau khi lấy lại tinh thần, thân hình của nàng sớm đã an toạ trong lòng củahấn.

< class=""calibre10">Thânhình hai người dựa vào với nhau một cách chặt chẽ, làm cho nàng không khỏi mặtđỏ tim đập ...

< class=""calibre10">NamCung Mị ôm lấy nàng, trong ngực lan tràn một loại cảm xúc thoả mãn, tầm mắt hắnnhìn từ đôi lông mi cong vút cùng đôi mắt sáng của nàng, đến hai gò má mịn màngđỏ hồng, sau đó chậm rãi chuyển xuống đôi môi đỏ mọng của nàng.

< class=""calibre10">Đôimôi cánh hoa đỏ hồng căng mọng, như một loại quả làm mê lòng người, ánh mắt NamCung Mị bỗng nhiên trở nên thâm trầm, hấn nhin không được cúi người hôn vào đôimôi nàng.

< class=""calibre10">Nụhôn này không giống những nụ hôn trần ngập cường đoạt cùng kích cuồng như nhữnglần trước, lần này hấn hôn nàng ôn nhu mà triền miên, cơ hồ đem cả người HắcMộc Diệp mềm ra như nước ...

< class=""calibre10">Nụhôn dài kết thúc lưu luyến, hơi thở Hắc Mộc Diệp sớm hỗn loạn, tâm hồn mê say.

< class=""calibre10">Nhìnương mặt tuấn mỹ của hấn, nàng không khỏi hoài nghi giờ phút này có phải mộtgiao mộng hay không ! Nếu không tại sao hấn lại ôn nhu như vậy ?

< class=""calibre10">Ai...Nếu đây quả đúng là giấc mộng, nàng thật hy vọng sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa...

<>

Tà vương diễn tỷ - Chương 07.1

< class=""calibre10">Ngay tại lúc Hắc Mộc Diệp còn đang thần thờ nghĩ như vậy, Nam Cung Mị đã thúc ngựa ra khỏi cổng “Ma Kiếm Sơn Trang”.

< class=""calibre10">Ước chừng thời gian qua nửa nén hương, Hắc Mộc Diệp rốt cục nhận không được mở miệng hỏi : “Thiếu chủ tính mang Diệp nhi đi đâu vậy ?”

< class=""calibre10">“Đithăm thú tân lãnh địa của ta !” Nam Cung Mị hăng hái trả lời.

< class=""calibre10">Tân lãnh địa ? Hắc Mộc Diệp có chút kinh ngạc giật mình.

< class=""calibre10">Hảnnói... Chẳng lẽ là “Huyền minh thành”?!

< class=""calibre10">

< class=""calibre10"> “Huyền minh thành” Địa thế hiểm trở, vẫn bị mây mù bao phủ xung quanh như trước.

< class=""calibre10">Bởi vì chủ tử Hắc Mộc Dạ đã rời khỏi đây, những tỷ nữ và cận vệ tận tâm trong thành cũng gần tán hết.

< class=""calibre10">Cả toà thành bỗng nhiên trở nên thật cô tịch trống vắng, không nhìn thấy một bóng người.

< class=""calibre10">Nam Cung Mị ôm Hắc Mộc Diệp xoay người xuống ngựa, đi trong “Huyền minh thành” tonhư vậy, hần bỗng phát hiện mình không có cảm giác khoái cảm thắng lợi.

< class=""calibre10">Đưamắt nhìn lại, tuy rằng trong thành không có ai, nhưng vẫn có thể nhận thấy lúc trước Hắc Mộc Dạ đã tiêu tốn biết bao thời gian, tâm lực cùng tài lực, mới kiến tạo được một toà thành như vậy. Nay, Hắc Mộc Dạ vì một Nguyệt Nga Nhi, không chút nào quyết luyện buông tay hết thấy.

< class=""calibre10">Một loại cảm xúc kì dị bỗng trào ra trong ngực hần, làm cho tâm tình hần bỗng trở nên phức tạp, hần cũng không thể hiểu nổi... Hắc Mộc Dạ cũng không giống một nam tử hào sảng ngu muội, Nguyệt Nga Nhi kia dù có xinh đẹp tới đâu, hần cũng sẽ không làm loại chuyện không có lí trí như Hắc Mộc Dạ nha!

< class=""calibre10">Nếu vậy, Hắc Mộc Dạ tại sao lại cam nguyện đem “Huyền minh thành” vứt bỏ, thậm chí còn không màng bản thân phải huỷ đi một nửa phần công lực ? Chẳng lẽ... Tất cả chỉ bởi vì yêu sao ?

< class=""calibre10">Vậy rốt cuộc phải yêu bao nhiêu sâu, bao nhiêu si, bao nhiêu cuồng, mới có thể làm cho một người nam nhân vì một người nữ nhân, không chút do dự bỏ qua tất cả vốn có ?

< class=""calibre10">Đến tột cùng là yêu kiểu gì, lại làm cho người ta dù hai bàn tay trắng, cũng chỉ muốn trọn đời trọn kiếp cùng nữ nhân mình yêu ở cạnh nhau, cũng vui vẻ chịu đựng không oán trách ?

< class=""calibre10">Cáiloại tình yêu gì lại có thần giao cách cảm, cảm giác nghĩa vô phần cố (không do dự chùn bước), đến tột cùng là thế nào vậy ?

< class=""calibre10">Nam Cung Mị suy nghĩ, ánh mắt bất giác chuyển qua Hắc Mộc Diệp đang đứng bên cạnh.

< class=""calibre10">Toàn bộ “Ma Kiếm Sơn Trang” có nhiều người như vậy, vì sao hần chẳng mang theo ai, lại cố tình chỉ muốn mang theo một mình nàng đến ? Đây là vì sao ?

< class=""calibre10">Vi lầy lòng nàng sao? Thân hần đường đường là thiếu chủ, hần làm sao lại đi lấy lòng một tiểu tỷ nữ nhỏ nhoi được ?

< class=""calibre10">Trong lúc Nam Cung Mị đang mải trầm ngâm suy nghĩ, Hắc Mộc Diệp cũng chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

< class=""calibre10">Đứng trong “Huyền Minh Thành”, nhìn cảnh tượng quen thuộc, trong lòng nàng không khỏi âm thầm than thở.

< class=""calibre10">Tìnnàng giả trang tỳ nữ trà trộn vào “Ma kiếm sơn trang”, cũng có ngày như thế này. Không nghĩ tới nàng lại trở lại lần nữa “Huyền minh thành”, nhưng mà lấy thân phận tỳ nữ của Nam Cung Mị, mà “Huyền minh thành” bây giờ cũng không phải nhà của nàng nữa rồi !

< class=""calibre10">Ai, thế sự thật đúng là thay đổi liên tục nha...

< class=""calibre10">Hắc Mộc Diệp vừa ca thán, vừa đi, một lát sau, đột nhiên phát hiện Nam Cung Mị không biết đã dừng chân lúc nào, lại còn đắm chiêu nhìn nàng.

< class=""calibre10">“Làm sao vậy?” Nàng nghi hoặc hỏi.

< class=""calibre10">Nam Cung Mị vẫn yên lặng nhìn nàng, như là đang quan sát cái gì, một lát sau mới nói: “Người đối với ‘Huyền minh thành’ hình như rất quen thuộc.”

< class=""calibre10">Từ lúc xuống ngựa tới nay, nàng rất tự nhiên đi vào, thậm chí biết chỗ nào có đường ngoặt, chỗ nào có cửa thông, đi lại quen thuộc như ở trong nhà của mình vậy.

< class=""calibre10">Nàng đến “Ma kiếm sơn trang” làm tỳ nữ cũng được khá thời gian, nhưng mà độ quen thuộc đối với “Ma Kiếm Sơn Trang” lại kém xa nơi này, điều này làm hắc không sinh ra nghi ngờ cũng khó.

< class=""calibre10">Hắc Mộc Diệp nghe vậy âm thầm cả kinh, không nghĩ tới mình bất tri bất giác (không cẩn thận, để ý) lộ ra sơ hở.

< class=""calibre10">“Làm sao có thể ? Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Nhi tới “Huyền Minh Thành” nha !” Nàng cố gắng không để lộ ra bất cứ một tia chột dạ nào trước đôi mắt đang nhìn chằm chằm của hắc

< class=""calibre10">“Thật không?” Đôi mày rậm của Nam Cung Mị nheo lại, vẻ mặt kia hiển nhiên là không tin tưởng lời của nàng.

< class=""calibre10">“Đương nhiên đúng rồi, nơi này chẳng những đường núi hiểm trở, địa thế lại kín đáo, nếu không phải thiếu chủ đưa tới, Diệp nhi Diệp Nhi làm sao biết nơi này còn có một tòa thành ?”

< class=""calibre10">“Ác?”

< class=""calibre10">Nam Cung Mị thuận miệng đáp lời, cũng không biết có nên tin tưởng lời của nàng hay không .

< class=""calibre10">“Hơn nữa... Hơn nữa... Cho dù Diệp nhi thật sự biết nơi này có tòa thành, cũng không thể một mình trèo núi lên đây nha !”

< class=""calibre10">“Vậy tại sao người lại quen thuộc với nơi này như vậy ?”

< class=""calibre10">“Này...” Hắc Mộc Diệp suy nghĩ linh động, nhanh chóng nghĩ ra một cái cớ. “Không dám gạt thiếu chủ, trước khi nhà Diệp Nhi bị sa sút, tuy rằng nhà cửa không rộng lớn hoa lệ bằng nơi này, nhưng kết cấu cũng có vài phần tương tự, có lẽ là vì như vậy, cho nên mới có một phần cảm giác quen thuộc với nơi này !”

< class=""calibre10">“Thật không?”

< class=""calibre10">“Đương nhiên thật rồi, Diệp nhi làm sao dám lừa thiếu chủ ?”

< class=""calibre10">“Tốt nhất là như vậy.”

< class=""calibre10">Nam Cung Mị tuy rằng không tin tưởng hoàn toàn lời nàng nói, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra sơ hở gì, cho nên cũng tạm thời quên vấn đề này đi.

< class=""calibre10">

<>

8. Chương 8

Tà vương diễn tỳ - Chương 08

Bởi vì trời đã tối đen, nếu nếu muốn đi từ ‘Huyền Minh Thành’ trở về ‘Ma Kiếm Sơn Trang’, chỉ sợ tới sáng cũng chưa tới nơi, bởi vậy Nam Cung Mị liền quyết định ở lại “Huyền minh thành” qua đêm.

Nhưng mà, trong “Huyền minh thành” không có tỳ nữ của hắc, nên không ai giúp bọn họ nấu nướng, vì Nam Cung Mị thiếu gia sao có thể xuống bếp tự làm đồ ăn, cho nên mọi việc cũng đến tay nàng thu xếp.

Nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm nấu ăn, thật không dám tưởng tượng mình là ra cái loại thức ăn khủng bố gì nữa ? Nhưng mà nàng không có sự lựa chọn khác, nên cũng chỉ biết kiên nhẫn làm mà thôi !

Nàng ở trong phòng bếp bận rộn một hồi, đôi bàn tay mịn màng không biết bị bao nhiêu vết bỏng, bao nhiêu vết cắt, mất cả một hồi công phu, cuối cùng nàng cũng làm được mấy món để ăn cơm, nhưng... Nhưng mà thức ăn làm ra xong đến nàng còn không dám nhìn !

Sắc, hương, vị, thì đủ cả miễn cưỡng cũng có thể dùng !

Cứ nghĩ tới Nam Cung Mị nhìn thấy đồng hồ đồng này sẽ không ăn, không nghĩ tới hắc chẳng nói chẳng rằng câu nào, còn ăn hết tất cả những món ăn khủng bố mà nàng làm này.

Nhìn hắc đem thức ăn nàng mất công làm ăn hết tất cả, Hắc Mộc Diệp lo lắng thay cho cái bụng của hắc, nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác sung sướng cùng thoải mái.

Nhưng mà, sau khi cảm giác thoải mái cùng sung sướng qua đi, tâm nàng đột nhiên trở nên căng thẳng.

Nàng bỗng nhiên ỉ thức được, cả toàn thành chỉ có hai người cô nam quả nữ bọn họ, nếu Nam Cung Mị có hành động xâm phạm gì nàng, vậy nàng làm sao có thể kháng cự được !

Hắc từ trước tới nay đâu phải chính nhân quân tử gì, mà lời nói của hắc “chuyện của chúng ta còn chưa xong đâu” vẫn vang vọng bên tai nàng, Hắc Mộc Diệp không khỏi lo lắng nghĩ, liệu có phải hắc tính đêm nay...

Tâm tình bối rối khấn trương, làm cho Hắc Mộc Diệp lâm vào khủng hoảng, cơ hồ mỗi một ánh mắt, mỗi một hành động của Nam Cung Mị, đều đủ để tìm nàng đập mắt tốc độ, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn.

Cứ nghĩ tới hắc sẽ làm cái gì, nhưng hắc lại cười ngửa đi ra khỏi thành, nói là muốn đi xung quanh xem xét.

Nhìn theo thân ảnh của Nam Cung Mị rời đi, Hắc Mộc Diệp nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, nhưng lại cảm thấy có chút... thất vọng?!

Không không không! Nàng làm sao lại có cảm giác thất vọng được ? Hắc Mộc Diệp vội vàng lắc đầu, phủ nhận loại cảm xúc “không nên có” này của mình.

Nhất định là vừa rồi nàng quá mức lo lắng, sau đó đột nhiên được thả lỏng, mới bị sinh ra loại cảm giác kỳ lạ thế này !

“Hô...” Nàng dài thở ra một hơi, quyết định nhân cơ hội Nam Cung Mị không có ở đây, hảo hảo tắm rửa thả lỏng thể xác cùng tinh thần một phen.

Sau khi hạ quyết tâm, nàng nhanh chóng tiến về phía lầu các trước đây là nơi nàng ở. Sau khi tiến vào lầu các, nàng liền đi thẳng tới nơi có bể nước nóng. (thật ra thì cái chỗ này ta tính để là phòng, nhưng mà phòng thì rộng đến mấy làm quái gì có bể nước nóng, vs cả nguyên văn của nó là lầu các tức là to như cái toà nhà ấy, mà chẳng tìm được từ nào thay cả)

Nhìn bể nước nóng khí ngút trời kia, tâm tình Hắc Mộc Diệp lập tức sung sướng hơn hẳn. Nàng nhanh chóng cởi bỏ y phục, tùy ý để quần áo rơi xuống dưới chân, kể cả chiếc yếm, cùng tiết khổ (tang hũ là quần lót) cũng cởi bỏ hết.

Cởi bỏ quần áo xong, nàng khấn trương tiến tới bể nước, ngay lập tức ngâm mình xuống bể.

Làn nước ấm mơn man mang đến một loại cảm giác thoải mái, nàng nhận không được phát ra một tiếng thở dài khoan khoái.

“A,thật sự là rất thoải mái!”

Ồ“Ma kiếm sơn trang”, tuy rằng cũng có bể nước nóng, nhưng thứ nhất cái bể kia là của Nam Cung Mị; Thứ hai thân phận của nàng ở “Ma kiếm sơn trang” chẳng qua là một tỳ nữ nhỏ nhoi, làm gì có chuyện được thoải mái tắm rửa trong bồn nước nóng chứ.

Mãi nghĩ linh tinh, đầu của nàng bất giác hiện lên tình cảnh nàng cùng Nam Cung Mị đây dựa trong bể nước nóng, một màn cảnh tượng phiến tình kia, nay vẫn rõ ràng dị thường.

Thậm chí nàng còn nhớ rõ, hần đã cường hãn cởi bỏ áo của nàng thế nào; cũng nhớ rõ hơi thở nóng rực cùng lời nói đầy khiêu khích của hần, hần càn rỡ hôn bộ ngực đầy đặn của nàng qua lớp yếm mỏng; nàng còn nhớ rõ, chính mình nhanh chóng trầm luân dưới sự trêu chọc của hần, không thể tự kiềm chế...

“Thật là! Nghĩ tới chuyện này làm gì?” Nàng đỏ mặt khẽ máng mình, đưa tay đấm dấm đầu, ý đồ muốn loại bỏ một loạt hình ảnh kích tình vừa rồi.

Thật vất vả nỗi lòng mới hơi bình tĩnh được đôi chút, nàng nhắm đôi mắt lại, cảm người thả lỏng ngâm trong làn nước nóng, chỉ chốc lát sau liền cảm thấy buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, một trận cười khe khẽ bỗng nhiên truyền đến, làm nàng đột nhiên bừng tỉnh.

“Aivậy ?”

Nàng bỗng nhiên mở hai mắt, kinh hoàng quay đầu nhìn, chỉ thấy Nam Cung Mị lặng lẽ đứng ở cạnh cửa!

“Người...Người... Người làm sao... làm sao lại ở chỗ này?” Hoảng hốt quá độ làm nàng nói một câu mà mãi mới thành lời.

Hần không phải đã đi ra ngoài sao? Vì sao giữa đường lại lộn trở về thế này ?

Hần đứng ở nơi đó đã bao lâu? Thấy được những gì rồi ?

Dấu hỏi nối tiếp dấu hỏi nổi lên trong đầu nàng, khuôn mặt xấu hổ của nàng nóng lên như muốn đun sôi luôn cả nước !

“Ta đi vòng quanh thấy ánh trăng thật đẹp, vốn định tìm người cùng thưởng thức, trở về thành lại không tìm được người, hoá ra người trốn đến nơi này.”

Nam Cung Mị ánh mắt làm cản dừng trên thân thể của nàng, thậm chí còn nhìn xoáy vào trong làn nước trong suốt, con người đen sâu thẳm lập tức hùng hực cháy hai đấm lửa dục vọng.

Ngâm trong làn nước một lúc lâu, da thịt trắng nõn của nàng nay đã trở nên hồng hào, xem ra càng thêm xinh đẹp mịn màng, cũng càng thêm mê đắm lòng người.

“Nhưng mà xem ra, ánh trăng bên ngoài tuy đẹp, cũng không bằng mỹ nhân tắm rửa làm mê lòng người.” Tiếng nói của Nam Cung Mị so với bình thường lại càng thêm trầm thấp.

Hần công khai ca ngợi làm Hắc Mộc Diệp đỏ bừng mặt, hoảng hốt nói: “Người muốn làm cái gì? Người... Người... Người đừng giở trò xằng bậy!”

Nàng nhìn về phía xiêm y vừa cởi ra, dưới đáy lòng không khỏi âm thầm kêu khổ.

Nếu nàng muốn lấy xiêm y để che thân, thì phải đứng dậy trước mới được, nhưng nếu làm như thế, thân thể của nàng chẳng phải đều bị Nam Cung Mị nhìn thấy hết sao?

Nhưng mà, nếu nàng không có gì che thân, trong cái bể nước trong suốt này cũng chẳng có tác dụng che lấp bao nhiêu nha ! Hiện tại nàng phải làm sao bây giờ ?

Không biết hành xử thế nào, Hắc Mộc Diệp chỉ có thể đáng thương hề hề hai tay chengực, dùng hết khả năng cố gắng che đậy cơ thể của mình.

Nhưng mà, hành động của nàng lại làm cho bộ ngực sữa vốn đầy đặn nay lại càng thêm căng tròn mê người, mà vẻ vô thố kinh hoàng trên mặt nàng, càng nhìn lại càng đáng yêu, tất cả những điều đó dễ dàng khơi mào dục vọng của Nam Cung Mị.

“Lúc trước khi ở ‘Ma kiếm sơn trang’, người không cẩn thận gặp phải tình cảnh tã đàng tã đàng, so với tình huống hiện tại chỉ có chút trái ngược.”

Nam Cung Mị cúi đầu cười, tiếng cười hùng hậu kia sớm đem tâm hồn Hắc Mộc Diệp càng thêm rối tung lên, ngay cả thân mình cũng bắt đầu run rẩy.

“Nhớ lời ta nói lúc đó không ? Diệp nhi xinh đẹp.”

“Ta...” Hắc Mộc Diệp tâm hoảng ý loạn căn môi, không dám nhìn vào cặp mắt nóng rực kia của hắn.

Nàng đương nhiên nhớ rõ lời nói của hắn lúc đó ! Hắn nói...

Chuyện của chúng ta còn chưa xong đâu !.

Hắc Mộc Diệp nóng vội không yên, nàng khẩn trương liếc mắt dò xét nhìn hắn một cái, chỉ thấy hắn đang di chuyển, chậm rãi hướng về phía nàng, vẻ mặt kia giống một con báo đang đi săn mồi, bộ dáng tao nhã nhưng uy hiếp, từng bước từng bước tiến đến gần nàng.

“Không... Người đừng lại đây...” Hắc Mộc Diệp yếu đuối hô nhỏ, nhưng nàng biết không thể ngăn cản được hắn.

Khoảng cách của hắn càng ngày càng gần, không gian trước đó rộng rãi, đột nhiên trở nên chật hẹp, Hắc Mộc Diệp muốn chạy trốn lại không có đường để trốn, chỉ có thể trở mặt nhìn hắn từng bước tới gần.

Khi thân hình cao lớn sừng sững của hắn ngang nhiên đứng cạnh bề, tốc độ tim đập của Hắc Mộc Diệp cơ hồ vượt quá khả năng chịu đựng cực hạn của nàng !

Nàng tâm hoảng ý loạn căn môi, không biết nên làm thế nào mới tốt, đầu óc thông minh vốn có, mỗi khi gặp phải hắn đều không thể dùng.

Nam Cung Mị cúi đầu, con người đen nhìn đã mất thân hình tuyệt diệu của nàng, khi ánh mắt của hắn nhìn vào đôi tay đang che trước bộ ngực sữa, sau đó lại chậm rãi chuyển xuống thân hình tuyệt diệu của nàng đang ẩn hiện trong làn nước trong vắt, ánh mắt lửa nóng của hắn vì thế mà càng thêm hùng lực.

“Người muốn đi ra đây ? Hay để ta đi vào ?” Tiếng nói khàn khàn của hắn tràn ngập mê hoặc cùng mị lực.

Nàng đi ra ngoài hay hắn đi vào ? Tâm Hắc Mộc Diệp đột nhiên co rút lại, liệu mình lúc đầu bắt lực. Bất luận là lực chọn cách nào, đều làm nàng xấu hổ muốn chết !

“Ta...ta lập tức liền tắm xong ngay, chờ ta mặc... mặc xong quần áo, ta liền lập tức...lập tức hầu hạ thiếu chủ tắm rửa...” Nàng lắp bắp nói.

Nam Cung Mị nghe vậy cúi đầu cười, nói: “Diệp Nhi thông minh, người biết rõ là ta không chỉ muốn người hầu hạ ta tắm rửa không thôi.”

“Ta,ta... ta làm sao mà biết được ? Ta làm sao mà biết được thiếu chủ muốn ta làm gì?” Hắc Mộc Diệp cố ý giả ngu nói.

“Thật không?” Nam Cung Mị lơ đãng nhún vai, nói. “Người đã không biết, vậy ta đành dùng hành động trực tiếp nói cho người biết nhé !”

“Không!” Hắc Mộc Diệp kinh hô một tiếng, cuống quýt muốn ngăn cản hắn, nhưng mà nàng mới vừa nhắc đầu, liền thấy Nam Cung Mị đang cởi quần áo.

Chẳng lẽ hắn làm thật ! Hắc Mộc Diệp hô hấp cứng lại, ngay cả tim cũng muốn ngừng đập.

Mắt thấy quần áo trên người hắn từng cái từng cái được cởi bỏ, rất nhanh đã lộ ra lồng ngực cường tráng, mặt Hắc Mộc Diệp nháy mắt lại đỏ bừng, nhưng mà nàng biết, hiện tại không phải thời điểm đỏ mặt.

Lòng của nàng rất rõ ràng... nếu nàng muốn bảo trì trong sạch của bản thân, nên hiện tại phải mau trốn, để lâu sẽ không kịp!

Nàng thở sâu, nhanh chóng nhảy ra khỏi ao, tính trong thời gian ngắn nhất lao tới chỗ xiêm y, sau đó lách qua người hắn chạy ra ngoài.

Hắc Mộc Diệp hành động rất nhanh, nhưng mà Nam Cung Mị động tác của Nam Cung Mị càng nhanh hơn! Đúng lúc hai người lướt qua nhau, đại chưởng của hắn chuẩn xác nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, dùng sức kéo, cả người nàng liền ngã vào trong lòng hắn.

Bụng ngực sữa trần trụi của nàng gắt gao tỳ vào lồng ngực hắn, trong lúc đó thân hình hai người không tìm ra nửa điểm khe hở. Tư thế quá mức thân thiết phiến tình này làm thân thể Hắc Mộc Diệp run rẩy từng trận, hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa không đứng nổi.

Trời ạ! Nàng chưa bao giờ nghĩ tới mình lại lâm vào tình huống xấu hổ quần bách như bây giờ, cả người trần như nhộng bị ôm bởi một người nam nhân cũng trần như nhộng không kém, tình cảnh này mà bị ai nhìn thấy, bảo nàng về sau làm sao gặp người khác?

“Chắc chắn, không nghĩ tới tiểu Diệp Nhi của ta lại khẩn trương như thế, trực tiếp yêu thương nhưng nhớ ta thế này.” Nam Cung Mị trêu tức cười khế, hô hấp nóng ngực phả vào sau tai Hắc Mộc Diệp, lập tức làm cho nàng lung tung.

“Nói như nói vượn! Ai nói ta khẩn trương?” Hắc Mộc Diệp đỏ mặt phản bác, cũng lớn tiếng quát lại. “Buông ra nhanh lên!”

“Không buông.” Nam Cung Mị trực tiếp cự tuyệt rất rõ ràng, hơn nữa hắn không những không buông nàng ra, thậm chí còn cúi đầu nhìn ngắm đã mất thân thể nàng.

“Không được nhìn!” Hắc Mộc Diệp kinh hô, khuôn mặt hồng đỏ như muốn bốc khói.

“Không được nhìn?” Nam Cung Mị mảy mẩy nhíu lại, như là nghe thấy chuyện gì buồn cười lắm. “Bắt đầu từ khi ngươi bước vào ‘Ma kiếm sơn trang’, ngươi chính là người của ‘Ma kiếm sơn trang’, nếu ta là chủ tử của ngươi, tinh thần và thể xác của ngươi đương nhiên đều thuộc về ta!”

Tinh thần cùng thể xác của nàng đều thuộc về hắn? Nghe Nam Cung Mị khí phách tuyên bố, tâm Hắc Mộc Diệp đột nhiên co rút.

“Ta không thuộc về bất cứ kẻ nào! ta là một tỷ nữ, chứ không phải kỹ nữ!”

“Ta chưa bao giờ coi ngươi là kỹ nữ.”

Nếu chỉ muốn phát tiết dục vọng thuần tu, thì từ lúc ở “Ma Kiếm Sơn Trang” hắn có thể muốn nàng bất cứ lúc nào, làm sao có chuyện để sự trong sạch của bản thân nàng bảo trì đến tận bây giờ?

“Nếu ngươi muốn, ta có thể cho ngươi trở thành thị thiếp của ta.”

“Thị thiếp!” ngực Hắc Mộc Diệp như muốn nổ tung, cả người bỗng nhiên phát lạnh.

Đối với Nam Cung Mị mà nói, để một gã tỷ nữ trở thành thị thiếp, có lẽ là ân huệ lớn nhất thiên hạ, nhưng mà nàng chẳng cảm thấy sung sướng tí nào, nàng chỉ cảm thấy bị ai.

Làm thị thiếp của hắn thì sao? Chẳng phải cũng chỉ là đồ chơi của hắn! Đối với nàng mà nói, so với kỹ nữ cũng chẳng khác là bao!

Nàng luôn muốn, luôn chờ đợi, là một tình yêu nóng bỏng chân thành tha thiết, giống như tình cảm của đại ca giành cho Nguyệt Nga Nhị vậy, mãi mãi khắc sâu, mãi mãi độc nhất.

Mà điều này có lẽ Nam Cung Mị cả đời cũng không làm được...

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì?” Nam Cung Mị đưa tay nâng cằm của nàng lên, không hài lòng với sự lạnh nhạt của nàng.

“Không có gì, buông ra!” Hắc Mộc Diệp ra sức đẩy hai tay hắn ra, xoay người muốn rời đi, lại bị hắn kéo lại vào trong lòng.

“Làm sao vậy? Không hài lòng với thân phận thị thiếp sao? Hay là ngươi cũng muốn làm thiếu chủ phụ nhân?” Con ngươi đen của Nam Cung Mị nhìn thẳng vào mắt nàng, như là muốn nhìn thấy chỗ sâu nhất trong tâm hồn nàng.

Hắc Mộc Diệp vội vàng ánh mắt hắn, vẻ mặt có chút chật vật, giống như bị xem thấy bí mật nơi đáy lòng mình.

Đúng lúc Nam Cung Mị còn muốn nói cái gì đó, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng nữ tử gọi ầm ĩ...

“Tiểu thư? Tiểu thư người đã trở lại sao?”

Hắc Mộc Diệp kinh ngạc trừng lớn mắt, bởi vì nàng nhận ra thanh âm kinh hãi của lát nữa Thước Nhi của nàng!

Nàng còn tưởng Thước Nhi đã cùng các tỷ nữ, gia đình rời khỏi thành rồi, tại sao nhàoàn này vẫn còn ở lại “Huyền Minh Thành” vậy!

Bây giờ phải làm thế nào? Xem ra nàng không xong rồi, chắc chắn Nam Cung Mị sẽ phát hiện ra thân phận chân thật của nàng.

Sự tình đột nhiên phát sinh, nàng không kịp mở miệng ngăn cản, chỉ có thể trở mắt nhìn Thước Nhi ồn ào xông vào.

“Tiểu thư! Ta đã biết người nhất định sẽ trở về mà, cho nên Thước Nhi sẽ không đi đâu, Thước Nhi sẽ luôn chờ tiểu thư... Aaaa! Đây... Đây... Tiểu thư... Hắc...”

Mắt thấy tiểu thư cùng một người nam nhân trần trụi ôm nhau, Thước Nhi kinh hãi quá độ, nói năng trở nên lộn xộn.

Một trận trầm mặc hít thở không thông bỗng chốc bao trùm bọn họ, Hắc Mộc Diệp cảm môi, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Nàng cứng ngắc ngắc đầu, quả nhiên thấy vẻ mặt Nam Cung Mị hỉ giận khó đoán.

“Nàng gọi người tiểu thư? Vì sao vậy?”

“Ách... Đây...” Hắc Mộc Diệp ấp úng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi không tìm được cái lý do nào hợp lý.

“Tang hĩ người cần phải hảo hảo giải thích một chút. Ta thấy, bắt đầu nói từ việc vì sao người trà trộn vào ‘Ma kiếm sơn trang’ đi!”

Hắc Mộc Diệp thở dài một tiếng, nhìn đôi mắt giống như hiểu rõ hết thảy của Nam Cung Mị, nàng biết mình không nói dối được nữa rồi!

Tà vương diễn tỳ - Chương 08.1

Dưới sự hầu hạ của Thước Nhi, Hắc Mộc Diệp cởi bỏ quần áo tỷ nữ giả dạng, đổi trở về loại quần áo trước đây của nàng.

Nam Cung Mị nhìn nàng, đáy mắt dấu không được kinh diễm.

Trước đây nàng mặc quần áo bằng vải thô, cũng đã cực kỳ xinh đẹp, giờ phút này thay hoa lệ lộng lẫy la tơ lụa, hơn nữa xảo thủ trang điểm của tỷ nữ, càng hiện ra vẻ đẹp động lòng người của nàng, thanh lệ vô song.

“Người là Hắc Mộc Dạ muội muội?” Hắn hỏi.

“Đúng vậy.” Nếu đã muốn không còn có biện pháp giấu diếm nữa Hắc Mộc Diệp đành thừa nhận thẳng thắn cho đơn giản.

“Thì ra là thế, khó trách...”

Khó trách nàng đối với “Huyền minh thành” lại quen thuộc như thế, bởi vì nơi này trước kia là nhà của nàng; Khó trách da thịt của nàng lại mịn màng mềm mại như thế, bởi vì nàng chưa bao giờ là tỷ nữ; Khó trách tay nghề nấu nướng của nàng lại khéo léo như vậy, bởi vì nàng trước kia chưa bao giờ làm việc ở phòng bếp!

“Nói như vậy, người giả trang thành tỷ nữ trà trộn vào ‘Ma kiếm sơn trang’, là muốn thay đại ca người thám thính tin tức?” Nam Cung Mị không phải chờ người nói, lập tức đoán được mục đích ban đầu của nàng.

Kỳ dị là, hắn luôn hận thấu xương những kẻ dối trá, nhưng đối với việc nàng tácoai tác quái hắn chẳng cảm thấy tức giận chút nào.

Nếu không phải vì nàng muốn thay Hắc Mộc Dạ điều tra tin tức, vậy nàng sẽ không giả trang tỳ nữ lên vào “Ma kiếm sơn trang”, mà hắn cũng không bắt được Diệp Nhi xinh đẹp tự chui đầu vào lưới này.

Hắn nhìn Hắc Mộc Diệp, nàng yếu điệu không hề ngượng trang, đôi mắt trông càng thêm trong sáng, cả người tỏa ra một loại ánh sáng chói mắt, làm cho hắn không thể nhìn đi chỗ khác.

“Phải thì sao, mà không phải thì sao ? Tóm lại, nếu hiện tại ta rơi vào tay của ngươi, muốn chém muốn giết tùy ngươi xử trí !”

Lời nói của Hắc Mộc Diệp tuy rằng hào khí ngút trời, nhưng ở chỗ sâu nhất trong lòng nàng lại có một niềm tin tưởng rằng Nam Cung Mị sẽ không làm thương tổn nàng.

“Muốn chém muốn giết mặc ta xử trí ?” Nam Cung Mị lắc đầu cười khê. “Ta làm sao có thể làm vật với người được ?”

“Vậy ngươi rốt cuộc muốn thế nào ?”

“Rất đơn giản, ta muốn ngươi ở lại bên cạnh ta.”

Tim Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên đập nhữ một nhịp, nàng bình tĩnh cười nói: “Không! Ta có chết cũng không làm tỳ nữ của người !”

“Không phải làm thị thiếp của ta, ta muốn ngươi làm thê tử của ta, thế nào ?”

“Cái gì?!” Hắc Mộc Diệp cả người đột nhiên sửng sốt, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Ta nói... ta muốn ngươi làm thê tử của ta, làm “Ma kiếm sơn trang” thiếu chủ phu nhân.” Lời nói Nam Cung Mị đến một nửa là nói giỡn, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, đột nhiên hắn cảm thấy chủ ý này cũng không tệ.

Hắc Mộc Diệp kinh ngạc đến không nói lên lời. Tuy rằng trong lòng nàng mừng như điên, nhưng nỗi vui mừng này liền tiêu tán rất nhanh.

“Không.” Nàng phe phẩy đầu, vẻ mặt lộ ra một chút đau thương.

“Visao lại không?” Nam Cung Mị không hiểu nàng vì sao lại cự tuyệt. “Đừng nói với ta ngươi không động tâm với ta.”

Phản ứng của nữ nhân đối với hắn, hắn rất rõ ràng!

Mỗi khi hắn hôn nàng, nàng đều ý loạn tình mê, cùng với mỗi khi hắn tiếp cận, nàng đều tâm hoảng ý loạn, bộ dáng mặt đỏ tim đập, đây đều là biểu tình nàng động tâm với hắn.

Trên mặt Hắc Mộc Diệp xẹt qua một chút chột vật. Bí mật này nàng đã cố gắng che giấu, nhưng vẫn không qua được mắt hắn, thậm chí nàng muốn mở miệng phản bác cũng không nói thành lời.

Rất không công bằng ! Hắn dễ dàng nhìn thấu lòng nàng như thế, nhưng nàng lại không có cách nào đoán ra được tâm tư của hắn.

“Visao ? Vấn đề này ngươi nên tự hỏi bản thân mình đi ! Ngươi tại sao muốn kết hôn với ta? Đại ca của ta đã không còn là ‘Huyền minh thành’ thành chủ, cho dù ngươi cưới ta, cũng không có nửa điểm ích lợi !” Hắc Mộc Diệp có chút bi thương nói.

Nàng vẫn không quên lúc trước hắn quyết định lấy Nguyệt Nga Nhi làm vợ, không hề mang theo tình yêu, mà chỉ mơ ước tài phú cùng quyền thế của Phượng Thư Dương mà thôi !

Nếu hắn nói muốn kết hôn với nàng, đơn giản vì nàng là “Minh vương” muội muội, vậy nàng không cảm thấy nửa điểm vui sướng, mà ngược lại cảm thấy giống như một loại vũ nhục!

Nam Cung Mị thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: “Theo như lời ngươi nói, lấy ngươi không có nửa điểm lợi ích, cho nên ta muốn kết hôn với ngươi, là vì ta thích ngươi.”

Lời nói của hắn tác động vào tâm Hắc Mộc Diệp, làm cho nàng thiếu chút nữa nhảy vào trong lòng hắn, nhưng nàng cố ức chế niềm vui sướng, bức bách bản thân phải đối mặt với sự thật.

“Chodù người giờ phút này người thích ta, vậy có thể duy trì bao lâu ? Một tháng? Hai tháng?” Nàng muốn, không chỉ dừng lại ở việc “thích”, lại càng không phải chỉ là nhất thời nha !

NamCung Mị chớp mi, bỗng nhiên hiểu được tâm tư của nàng.

Hắn biết nàng khát vọng có được tình yêu giống Hắc Mộc Dạ cùng Nguyệt Nga Nhi, nhưng mà... Hắn có thể cho nàng sao ? Vấn đề này ngay cả chính hắn cũng không thể tự khẳng định được.

Hắn không muốn lừa gạt nàng, bởi vậy chỉ có thể thẳng thắn nói: “Đáp án duy nhất tácó thể cho người là... ít nhất hiện tại, người là nữ nhân ta muốn giữ bên người, cũng chỉ có một mình người mà thôi.”

Hắc Mộc Diệp đau thương lắc lắc đầu. Nàng muốn, không chỉ có như thế !

Nàng rốt cuộc nên làm gì bây giờ ? Nếu hắn đã không đem cho nàng được thứ nàng mong muốn, mà thân phận thật sự của nàng đã được sáng tỏ, có lẽ điều duy nhất nàng có thể làm, là rời khỏi hắn mà thôi !

9. Chương 9

Tà vương diễn tỳ - Chương 09

Sáng sớm ánh rạng đông, rơi trong không gian u tĩnh, đem nước suối róc rách chiếu sáng lấp lánh.

Ở một góc sơn cốc, có một căn nhà gỗ, một đôi nam nữ đứng lặng bên ngoài thưởng thức cảnh đẹp nơi thâm sơn cùng cốc, thân ảnh xinh đẹp kia như hoà cùng cảnh vật thiên nhiên xung quanh.

Hắc Mộc Diệp trước căn nhà gỗ, nhìn đại ca cùng đại đại tẩu sóng vai đứng với nhau, ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Từ vài tháng trước, nàng thừa dịp Nam Cung Mị ngủ say hết sức lặng lẽ rời đi, nàng không biết mình nên đi đâu về đâu?

Bởi vì cha mẹ sớm mất, lại không có bà con thân thích, nơi duy nhất nàng có thể tìm về nương tựa, cũng chỉ là hai thân nhân duy nhất còn tại trên đời... đại ca cùng đại tẩu.

Sơn cốc này là nơi đại ca bá sư học võ từ ngày xưa, nàng đoán rằng sau khi đại ca rời khỏi “Huyền minh thành” , hẳn là sẽ mang theo đại tẩu tới đây ở, quả nhiên nàng đoán trúng.

Tính toán toán, nàng đến nơi này đã được vài tháng rồi.

Bởi vì sơn cốc này ngăn cách với thế giới bên ngoài, cho nên cuộc sống thập phần yên ả. Mỗi ngày nhìn thân ảnh đại ca cùng đại tẩu ân ái ngọt ngào, lòng của nàng luôn cảm thấy hâm mộ, trong mắt tràn đầy cô đơn.

“Ai...” Một cỗ bức dọc tích tụ ngang ngực, nàng thở ra một hơi rõ dài.

CHị sự cả đời này nàng cũng không thể cảm nhận được loại hạnh phúc giống như đại ca cùng đại tẩu cảm nhận, bởi vì điều nàng muốn, căn bản Nam Cung Mị không thể đáp ứng nổi !

Có đôi khi nàng cũng không khỏi hoài nghi, có phải chính mình đã quá tham lam, mong muốn quá nhiều ? Nhưng mà... Nàng không hiểu là, chẳng lẽ người nam nhân nào thế thiếp thành đàn mới cảm thấy thỏa mãn ?

Nhưng mà, đại ca cũng chỉ yêu một mình đại tẩu a! Hắn chẳng những rất thoả mãn, mà vợ chồng cùng cảm thấy hạnh phúc, chân thành như vậy, chuyên tâm như vậy, mới là điều mà nàng muốn nha !

Hắc Mộc Diệp nghĩ nghĩ, lại thở dài.

“Làm sao vậy?” Hắc Mộc Dạ nghe thấy tiếng nàng thở dài, cùng Nguyệt Nga Nhi sóng vai đi tới.

“Không có gì.” Hắc Mộc Diệp lắc lắc đầu, không muốn bọn họ lo lắng cho nàng.

“Sao lại không có gì ? Nhìn người xem, mấy ngày hôm nay lúc nào cũng thở dài, gương mặt còn biểu hiện kiểu rất đau khổ.” Nguyệt Nga Nhi ôn nhu nói.

“Ách? Có sao?” Nàng thật sự biểu hiện rõ ràng như vậy sao ? Hắc Mộc Diệp theo bản năng đưa tay sờ sờ mặt mình.

“Đương nhiên là có. Từ ngày người đến đây, ta chưa thấy người cười một lần nào.” Hắc Mộc Dạ nhú mi nói.

“Này...” Hắc Mộc Diệp cứng đờ, tìm không ra lý do phản bác.

Đúng thật, nàng không còn giống như trước đây, vô tư lự thoải mái cười nói.

Từ sau khi gặp gỡ Nam Cung Mị, hết thảy đều đã thay đổi. Từ khi yêu thương hắn, nàng bắt đầu biết đến tư vị sâu muộn của tình yêu, kể từ đó nàng không còn thể trở lại thành một con người vô tư nữa.

“Làm sao vậy? Không phải người đang nghĩ về Nam Cung Mị chứ ?”

“Không phải ! TA nghĩ tới hắn làm gì ?” Hắc Mộc Diệp phủ nhận rất nhanh, rất kịch liệt, ngược lại tiết lộ tâm tình của nàng.

Nhìn bộ dáng nàng khổ sở vì tình, tâm tình Hắc Mộc Dạ trở nên phức tạp.

Muội muội của hắn yêu nam nhân từng mơ ước thê tử của hắn, thậm chí còn muốn cưới đi “Huyền minh thành” của hắn, thật sự là chuyện bất ngờ.

Lúc trước Nam Cung Mị lên vào “Huyền minh thành” bắt Nguyệt Nga Nhi đi, hai người bọn họ đã từng giao thủ qua, tuy chỉ ngắn ngủi nhưng hắn biết rõ Nam Cung Mị là người có võ công cao cường, hơn nữa hắn là “Ma kiếm sơn trang” Thiếu chủ, năng lực cũng không thể khinh thường.

Nếu không tính chuyện khúc mắc xảy ra giữa bọn họ, hắn phải thừa nhận, Nam Cung Mị tuyệt đối là người có thể bảo hộ nữ nhân của mình.

Nhưng mà... Nam Cung Mị rốt cuộc đối với Diệp Nhi như thế nào ? Nếu tên kia chỉ muốn đùa giỡn với Diệp Nhi, thì dù công lực của hắn cũng chỉ còn lại một nửa, cũng không bỏ qua cho hắn dễ dàng đâu !

“Diệp Nhi, vậy sau này người có tính toán gì không ?” Nguyệt Nga Nhi quan tâm hỏi.

Ánh mắt Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên buồn bã, nói: “Nếu đại ca, đại tẩu chê ta ở đây lâu chướng mắt, ta đi là được rồi.”

“Người đừng hiểu lầm, Diệp Nhi, ta không phải có í tứ này ! Ta tuyệt đối không có đuổi người đi nha !” Nguyệt Nga Nhi vội vã thanh minh.

“Đúng vậy a! Chúng ta làm sao lại chê người chướng mắt được ?” Hắc Mộc Dạ ôm thê tử âu yếm nói. “Cho dù người ở lại đây cả đời, chúng ta cũng tuyệt đối hoan nghênh, nhưng mà ta cùng Nga Nhi đều không muốn nhìn thấy bộ dáng sầu khổ của người, người...” Hắc Mộc Dạ vừa nói được một nửa, đột nhiên dừng lại.

“Làm sao vậy?” Hắc Mộc Diệp nghi hoặc ngẩng đầu, thấy đại ca đang kinh ngạc nhìn về phía khác của sơn cốc, nàng cũng bất giác quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn thấy, cả người nàng liền đột nhiên cứng lại. Một dòng lệ bỗng tràn lên khóe mắt, làm tâm mắt nàng trở nên mơ hồ.

Chuyện này... này không phải sự thật chứ ? Vì sao nàng lại nhìn thấy Nam Cung Mị ở đây ? Chẳng lẽ do nhưng nhớ hắn quá, nên sinh ra ảo giác?

NamCung Mị chậm rãi đến gần nàng, ánh hoàng hôn nhẹ nhàng chiếu lên người hắn, làm cả người hắn bao trùm một loại ánh sáng trong trẻo.

Mới vài tuần ngắn ngủi trôi qua, thần thái toả sáng của hắn đã giảm xuống rất nhiều, cả người hắn có chút tiêu tụy, có chút mỏi mệt.

Con người đen thẳm của hắn không chớp một cái, chăm chú nhìn thân ảnh xinh đẹp đang ngồi trước căn nhà gỗ, ánh mắt hắn chuyên chú mà mãnh liệt, như là hận không thể gắt gao ôm thật chặt nàng vào lòng ngay lập tức.

Hắc Mộc Dạ đánh giá hắn một lát, nghi ngờ trong lòng đều tiêu thất hết.

Nếu Nam Cung Mị không phải thiết tình đối với Diệp nhi không, thì hắn sẽ không có ánh mắt như vậy; Nếu Nam Cung Mị chuẩn bị phát cuồng vì không tìm được Diệp nhi, thì hắn cũng sẽ không có vẻ mặt như vậy.

Xem ra, hắn có thể yếm tâm đem muội muội duy nhất của mình, giao cho nam nhân trước mắt này.

“Nga Nhi, chúng ta đi vào trước đi!” Hắc Mộc Dạ nhẹ giọng nói với thê tử.

“Ân.” Nguyệt Nga Nhi gật đầu.

Vì sợ quá nhiều đến hai người đang si ngốc ngẩn nhìn nhau, vợ chồng bọn họ đều cố đi thật nhẹ vào trong phòng. Bất quá, kể cả bọn họ tiếp cận hai người, thì Nam Cung Mị cùng Hắc Mộc Diệp cũng không phát hiện, bởi vì từ khi ánh mắt của bọn họ gặp nhau, trong mắt họ đã không còn chỗ nhìn những thứ khác !

Nhìn thân hình Nam Cung Mị tuần cử bất phàm, tâm Hắc Mộc Diệp bỗng nhiên co lại, cứ nghĩ đến những nỗi nhớ nỗi đau mà nàng phải chịu đựng nước mắt bất giác rơi.

Một loại cảm xúc mãnh liệt ào đến, làm cho nàng trầm nghĩ lao vào ôm hắn thật chặt, phát tiết những nỗi khổ sở nhớ nhung mà mấy ngày nay nàng phải chịu đựng. Nhưng mà, cuối cùng nàng không làm gì cả, thậm chí còn cố gắng kiềm chế cảm xúc bốc đồng của mình.

Vô luận như thế nào, nàng cũng không muốn giống như những người nữ nhân trước của hắn ! Nếu hắn không thể chỉ yên mình nàng, thì thà nàng chịu sống trong nỗi nhớ mong dày vò đau khổ, cũng không muốn ở bên người hắn.

Muốn nàng nhìn thấy hắn cùng nữ nhân khác “ngươi ngươi ta ta”, đó mới là điều thống khổ tàn nhẫn nhất !

Tâm Hắc Mộc Diệp trở nên cứng rắn, nàng bắt ánh mắt mình phải rời đi chỗ khác, chỉ sợ nàng tiếp tục nhìn hắn, sẽ không kiềm chế được mà lao vào ôm hắn.

“Người tới nơi này làm gì?” Nàng cố ý lãnh tiếng nói, không muốn để lộ ra tia cảm tình nào.

“Đương nhiên là tới tìm ngươi, tới đưa ngươi về !” Nam Cung Mị kiên định nói.

Sau khi phát hiện nàng đã bỏ đi, hắn lập tức biết rằng nàng muốn đoạn tuyệt. Từ lâu hắn đã hình thành thói quen có nàng bên cạnh, nay nàng bỏ đi, hắn bỗng thấy trống rỗng một cách khó hiểu, giống như tìm thấy người khác hung hăng cắt đi một góc. Không có nàng, tìm hắn không thể trở nên nguyên vẹn.

Loại cảm giác này cho hắn biết, tình cảm mà hắn giành cho nàng không chỉ là thích mà thôi !

Nếu không phải yêu nàng, vì sao khi mất đi nàng, tìm hắn lại đau đớn trống rỗng như vậy ? Nếu không phải yêu nàng, vì sao hắn như phát điên khi không thể tìm thấy được nàng ?

Vì tìm kiếm nàng, hắn điều động tất cả nhân lực trong “Ma kiếm sơn trang”, nhưng thủy chung không có nửa điểm manh mối.

Ngay tại thời điểm hắn nghĩ đã vĩnh viễn mất đi nàng, thị vệ bỗng báo cáo tra ra nói Hắc Mộc Dạ trước đây bá tử học võ. Vừa nhận được tin này, hắn lập tức lao lên ngựa phi đến đây, cuối cùng hắn cũng tìm thấy thiên hạ tâm tâm niệm niệm của hắn. (tức là anh coi chị như cả thiên hạ, hay !!! Chấm cho 10 điểm)

Nếu ngay cả chỗ này cũng không tìm được nàng, hắn thật không biết nên đi tìm chỗ nào nữa !

“Không, ta không đi theo ngươi!” Hắc Mộc Diệp chịu đựng đau lòng cự tuyệt hắn.

“Visao lại không?” Câu trả lời của nàng làm Nam Cung Mị nhú mảy.

Thấy vẻ mặt nàng tiều tụy cô đơn, hẳn biết nàng mất thán qua cũng nhớ nhưng trong đầu khổ, nếu bọn họ yêu nhau, Vì lí do gì lại không thể bên nhau ? Vì sao cứ cố tình tra tấn lẫn nhau như vậy ?

“Visao ? Ta không phải đã từng nói qua hay sao ? Ta muốn, không chỉ là yêu thích nhất thời, ta không muốn trở thành một trong một vạn nữ nhân của người !”

“Tabiết.”

“Nếu biết, vậy người còn tới làm cái gì?” Vì sao hẳn không chịu buông tha nàng, để cho nàng một mình yên thân chữa lành vết thương này ?

“Tới làm cái gì ? Chuyện này còn phải hỏi sao ? Ta đương nhiên là tới mang người đi, mang người trở về làm ‘Ma kiếm sơn trang’ thiếu chủ phu nhân.”

Hắc Mộc Diệp bắt đầu giận dữ, nàng vừa tức lại vừa đau lòng. “Chẳng lẽ người không hiểu lời ta nói sao ? Ta nói...”

Mới nói được một nửa, nàng đột nhiên dừng lại, có chút ngạc nhiên trừng lớn mắt nhìn Nam Cung Mị.

Hắn...hắn...

Nếu hẳn biết nàng muốn cái gì, lại còn tìm nàng, nói muốn dẫn nàng đi, như vậy... Ý tứ của hắn... Chẳng lẽ... Có phải hay không là...

“Đúng vậy!” Nam Cung Mị lập tức khẳng định đáp án của nàng. “Ta đã tiến bước Ân Nhược Nhược rồi, cả đời này ta chỉ cần có một mình người, không cần bất kì nữ nhân nào khác.”

Nghe hắn nói xong, Hắc Mộc Diệp cực kì kinh ngạc, lại cảm động, tí nữa nhảy voà ôm hắn, nhưng nàng vẫn cố kiềm chế.

Nàng đáng thương hề hề lắc đầu, không dám tin tưởng lời nói của hắn quá dễ dàng như thế, nàng sợ khi nàng đã trao tâm cho hắn, nhưng kết cục lại rơi vào tình cảnh tan nát cõi lòng.

Nam Cung Mị có chút bất đắc dĩ thở dài, hỏi: “Người muốn thế nào mới nguyện ý tin tưởng ta? Muốn ta làm gì mới bằng lòng theo ta trở về ?”

Nếu không phải muốn nàng cam tâm tình nguyện theo hắn trở về, hẳn đã sớm hung hăng vác nàng đi !

Hắc Mộc Diệp cắn môi, trong lòng có chút do dự, lại có chút mâu thuẫn, nàng không biết phải làm sao.

Kỳ thật nàng rất muốn trở về với hắn, nếu hắn đã yêu nàng thật lòng, nàng đương nhiên cũng mong ước có thể sống bạc đầu giai lão với hắn a !

Nhưng mà nàng rất lo lắng, lo lắng hắn muốn có được nàng bên cạnh, nên mới cố ý nói ra những lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt nàng.

Rốt cuộc nàng phải làm sao mới biết hắn thật lòng hay không, làm sao biết hắn có yêu nàng như đại ca yêu đại tẩu hay không ?

Hắc Mộc Diệp lo nghĩ, nói: “Muốn ta đi theo người, trừ phi người đáp ứng điều kiện của ta trước.”

“Điều kiện gì?”

“Đem ‘Huyền minh thành’ trả lại cho đại ca ta.”

Nam Cung Mị ngẩn ra, không ngờ nàng lại đưa ra yêu cầu này, nhưng hắn vẫn không hề do dự, gật đầu đáp ứng.

“Hảo.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, hắn cuối cùng cũng hiểu được tâm tình của Hắc Mộc Dạ khi đáp ứng đổi “Huyền Minh Thành” lấy Nguyệt Nga Nhi là như thế nào.

Chỉ cần được cùng nữ nhân âu yếm của mình sống bên nhau, thì tất cả mọi thứ còn đều là chuyện nhỏ không đáng kể.

Hắc Mộc Diệp không dự đoán được hần lại đáp ứng sáng khoái như thế, một niềm vui sướng trào ra từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng, nhưng nàng vẫn cố gắng không biểu lộ ra ngoài, tiếp tục nói: “Còn có, ta muốn người khôi phục lại công lực vốn có của đại ca.”

“Không thành vấn đề.” Nam Cung Mị lại lần nữa gật đầu đáp ứng. Nếu đan dược kia là do “Ma kiếm sơn trang” tinh luyện chế tạo, đương nhiên là sẽ có giải được.

Từ trong người, hần lấy ra một chết bình sứ, giao cho Hắc Mộc Diệp.

“Đây, chỉ cần ăn giải được này vào, không đến một canh giờ nội lực sẽ hồi phục.”

Hắc Mộc Diệp cầm lấy bình sứ hần đưa, trên đó hăng còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hần, cảm giác ấm áp đó làm lòng nàng cũng ấm áp theo, nàng rất cảm động.

Từ lúc hần không chút do dự đáp ứng điều kiện của nàng, bây giờ nàng biết tình cảm của hần giành cho nàng là chân thật, nhưng... Nàng thật sự dám đem tâm mình cả đời này giao cho hần sao ?

Tuy rằng lòng nàng rất mong chờ có thể cùng hần sống bên nhau tới đầu bạc răng long, giống như đại ca cùng đại tẩu chích tiện uyên ương bất tiện tiên (chỉ làm uyên ương không thêm làm tiên đó ^o^), nhưng ở chỗ sâu thẳm trong con tim nàng lại có một nỗi lo lắng bất an không nói nên lời.

Cuối cùng, nàng gạt bỏ tình cảm, cố ý làm khó dễ nói: “Điều kiện cuối cùng của ta là... người cũng phải ăn được làm giảm một nửa công lực vào, nhưng mà, vĩnh viễn không được ăn giải được!”

Cứ nghĩ rằng điều kiện này sẽ làm cho Nam Cung Mị sắc mặt khó coi, không nghĩ tới ngay cả nghĩ hần cũng không nghĩ liền trả lời: “Hảo.”

Hần chẳng những đáp ứng sáng khoái, thậm chí còn lấy ra một bình sứ khác, từ bên trong đổ ra một viên được khác bỏ vào miệng.

“Không! Không cần!” Hắc Mộc Diệp kinh hô một tiếng, vội vàng xông lên phía trước, gắt gao giữ chặt tay hần, ngăn cản hành động của hần.

“Buông ra đi, nếu ta làm như vậy có thể làm lòng người hết nghi ngờ, có thể làm người toàn tâm toàn ý đi theo ta, thì chuyện này đối với ta không có nghĩa lí gì cả!”

Tim Hắc Mộc Diệp đập ngày càng nhanh, nàng biết hần nói thật, chính vì vậy càng nắm tay hần thật chặt.

“Không cần! Ta tin tưởng người là được!” Có thể xác định được tình cảm của hần là đủ rồi, nàng cũng không nên ép hần lấy hành động thực tế để chứng minh nha !

“Người thật sự tin tưởng ta ? Nguyện ý đi theo ta?”

Hắc Mộc Diệp cắn môi, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

“Thật tốt quá!” Nam Cung Mị thở dài nhẹ nhõm một hơi, đưa tay ôm nàng kéo vào trong lòng. Mấy tuần nay, lỗ hổng lớn trong lòng hần, cuối cùng cũng được ngọt ngào cùng hạnh phúc lấp đầy.

Cặp vợ chồng tránh ở trong phòng nhìn lên, nhìn đến đây rốt cục cảm thấy an tâm, hốc mắt Nguyệt Nga Nhi thậm chí dăng dăng lệ cảm động.

“Thật sự là quá tốt rồi !” Nguyệt Nga Nhi thật tình cảm thấy cao hứng thay Hắc Mộc Diệp.

“Đúng vậy!”

Hắc Mộc Dạ ôm thê tử âu yếm vào trong lòng, cúi đầu hôn vào khoé mắt ướt đầm nước của nàng, hần không đành lòng nhìn thấy nàng rơi lệ, cho dù là nước mắt cảm động cũng thế.

Nguyệt Nga Nhi mỉm cười dựa vào trong lòng hần, khẽ thở dài hạnh phúc: “Thật tốt, trên đời này lại có thêm một đôi tình nhân.”

“Ân.” Hắc Mộc Dạ cũng mỉm cười, hần ôm chặt thê tử yêu quý hơn, tâm ý cùng thoải mái.

Tà vương diễn tỳ - Chương 09.1 [Hoàn Chính Văn]

Ngày lành tháng tốt, không khí trong “Ma kiếm sơn trang” rộn ràng vui vẻ.

Nguyệt Nga Nhi đáng lẽ gả vào “Ma kiếm sơn trang”, nay biến thành thê tử của “Minh vương” Hắc Mộc Dạ; Mà muội muội của “Minh vương” - Hắc Mộc Diệp, thì ngày hôm nay gả vào “Ma kiếm sơn trang”, trở thành thê tử của thiếu chủ Nam Cung Mị.

Haimỗi nhân duyên này, đều đã trải qua một đoạn khó khăn, chính vì vậy mà trở thành đầu đề nói chuyện của mọi người trong thành.

Giờ phút này, Hắc Mộc Diệp mặc một bộ quần áo cưới xinh đẹp, ngồi ngay ngắn trong tân phòng, cho đến khi Nam Cung Mị kéo hi khăn trên đầu nàng xuống.

Nhìn lên thấy vị hôn phu tuấn mỹ vô trù của mình, đáy lòng Hắc Mộc Diệp tuy rằng tràn đầy vui sướng, nhưng lại vẫn có một tia sầu lo khó nói.

“Làm sao vậy? Làm gì có tân nương nào mặt mũi lại sầu khổ như nàng chứ? Nếu người ta không biết, còn tưởng rằng ngươi gả cho ta không phải tình nguyện nữa!” Hắc cười nói.

Hắc Mộc Diệp nhìn hắc, do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng nhịn không được mở miệng hỏi: “Mất bao công sức như vậy, nhưng cuối cùng người không thể kết thành thông gia với ‘Giang Nam đế vương’ Phượng Thư Dương, mà ngay cả ‘Huyền minh thành’ cũng đã trả lại cho đại ca của ta, trong lòng người có cảm thấy hối hận hay không? Có cảm thấy tiếc nuối hay không?”

“Đương nhiên, người hỏi chuyện buồn cười gì vậy? Đương nhiên là không.” Nam Cung Mị không chút do dự nói.

“Thật vậy không? Tại sao lại không?”

“Visao?” Nam Cung Mị lắc đầu cười khê. “Vậy người thử nói xem, đại ca người visao lúc trước, chấp nhận rồi bỏ ‘Huyền minh thành’ vẫn muốn mang Nguyệt Nga Nhi đi?”

“Visao?” Hắc Mộc Diệp cố ý giả ngu hỏi lại. Tuy rằng nàng đã sớm biết đáp án, nhưng nàng vẫn hi vọng được nghe câu nói đó từ chính miệng hắc nói ra.

Nam Cung Mị sao lại không biết tâm tư của nàng, hắc mỉm cười nói: “Đối với ta mà nói, ‘Huyền minh thành’ quan trọng không bằng một góc của người.”

“Vậy, nếu đổi thành ‘Ma kiếm sơn trang’ thì sao?” “Huyền minh thành” Dù sao không phải hắc một tay sáng lập, nếu lúc trước nàng đề điều kiện là “Ma kiếm sơn trang” thì sao? Hắc vẫn sẽ không tiếp tục do dự mà đáp ứng?

“Chodù là cái gì cũng đều giống nhau, không có gì so với được với người.” Nam Cung Mị khẳng định nói.

Hắc Mộc Diệp trong lòng cảm động không thôi, nhưng vẫn nhịn không được lại hỏi: “Vậy những nữ nhân khác thì sao? Tuy rằng người tiến bước Ân Nhược Nhược, nhưng về sau có thể hay không lại có thị thiếp thứ hai, thứ ba xuất hiện?”

Nghê được trong lời nói của nàng có ý ghen tuông nồng đậm, lại nhìn dung nhan xinh đẹp giả bộ giận dữ của nàng, trong ngực Nam Cung Mị thoáng chốc dâng lên một cỗ cảm động.

Hắc sững nịch đem tân hôn tiểu thê tử kéo vào trong lòng, nói: “Ta có người là đủ rồi, cần gì phải thu nạp thêm những nữ tử khác?”

“Thật sự?” Hắc Mộc Diệp xem xét hắc, trong con mắt xinh đẹp không giấu nổi vui sướng.

“Đương nhiên là thật, không thể nghi ngờ.”

Nàng là thê tử duy nhất mà hắc dành tình cảm chân thành, hắc bỏ hết cả đời này tâm lực để sủng nàng, yêu nàng còn ngại không đủ, làm sao còn dư thừa tâm tư đặt trên người nữ nhân khác?

Chiếm được đáp án vừa lòng, Hắc Mộc Diệp rốt cục tươi cười rạng rỡ, bây giờ mới cảm nhận được cái vui sướng then thùng của tân nương.

“Chàng nhớ lấy! Trừ bỏ ta ra, không cho phép chàng có nữ nhân khác, nếu chàng về sau dám nạp thiếp, ta liền rời chàng đi!” Nàng hất hàm dọa nạt nói.

“Rồiita đi? Nàng thật sự làm được sao ?”

“Nếu không được cũng phải được!” Nàng quệt miệng nói.

Nếu hấn thật sự nạp thiếp, còn đem tất cả sủng ái dành cho nàng chuyển lên người nữ nhân khác, như vậy nhất định nàng cũng sẽ đau lòng muốn chết!

Chỉ tưởng tượng đến hình ảnh hấn ôm nữ nhân khác trong lòng, tâm nàng liền đau như bị người ta xé toạc ra một lỗ lớn, hốc mắt cũng không tự chủ được phấp phỏng.

“Đương nhiên, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra, không phải khốc!” Nam Cung Mị đau lòng trách cứ.

Hắc Mộc Diệp lắc lắc đầu, vẻ mặt vẫn còn đau lòng nói: “Ta nói thật, hơn nữa, đến lúc đó ta nhất định sẽ không để cho chàng tìm được ta!”

Cứ nhìn hình ảnh của hấn cùng nữ nhân khác thân mật thì lòng nàng sẽ đau muốn chết, nàng thà rằng lựa chọn tránh ở một nơi không ai tìm được, một mình chịu đựng nhưng nhớ, đau khổ.

“Diệp nhi ngốc, nàng vĩnh viễn đừng mong có cơ hội này.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật! Tin tưởng ta, ta dùng tánh mạng của ta thề, đời này... quyết không phụ nàng!”

Cái loại cảm giác tìm không được nàng, cái tư vị trong lòng nóng như lửa đốt, chịu qua một lần đã là quá đủ!

Trên đời này tìm đâu ra một nữ tử xinh đẹp lại thông minh như nàng, phù hợp với hấn như nàng. Bởi vậy, hấn đương nhiên sẽ bảo vệ nàng thật tốt, dùng thời gian cả đời yêu thương nàng, giữ nàng bên mình.

Hắc Mộc Diệp cảm động dựa vào lòng Nam Cung Mị, cả người đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc. Đột nhiên, nàng nhớ tới một sự kiện.

“Đúng rồi! Nói cho chàng biết, kỳ thật từ trước lúc ta giả trang thành tỷ nữ trà trộn vào ‘Ma kiếm sơn trang’ chúng ta cũng đã từng gặp mặt qua.”

“Thật không?” Nam Cung Mị có chút kinh ngạc nhướn cao mi.

“Đúng vậy! Lúc trước, ta một mình đi xuống chợ chơi, kết quả sau đó...” Hắc Mộc Diệp nhẹ nhàng kể lại cuộc gặp gỡ bất ngờ lúc trước, bên môi vẫn không tắt được nụ cười ngọt ngào.

Sau khi nghe nàng kể rõ ràng sự tình, Nam Cung Mị mới bình tĩnh đại ngộ.

“Khó trách lúc ấy ta ở ‘Ma kiếm sơn trang’ để ý thấy ngươi, còn có cảm giác quen thuộc nói không nên lời, thì ra trước kia, chúng ta đã sớm gặp mặt.”

Xem ra, hai người nhất định trở thành phu thê, vô luận như thế nào đều cùng ở một chỗ.

Cho dù chỉ ngắn ngủi lướt qua nhau, nhưng vẫn mệnh vẫn sẽ gắt gao đem bọn họ trói cùng một nơi, thế nào cũng không thể chia lìa.

Nếu “Thiên ý không thể trái”, hấn lại yêu nàng như thế, đương nhiên càng nắm chặt tay nàng, cùng sống đến bách niên giai lão!

Nam Cung Mị cười ôm lấy âu yếm thê tử, cùng nàng đang uống rượu giao bôi, sau đó liền đem nàng lên giường, dùng một nụ hôn nóng bỏng mất hồn, bắt đầu mở màn đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Bên ngoài cửa sổ, mặt trăng óng ánh, ánh sáng rạng ngời; Bên trong màn trướng, triền miên kiều diễm, xuân tình chính nùng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-vuong-dien-ty>